

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 22 de juliol de 2002. Comença la reunió a les 10 hores i 41 minuts. Presideix la Molt Excel·lent Senyora Marcela Miró Pérez. Sessió plenària número 78.

La senyora presidenta:

Punt únic de l'ordre del dia: debat i votació d'investidura del president de la Generalitat Valenciana.

D'acord amb els articles 132 i 133 del Reglament de les Corts Valencianes, i la Resolució de Presidència número 1/IV per la qual es regula el torn d'intervenció dels grups parlamentaris en el debat d'investidura, la sessió comença amb la lectura per part de l'il·lustríssim secretari primer de la Mesa de les Corts de les propostes de candidats dels grups parlamentaris a la presidència de la Generalitat.

Té la paraula l'il·lustríssim secretari primer de la Mesa de les Corts.

El senyor secretari primer:

De acuerdo con lo que establece el artículo 132 del Reglamento de las Cortes Valencianas, la Mesa de las Cortes Valencianas ha tenido conocimiento de las siguientes propuestas de candidatos de los grupos parlamentarios a la presidencia de la Generalitat Valenciana:

Escrito presentado el día 12 de julio de 2002 por el Grupo Parlamentario Esquerra Unida del País Valencià, en el cual se propone al ilustre diputado señor don Joan Ribó i Canut candidato a presidente de la Generalitat Valenciana.

Escrito presentado el día 15 de julio de 2002 por el Grupo Parlamentario Popular, en el cual se propone al ilustre diputado señor don José Luis Olivas Martínez candidato a presidente a la Generalitat Valenciana.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Segons el que estableix l'article 132.1, com a presidenta de les Corts Valencianes he realitzat la consulta prèvia als grups polítics en representació parlamentària. Una vegada realitzades les propostes de candidats dels grups parlamentaris, com a conseqüència d'això procedisc a iniciar el debat amb el candidat proposat pel grup parlamentari que representa un major nombre de diputats; es tracta del senyor José Luis Olivas Martínez.

Té la paraula el candidat il·lustre diputat senyor Olivas Martínez, que exposarà el programa de govern que pretén formar.

El senyor Olivas Martínez:

Molt excel·lent presidenta de les Corts Valencianes.

Il·lustres diputades i diputats.

Comparezco ante este Pleno de las Cortes Valencianas como candidato propuesto por el Grupo Parlamentario Popular para la Presidencia de la Generalitat Valenciana.

Como saben sus señorías, el pasado 9 de julio de 2002 el Presidente de la Generalitat Valenciana presentó su escrito

de renuncia al cargo en esta Cámara por motivos personales, y el día 10 de julio fue nombrado ministro de Trabajo y Asuntos Sociales. Esta nueva situación ha puesto en marcha los mecanismos de elección del nuevo presidente de la Generalitat Valenciana, y el consiguiente debate de investidura en las Cortes Valencianas.

Deseo iniciar mi discurso felicitando al anterior presidente de la Generalitat, Eduardo Zaplana, por su nombramiento como ministro de Trabajo y Asuntos Sociales. Le deseo los mayores éxitos en su nueva responsabilidad, que estoy seguro afrontará con el mismo espíritu de entrega y eficacia con que ha desempeñado la alta responsabilidad de *presidente* de la Generalitat Valenciana durante los últimos siete años.

También quiero manifestar mi satisfacción por el grado de normalidad que han demostrado todas nuestras instituciones en estos momentos, lo cual es un signo más de madurez del funcionamiento de la Generalitat Valenciana, y de todas nuestras instituciones de autogobierno.

Señorías, la Comunidad Valenciana de hoy es una comunidad moderna y cohesionada, capaz de enfrentar nuevos desafíos, con la capacidad de liderazgo que en estos años hemos ido acumulando. No en vano los últimos siete años han constituido la etapa más prolongada de bienestar, crecimiento, y desarrollo de la Comunidad Valenciana. Comparezco, pues, ante ustedes con un programa de gobierno basado en tres premisas a mi juicio fundamentales:

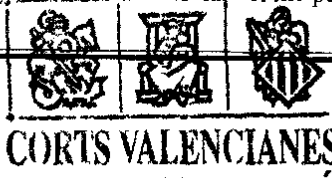
La primera, la continuidad con el proyecto del Partido Popular que se inició en 1995. La segunda, la fidelidad al compromiso que el Partido Popular adquirió con el electorado en las elecciones de 1999, el cual sigue vigente, y con renovada ilusión. Y la tercera, el cumplimiento al cien por cien de los compromisos que constituyeron el programa de gobierno con el que Eduardo Zaplana obtuvo la confianza de las Cortes Valencianas en 1999.

Por ese motivo, el programa de gobierno con el que solicito la confianza de la Cámara es el de la finalización de los compromisos adquiridos y la afirmación en los principios, estilo de gobierno y líneas políticas de trabajo que tan extraordinarios resultados han dado a nuestra comunidad. Ese programa está sustentado por un Grupo Parlamentario y un partido unidos y cohesionados, que encarnan con claridad el valor de la renovación.

Un partido que tiene suficiente vigor interno como para hacer frente a los cambios en cualquier momento, sin las convulsiones que caracterizan a otras formaciones, y con la rotunda coincidencia de todos en cuanto a lo que se debe hacer, las personas que mejor pueden liderar el proceso y el momento preciso en el que acometer nuevas estrategias.

Señorías, la mejor garantía que les puedo ofrecer para que otorguen su plena confianza al programa de gobierno que les propongo, no es otra que la valoración tan positiva que, desde todos los puntos de vista, recibe la acción realizada hasta el momento. Me permitirán, pues, que me detenga brevemente en resaltar los elementos que considero más relevantes de esta etapa.

Si tuviera que destacar el activo más importante que ha atesorado la Comunidad Valenciana en estos años, diría que ha sido, sin duda, la confianza en sí misma, la recuperación de su autoestima, el convencimiento profundo de sus potencialidades y la rentabilidad social si me permiten la expre-



sión-, que conlleva contar con una sociedad cohesionada y orgullosa de su pasado, su presente y su destino.

En tan solo siete años hemos sido capaces de darle la vuelta, como se dice coloquialmente, a la Comunidad Valenciana, pasando de una etapa de cierre de un agotado ciclo político, a una nueva con un proyecto ilusionante y diferenciado del anterior que caló entre los electores, como se corroboró en los últimos comicios.

La sociedad valenciana se había convencido de que había otra forma de hacer las cosas que era mucho más eficaz. Hoy la Comunidad Valenciana dispone de un proyecto orientado hacia el futuro, con rumbo seguro y en la dirección adecuada. Había que construir los pilares básicos de una nueva concepción de comunidad. Sin las eternas asignaturas pendientes que asfixiaban nuestros impulsos y llenaban de sombras nuestras perspectivas de desarrollo. Allí donde había desánimo y pesimismo, había que generar autoestima e ilusión. En donde se carecía de conexiones viarias, planes estratégicos de futuro o instrumentos que aseguraran la solidez de nuestra sociedad, pusimos las bases para dotarnos de un capital público en infraestructuras y proyectos de relevancia, con gran rentabilidad social, que pronto han dado sus frutos.

Afortunadamente las actuales magnitudes económicas como el empleo, el crecimiento del PIB, las exportaciones, la creación de empresas o el avance en la convergencia con la UE revelan un cambio sustancial en la fortaleza de nuestra economía.

Desde 1995 el crecimiento económico acumulado ha sido del 28,1%, según los datos oficiales de la Contabilidad Regional del INE, conocidos hace menos de una semana. Al nivel de la economía estadounidense, 4 puntos superior a la media española, 11,4 puntos más que la media europea y 20 puntos más que Japón.

Este crecimiento ha generado empleo y reducido el paro, arrojando un balance muy superior al de la media española y significativamente superior al peso ponderado de nuestro producto interior bruto en el conjunto nacional. En este tiempo el empleo ha crecido un 36% y se ha reducido nuestra tasa de paro un 53%. Nuestra brecha en la tasa de paro respecto a la Unión Europea se ha reducido de 10 puntos porcentuales a solo 2,5 puntos, en tan solo cinco años. Parece fácil conseguir estos resultados. Pero en 1994 no es que pareciera difícil resolver el problema del paro, es que parecía absolutamente imposible.

Y antes de que les tiente a algunos grupos de la oposición devaluar el enorme rédito alcanzado en la comunidad atribuyéndolo a la buena coyuntura nacional o internacional, les diré que además de llevar siete, repito, siete años de coyuntura, que son un buen número de años para llamarlo coyuntura, el buen comportamiento de la Comunidad Valenciana en materia de empleo es cada vez mejor, si se lo compara con el de la economía española o el de la Unión Europea.

Como resultado de esta etapa, la convergencia real, tanto en renta per cápita como en empleo, nos ha permitido pasar de un índice del 73% del PIB per cápita en 1994, a superar el 80%, ganando así más de siete puntos de convergencia real con los países más avanzados de Europa.

En definitiva, señorías, durante estos siete años, nuestra Comunidad ha liderado el crecimiento en España. Han

aumentado las exportaciones un 61%, y seguimos siendo la autonomía con mejor saldo comercial exterior y la segunda en cuanto a volumen de exportaciones, con una tasa de cobertura situada en el 117%, muy superior todavía a la media española, del 75%.

Hemos sido líderes en crecimiento en el último año con un 3,4%, y lo que es más importante, durante todo el periodo 1995-2001 hemos mejorado nuestra participación en el PIB nacional en 0,33 puntos. Este resultado lo sabrá apreciar bien esta Cámara, que vio cómo la Comunidad Valenciana retrocedía, y repito, retrocedía, 0,6 puntos, el doble de lo que se ha ganado ahora, entre 1992 y 1995.

Todo ello se ha traducido en un apreciable e incontestable progreso social general al que, sin lugar a dudas, ha contribuido la acertada política de concertación y diálogo social del que los dos grandes acuerdos como el AVEF y el Pavace son ejemplos contrastados. Por tanto, no hay razón alguna para variar este modelo, sino al contrario, debemos profundizar en su propia dinámica e intensificar el éxito obtenido. Lo razonable es seguir por la senda que tan buenos resultados está dando.

Señorías, el programa de gobierno que someto a su consideración reitera mi compromiso prioritario por la creación de empleo, un compromiso que siempre ha ido unido, en la gestión del gobierno, al diálogo social.

Nuestro objetivo sigue siendo conseguir el pleno empleo, hacer posible que cualquier valenciano o valenciana que esté en edad de trabajar y quiera hacerlo, encuentre su oportunidad. Para que eso sea posible, me reafirmo en la estrategia que se dirige a favorecer la creación de empresas, con una especial atención a nuestras pequeñas y medianas empresas y a la empresa familiar, que son en definitiva el motor de nuestro crecimiento. Solo en los tres últimos años de legislatura, se han creado 17.000 nuevas empresas valencianas más.

Señorías, el esfuerzo realizado en los últimos años en las infraestructuras básicas para la Comunidad ha sido enorme, y todavía va a ser mayor. Todo ello nos permite contar en estos momentos con un enorme potencial de crecimiento real. A la pujanza económica valenciana desplegada por el conjunto de nuestras empresas y nuestros profesionales, han contribuido las políticas públicas de infraestructuras y transporte que han articulado el territorio. Somos un pujante ámbito de creación de riqueza valorado y considerado, que ya no pasa desapercibido en el mundo.

Hace solo unos años hablar del AVE, del Plan hidrológico nacional, del corredor mediterráneo o de los grandes proyectos emprendidos desde el Gobierno Valenciano, era siempre sinónimo de quejas, asignaturas pendientes o reclamaciones eternamente insatisfechas.

Con la nueva concepción de gobierno implantado desde 1995, las infraestructuras comienzan a llegar a esta comunidad, que proyecta una imagen real de modernidad, dinamismo y de espacio de oportunidades que nos ha convertido en polo de atracción internacional. Porque podemos decir, con satisfacción, que contamos con un modelo económico sólido, bien diversificado, con autonomía y repleto de sinergias que articulan internamente nuestra comunidad. Ahora sí podemos equipararnos y competir con garantías de éxito en igualdad de oportunidades.

Tenemos la seguridad de que ni la energía, ni el agua ni las infraestructuras ni el uso y ordenación del territorio,

serán ya factores limitativos de nuestro crecimiento. Tengo el convencimiento de que estos elementos que por primera vez tenemos asegurados con suficiencia son, junto con nuestro primer recurso productivo, el capital humano, los propios de una economía moderna de progreso. Este es el modelo que queremos crear hace siete años y que en estos momentos, nos permite afrontar un futuro esperanzador para nuestra comunidad.

Permítanme señorías que me refiera a alguno de los aspectos relevantes de estos cuatro elementos.

En materia energética, la creación de la Agencia Valenciana de la Energía nos ha permitido diseñar y gestionar la política energética de la Comunidad, de conformidad con parámetros de diversificación y ahorro energético, protección del medio natural, reducción de nuestra dependencia externa, y consideración de nuestro equilibrio territorial y desarrollo industrial.

Señorías, la política energética ha sido una de las prioridades del Gobierno en estos últimos años. Hace apenas unos días asistíamos en el Palau de la Generalitat a la formalización de la participación accionarial de las tres empresas eléctricas más importantes de España en la planta regasificadora de Sagunto. Sin duda es una buena noticia para la Comunidad Valenciana, para su economía y para sus ciudadanos. No en vano su construcción generará 2.000 empleos más y su funcionamiento 300 puestos de trabajo estables.

Compartirán conmigo que se trata de una infraestructura de carácter estratégico de primer orden en el ámbito nacional e internacional, que favorecerá el incremento de la competencia en el mercado del gas y contribuirá definitivamente a resolver nuestro déficit energético. La nueva regasificadora cubrirá con garantías nuestras necesidades presentes y las de al menos los próximos veinte años.

Con el Plan de infraestructuras eléctricas, el Plan de gasificación de la Comunidad Valenciana y los primeros parques del Plan eólico, que comenzarán a funcionar en el 2003, habremos puesto los pilares para asegurarnos un futuro acorde con nuestras necesidades actuales y de futuro.

Pero si importante es la energía señorías, no menos crucial es el agua, como recurso esencial para el desarrollo de nuestra Comunidad. Y me permitirán que antes de hablar del trasvase me refiera al primer paso al que nos comprometimos: la política de ahorro hídrico, de modernización de regadíos históricos y de depuración de aguas, que ha triplicado en siete años el volumen de aguas reutilizadas en la Comunidad Valenciana. Aproximadamente representa ya la mitad del volumen potencial de trasvase que figura en el Plan hidrológico nacional.

Pero a pesar del esfuerzo desplegado, no se consigue eliminar el estrangulamiento que representa nuestro déficit histórico de recursos hídricos, razón por la cual la aprobación del Plan hidrológico nacional era una cuestión de Estado especialmente compleja y no exenta de tensiones políticas y territoriales y que hoy es ya una realidad incuestionable. De hecho, el inicio de la ejecución de las obras antes de finalizar la presente legislatura, constituye un motivo de enorme satisfacción y orgullo para nosotros, como miembros del Partido Popular.

Al solicitar la confianza de la Cámara a mi programa de gobierno, quiero solicitar a sus señorías y al conjunto de grupos y formaciones políticas, el respaldo incuestionable

de todos los grupos a la ejecución del Plan hidrológico nacional, abandonando tibiezas y posturas dubitativas.

La suficiencia energética e hídrica no garantiza per se un crecimiento equilibrado sin una vertebración territorial en materia de infraestructuras de transportes. Así, los puertos de la Comunidad Valenciana son y serán infraestructuras clave para nuestro desarrollo y nuestro compromiso con todos sigue siendo plenamente vigente.

Con el Plan estratégico del puerto de Valencia tenemos la seguridad de que vamos a consolidar su importancia estratégica y regional y a fidelizar a todos los usuarios con una oferta de servicios competitiva. Como sus señorías conocen, el puerto de Valencia es líder en cuanto al movimiento total de mercancías en el Mediterráneo, habiendo superado recientemente a su competidor nacional más próximo.

Desde el punto de vista económico, estos datos han de entenderse como un hito más en la decisión de consolidar en Valencia un puerto interoceánico, y, al tiempo, convertirla en capital económica del Mediterráneo peninsular.

El Gobierno que me dispongo a presidir si sus señorías me otorgan su confianza, se compromete a impulsar la integración de todas las actuaciones portuarias a realizar en la Comunidad. Desde el proyecto Sagunto Megaport que configurará una zona complementaria y de expansión del puerto de Valencia, pasando por el puerto de Alicante, cada vez más un puente logístico con el norte de África que nos proponemos fortalecer, hasta el puerto de Castellón, que está teniendo también un importante proceso de transformación, y junto con el aeropuerto va a permitir a esta provincia, disponer de más conexiones modernas y adaptadas a su dinamismo económico.

Señorías, para afianzar nuestra capacidad competitiva, y asegurar nuestra sólida presencia en el mercado, quisiera recabar de la Cámara el más amplio de los consensos en torno a las infraestructuras tan vitales como las portuarias, que tan decisivo papel han de desempeñar en el futuro tal y como se deduce de los trabajos del Libro blanco del transporte de la Unión Europea.

Por otra parte, el Plan de transportes de la Comunidad Valenciana crea un sistema en el que los principales elementos son dos nuevos centros intermodales, Valencia y Alicante, en los que tendrán origen tres subsistemas metropolitanos de transportes integrados por redes de cercanías y metro o tranvía. Este sistema permitirá extender los beneficios de la alta velocidad a todo el territorio de nuestra Comunidad.

Pero con todo, energía, agua y transportes actúan sobre un territorio limitado y no renovable. Esta circunstancia ha inducido al Gobierno Valenciano a aprobar recientemente un documento esencial para la estrategia española de desarrollo sostenible, en el contexto de las directrices planteadas por la Unión Europea.

La lucha contra la desertificación del territorio es también una prioridad del Gobierno Valenciano y, en consecuencia, planteamos que la estrategia española de desarrollo sostenible haga hincapié en la lucha contra la degradación de nuestros suelos, como una necesidad económica, social y medioambiental de incuestionable primer orden. Para ello, y como después tendré ocasión de explicar a sus señorías, pretendo impulsar el proceso de elaboración de la estrategia para el desarrollo sostenible de la Comunidad Valenciana.

A partir de una política activa sobre energía, agua, transporte y territorio, se puede iniciar una nueva etapa de nuestro modelo de desarrollo, si se complementan con las políticas de investigación, desarrollo e innovación puestas en marcha desde el inicio de la legislatura. La aprobación del Plan valenciano de I+D+I, las acciones de gobierno emprendidas a lo largo de estos tres años y la realidad de los presupuestos de la Generalitat Valenciana, han cumplido con creces aquella perspectiva. En este sentido el Plan valenciano se marca como objetivo que los gastos en I+D+I alcancen en el año 2006 el 2% de nuestro PIB.

Nuestro compromiso sigue vigente y no sólo es una cuestión de voluntad política. Se trata de una de las necesidades más acuciantes de nuestro sistema productivo. La I+D+I es cosa de todos y no sólo de las administraciones públicas.

Señorías, como ven, estamos apostando de forma decidida por hacer de la Comunidad Valenciana, un nuevo espacio tecnológico y de innovación, y reclamo de la Cámara su apoyo y colaboración en esa apuesta de futuro. En esa dirección, hasta el final de la legislatura contamos con tiempo suficiente como para que mi gobierno, caso de obtener la confianza de la Cámara, plantee la realización de un conjunto de actuaciones concentradas en dos espacios de la Comunidad Valenciana –Valencia, Sagunto y Castellón y Alicante-Elche–, que permitan la construcción de infraestructuras de innovación y transferencia tecnológica, así como la incubación, creación y desarrollo de empresas de base tecnológica.

Estos parques científico-técnicos contarán con ayudas suplementarias financieras y para la creación de empleo, para la realización de proyectos empresariales de investigación y desarrollo. En particular, se promoverá la financiación de operaciones de riesgo –capital semilla, capital de arranque, etcétera– combinando esta financiación con iniciativas empresariales que se generen en las universidades y centros europeos de empresa e innovación.

Nuestro compromiso va a seguir centrado en la configuración de un sector empresarial valenciano, vinculado a los nuevos sectores tecnológicos, y en la creación de instrumentos propios orientados a la financiación de estas actividades.

Señorías, mi gobierno se propondrá también introducir nuevas formas de ayuda a las pymes, como la promoción de procesos de calidad en la producción industrial, un aspecto que considero clave en ese futuro.

La cultura de la calidad constituye hoy día un requisito inexcusable para acceder a los mercados, en los que se encuentran situadas las empresas y, especialmente, aquellos a los que aspiramos a entrar.

En otro orden de cosas, señorías, mi gobierno se compromete también a apoyar el proceso de apertura e implantación en el exterior de nuestras pymes.

Es ésta la línea de actuación estratégica más adecuada para la mejora de la actividad empresarial y de la competitividad de nuestras empresas en un escenario de globalización.

Esta suma de factores a los que acabo de hacer referencia, que alimentan la competitividad de nuestro tejido social y económico, no tendrían un anclaje sólido de no producirse en el entorno de un territorio como el de la Comunidad Valenciana, que por primera vez dispone de un análisis y de una definición de conjunto.

El Proyecto de ley de ordenación territorial que aprobará próximamente mi gobierno pondrá las bases para la definición del futuro de nuestra comunidad en las próximas décadas, ya que plantea un nuevo marco de actuación territorial, coherente con la idea del desarrollo sostenible, y en el que la agricultura, el medio ambiente y la protección de nuestro entorno natural, se integran en un marco ordenado que permite el crecimiento económico y el respeto a nuestros valores naturales.

En él se definirán usos económicos del territorio, la protección de nuestro litoral, de nuestro patrimonio natural, el desarrollo del interior de la comunidad o la lucha contra la desertificación.

La Comunidad Valenciana contará por primera vez con un proyecto coherente y definido para el cual solicitaremos el máximo consenso de esta Cámara.

Mi gobierno quiere reservar un papel fundamental en materia de desarrollo sostenible a la agricultura.

Con el fin de reducir el minifundismo y consolidar un modelo de agricultura cada vez más profesionalizado, sostenible económica y medioambientalmente, se aprobará también la Ley de ordenación y modernización de las estructuras agrarias, la cual asume una idea moderna de agricultura, acorde con los usos sostenibles del territorio, y que entiende de la necesidad del desarrollo rural en base a criterios de calidad, ecología, salubridad e higiene de los alimentos, que son los que van a marcar el futuro de la política agraria común, hoy en profunda revisión.

En relación con este tema, quiero trasladar aquí un mensaje de confianza sobre las posibilidades y el futuro de nuestro sector agrario. Estoy convencido de que la agricultura de la Comunidad Valenciana tiene futuro, y en garantizar el mismo volcaré mi mayor esfuerzo.

Otro ejemplo de esta nueva política integral y respetuosa con el entorno natural lo constituye el ambicioso proyecto de la Ruta Azul, que va a permitir transformar radicalmente y potenciar los espacios de oportunidad de los que dispone Valencia, su entorno metropolitano, conectándolo con el norte de la comunidad.

Pocas áreas metropolitanas de su tamaño cuentan con espacios de tanta calidad ambiental como El Saler o L'Albufera, una costa con enormes potencialidades, dos puertos como los de Valencia y Sagunto, y una ubicación estratégica dentro del corredor mediterráneo, con unas comunicaciones extraordinarias con el centro de la península, Europa y el norte de África.

Se trata, sin duda, de uno de los principales proyectos europeos a realizar en el centro de la Comunidad Valenciana que atraerá la atención económica de todo el planeta.

Señorías, mi gobierno considera que el medio ambiente participa con intensidad en el concepto de calidad de vida de los ciudadanos.

Quisiera recordarles que la superficie...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Olivas Martínez:

...arbolada ha crecido un 30% desde 1995, y que disponemos de un catálogo de zonas húmedas...

La senyora presidenta:

Un moment, senyor Olivas.

El senyor Olivas Martínez:

...que mi gobierno aprobará de forma inmediata...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci, per favor.

El senyor Olivas Martínez:

...con un elevado nivel de protección.

De hecho, ha aumentado la superficie protegida hasta el 26% del territorio, desde un inicial 3% del territorio protegido en 1995.

A estos datos tan positivos hay que añadir el Plan integral de residuos de la Comunidad Valenciana, con el Plan de residuos agropecuarios y urbanos.

En materia de incendios forestales, continuarán aumentando los medios necesarios para su prevención y extinción, para mejorar todavía más si cabe los resultados obtenidos en los últimos años.

En relación a la industria, la protección del medio ambiente dispondrá de un buen instrumento en el sistema de gestión medioambiental en zonas industriales. Se trata de un proyecto estratégico que plantearemos en estrecha coherencia con el sexto Programa de acción de la Unión Europea y la Estrategia Española de Desarrollo Sostenible.

Señorías, en materia de calidad ambiental es preciso continuar la labor emprendida en estos años, con la elaboración de una norma legislativa para la mejora de la calidad ambiental en la comunidad...

La senyora presidenta:

Señora Moreno, por favor.

El senyor Olivas Martínez:

...con medidas concretas de coordinación para la aplicación de las normativas de residuos, contaminación atmosférica y vertidos, y de creación de una ventanilla única para la tramitación de proyectos y planes con incidencia ambiental.

En esta norma se reservará un papel preponderante a la atribución de competencias a las administraciones locales, buscando la unificación de procedimientos y la tramitación rigurosa a la vez que ágil de los procedimientos administrativos de naturaleza ambiental.

Sin lugar a dudas, señorías, nuestros espacios naturales son uno de los más importantes activos con los que cuenta nuestro turismo, y este es uno de los grandes ejes estratégicos de nuestro modelo de desarrollo, que ha recibido nuevas aportaciones que nos han permitido crecer en diversificación y en calidad, consiguiendo una oferta de ocio y cultura muy superior.

La Ciudad de las Artes y las Ciencias es ya el espacio de divulgación científica y cultural más importante de Europa.

El Museo de las Ciencias y L'Hemisfèric han enriquecido y diversificado notablemente la oferta turística de Valencia.

Del Proyecto Cultural de Castellón son ya realidad tres de sus espacios: el Espai d'Art Contemporani, el Teatro Principal y el Museo de Bellas Artes.

Señorías, el programa de gobierno para el que solicito su confianza pretende culminar la tarea de ejecución de los grandes proyectos de ocio y de cultura de la Generalitat Valenciana.

La próxima apertura del Oceanogràfic y la posterior del Palacio de las Artes, del Auditorio y Palacio de Congresos de Castellón y Peñíscola, junto con la Ciudad de las Artes Escénicas de Sagunto y la Ciudad de la Luz de Alicante, constituyen una magnífica culminación para el año próximo de un conjunto de proyectos que han cambiado la fisonomía cultural de la Comunidad Valenciana, y la han dotado de una infraestructuras culturales y de ocio de primera magnitud, reconocidas internacionalmente.

El Palacio de Congresos de Valencia es ya una realidad, y confirmo que muy pronto lo será también el Palacio de Congresos de Alicante.

Y en las próximas semanas se firmarán los documentos...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Olivas Martínez:

...precisos y se constituirá una fundación entre la Generalitat, la Fifa y la Federación Española de Fútbol, para promover en Valencia la construcción del Museo del Fútbol.

Lo cierto es que los resultados nos han dado la razón. No nos ha ido mal en relación con otras comunidades receptoras de turismo, y habría que pensar qué hubiera sucedido de no haber emprendido acciones decisivas como las tomadas en estos años.

Mi programa de gobierno va a apostar por la conexión entre los grandes proyectos para multiplicar su impacto, y para que cristalice una marca única, que nos asegure una política de *marketing* coherente, potente y que se conozca en todo el mundo.

Para ello, si obtengo la confianza de sus señorías, mi gobierno, en el marco de la planificación regional de la oferta turística que permita un disfrute integral de las visitas, y con el fin de destacar la imagen propia de la comunidad en el ámbito internacional, planteará la constitución de un consorcio para la imagen y promoción de los grandes proyectos de la Comunidad Valenciana.

Junto a ello, nos proponemos realizar un ambicioso proyecto de apoyo al turismo rural y al desarrollo de nuestras comarcas del interior que permitirá garantizar el equilibrio territorial de nuestra comunidad.

No en vano, el Gobierno de la Generalitat Valenciana ha hecho de la vertebración territorial y social uno de sus objetivos primordiales.

Señorías, les consta que la Comunidad Valenciana ha experimentado con los gobiernos del Partido Popular un enorme crecimiento presupuestario en el gasto social. Hoy, nuestro escenario social es coherente con la apuesta por

hacer de esta comunidad un espacio de integración y bienestar del colectivo.

En materia educativa, mi gobierno intensificará su atención de manera significativa, ya que para nosotros no constituye un elemento accesorio ni un recurso retórico. Muy al contrario, recibe la máxima consideración, puesto que es a la vez una garantía de la igualdad de oportunidades, y un elemento imprescindible para la competitividad regional.

Por ambos motivos, desde que en 1995 el Partido Popular asumió las responsabilidades de gobierno, hemos realizado un enorme esfuerzo para hacer posible el cumplimiento de la Logse. Y en este sentido, cuando finalice el proceso de adecuación de los centros al mapa escolar, el Gobierno Valenciano habrá invertido más de 1.364 millones de euros.

En cuanto al desarrollo de la Ley de ordenación universitaria, mantengo la convicción de que los principios de calidad, participación social y conexión con la sociedad, representan un avance esencial para que las universidades, tan importantes en nuestro modelo de desarrollo, actúen de motor de progreso en nuestra comunidad.

Señorías, una parte primordial del programa de gobierno para el que solicito la confianza de la Cámara está centrada en las políticas sociales y de incremento del bienestar que permiten repartir todos los beneficios del progreso económico.

Al comienzo de esta legislatura, el Gobierno asumió la necesidad de abordar nuevas fórmulas de gestión para consolidar e incrementar nuestras actuales cotas de bienestar social. Se trataba de romper moldes con políticas del subsidio, y apostar por aquellas otras fórmulas que permitan atender adecuadamente las nuevas necesidades sociales con vocación de universalidad.

Hoy en día, garantizar unos servicios públicos de calidad puede precisar la introducción de nuevos modelos que complementen a los actuales, y que hagan posible una mayor participación de la iniciativa privada en su provisión y gestión. El hospital de Alzira y la gestión de las listas de espera, tan criticadas aquí cuando fueron aprobadas, han sido ejemplos prácticos de esos novedosos planteamientos, copiados con posterioridad en otros muchos lugares de España.

El presupuesto de la Generalitat Valenciana destinado a la sanidad pública ha crecido más del 60% desde 1995, y se ha avanzado en un sistema integral de salud que incluye acciones de promoción, prevención, asistencia y rehabilitación. La sanidad valenciana ha sabido dar un salto muy significativo a través del Plan de salud, del desarrollo de programas preventivos y de fomento de hábitos de vida saludables, o a través de los planes de humanización. En este sentido, me comprometo a presentar próximamente a esta Cámara el proyecto de Ley de Salud Pública que, junto a las leyes que se encuentran actualmente en estas Cortes, constituirán un bloque normativo de gran eficacia para la modernización de nuestra sanidad.

Y no dudaremos en impulsar nuevas formas de gestión sanitaria en los centros hospitalarios públicos valencianos, experiencia que trasladaremos también a la gestión primaria. La aprobación inminente del Plan integral de La Fe, y el desarrollo o construcción de las nuevas infraestructuras sanitarias en Elche, Torrevieja, y el hospital sociosanitario

en el antiguo edificio del Doctor Peset, y las importantes reformas de los de Elda, Denia, Alcoy y Villajoyosa, conforman un escenario sanitario acorde con las necesidades más exigentes de los ciudadanos, que obliga a continuar con la política de inversiones en infraestructuras sanitarias planificadas hasta el año 2010.

La senyora presidenta:

Señor Vicente...

El señor Olivas Martínez:

Hace menos de un año que el Gobierno Valenciano se comprometió a crear una Agencia Sociosanitaria y lo hará en muy breve plazo, con el fin de impulsar la atención a aquellas personas que tienen, al mismo tiempo, unas necesidades importantes y continuadas de servicios de salud y de servicios sociales.

Como se termina de poner de manifiesto, la apuesta de los gobiernos del Partido Popular en materia social ha sido clara y definida en los últimos siete años, y la piedra angular de ella es, desde luego, la creación de empleo. En el caso de ser investido presidente, seguiré desarrollando con una especial intensidad las políticas de inserción que tan buenos resultados en materia de creación de empleo nos han reportado durante los últimos ejercicios.

En materia de formación profesional ocupacional, procederemos en las próximas semanas a aprobar y poner en marcha el Plan Valenciano de Formación Profesional, a la creación y puesta en marcha del Instituto Valenciano de las Cualificaciones Profesionales y del Observatorio Profesional, y al funcionamiento efectivo de una Red Experimental de Centros Integrados de Formación Profesional. Todo ello previa negociación con los agentes económicos y sociales de nuestra Comunidad. El desarrollo en la Comunidad Valenciana de la Ley orgánica de la Formación Profesional y las cualificaciones será una de las prioridades de mi Gobierno.

En materia de fomento del empleo, vamos a impulsar la reordenación de la jornada laboral generadora de empleo, favoreciendo la conciliación de la vida laboral y familiar, apoyando la creación de guarderías en el seno de las empresas y la actividad emprendedora en las mujeres. En 1999 asumimos el compromiso de crear 150.000 nuevos empleos, y en la actualidad ya han sido creados 215.000. De ellos un 53% han sido de mujeres. En estos momentos debemos insistir con mayor empeño que nunca en la creación de empleo de calidad y en la mayor incorporación de la mujer al mercado de trabajo.

Pensemos también que la autonomía de las mujeres en el ámbito económico es uno de los elementos imprescindibles para luchar contra la violencia o las agresiones en el ámbito familiar. En este sentido parece indudable que la ampliación del Programa de rentas activas de inserción para el colectivo de mujeres maltratadas, previsto en el Real Decreto 5/2002, es una gran medida que pretendemos completar con otras iniciativas.

También, y en el marco del diálogo social, se impulsarán los acuerdos necesarios para que se considere prioritario en el acceso al empleo a las mujeres que han sido maltratadas,

dado que la dependencia económica es uno de los factores determinantes en el mantenimiento de la situación de riesgo. Para lo cual se habilitarán en los presupuestos del próximo año las correspondientes ayudas presupuestarias.

Los programas y las acciones emprendidas por el Gobierno Valenciano en los últimos años han permitido avances muy significativos para la autonomía de las mujeres, su incorporación al trabajo, y a los cambios decididos en pro de una auténtica igualdad de oportunidades.

Si obtengo la confianza de la Cámara, el Proyecto de ley de igualdad entre hombres y mujeres será remitido por mi gobierno a estas Cortes en el próximo período de sesiones, impulsando medidas eficaces para combatir el desempleo femenino y que tiendan a corregir las desigualdades salariales entre hombres y mujeres. Se aprobarán iniciativas para potenciar una nueva distribución de las formas de trabajo, con horarios flexibles y revisando las ayudas institucionales, para que las personas dependientes en el seno de la familia tengan una nueva forma de conciliación de trabajo y familia.

En cuanto al proceso de inmigración, cabe señalar que desde 1998 hasta ahora los extranjeros afiliados a la Seguridad Social en nuestra comunidad han crecido por encima del 385%, y que el año pasado el 10% de los niños nacidos en nuestra comunidad fueron hijos ya de inmigrantes.

Esta es ahora una tierra de inmigración, afortunadamente. Porque es indispensable que lleguen a nosotros personas procedentes de otros países, si bien deben hacerlo de forma regulada y sin dar opción a que se organice la inmigración ilegal, que es caldo de cultivo de mafias y de corrupción, pero además, no lo dudemos, de desarraigo y de marginación sin límites.

Hemos sido conscientes de la importancia que tiene la atención social y la integración de los inmigrantes en nuestra comunidad, y por eso en los últimos años se viene impulsando una serie de actuaciones presididas por un principio básico, el principio de la normalización. Con la normalización pretendemos que el acceso de los inmigrantes a los recursos se realice en condiciones de igualdad con el resto de los ciudadanos y se eviten las puertas falsas, las entradas singulares, que sólo llevan a que la integración real y efectiva no sea posible.

Hemos de seguir impulsando políticas integrales de atención e integración social de los inmigrantes, políticas activas en el ámbito educativo, en salud y en vivienda. Hasta el mes de abril del presente ejercicio se habían aprobado 42.575 tarjetas solidarias, y a fecha de mayo existían 28.293 alumnos extranjeros escolarizados. Son datos que demuestran el amplio calado de nuestra acción de gobierno.

La creación del Comisionado del Gobierno Valenciano para la Inmigración con rango de subsecretaría, la puesta en marcha de la Comisión Interdepartamental en marzo de 2002, y del Foro Social para la Inmigración también en esas fechas, son referentes institucionales que serán completados en los próximos meses con la aprobación del Plan valenciano de la inmigración y la creación de una Red de Centros de Acogida de Inmigrantes.

El Plan integral de la familia y la infancia de la Comunidad Valenciana 2002-2005, la aprobación del Plan de salud mental, del Pla Jove, del Plan de playas accesibles, o del Programa de plazas residenciales, son ejemplos ade-

cuados de cómo hemos aprovechado estos años para acometer iniciativas de marcado acento social.

Señorías, no ha sido menos importante modernizar la Administración, en paralelo con la rápida transformación que ha experimentado nuestra economía con la incorporación de las nuevas tecnologías. Cuando otras comunidades y la Administración General del Estado arrancaban sus proyectos de Sociedad de la Información, nuestra Comunidad ya iba por el segundo plan, en el que el proyecto Infoville 21 ha vuelto a ser reconocido como pionero en el ámbito europeo, como lo fue en su día con el primero.

Me propongo además, continuar los trabajos de elaboración del Proyecto de ley de función pública, para el que solicitaré el mayor consenso de las fuerzas políticas y sociales, y que se convertirá en el principal instrumento de dinamización de nuestra administración al servicio de una sociedad que desea desarrollarse en todas sus potencialidades.

Señorías, la cultura es también un referente esencial de nuestra actividad política, que se enmarca entre el aprecio por lo local y lo más propio y por el reconocimiento de su dimensión más universal. Nuestra comunidad se ha convertido hoy en un centro privilegiado de observación, investigación y diálogo de los distintos lenguajes creativos, así como en un referente internacional de primer orden.

La labor de dinamización y racionalización de la política museística se ha plasmado entre otras numerosas iniciativas, que van desde los proyectos museográficos que han sido la base de los museos provinciales de Bellas Artes de Castellón y Alicante, hasta la inauguración del Museo Arqueológico de Alicante, la puesta en marcha del Espacio de Arte Contemporáneo de Castellón, o el proyecto de ampliación del Ivam, que permitirá pasar de los 16.000 metros cuadrados actuales a más de 25.000.

El acercamiento del libro a los ciudadanos constituye uno de los compromisos legislativos al que contribuirá la aprobación de la Ley del libro, así como el desarrollo de la Biblioteca Valenciana, instrumento básico para reunir, conservar y difundir el patrimonio bibliográfico valenciano.

El apoyo financiero a ayuntamientos y a las entidades culturales, los planes de recuperación y conservación del patrimonio monumental y el fomento de las manifestaciones teatrales, musicales y cinematográficas, procurarán el acceso de toda la sociedad a las actividades culturales.

En este campo, si soy investido presidente, mi gobierno introducirá en el proyecto de ley de acompañamiento medidas de recuperación del patrimonio histórico-artístico, mediante la aplicación del 1% de la inversión prevista por la Conselleria de Obras Públicas.

En materia de política de deportes nuestra comunidad vive un momento de gran intensidad al que han contribuido los dos planes de instalaciones deportivas 1997-2000 y 2001-2005, creando una amplia y completa red de centros e instalaciones.

Señorías, en pocos ámbitos como el de la lengua valenciana el Partido Popular ha sido tan consecuente con sus objetivos de, en primer lugar, aumentar el uso del valenciano a través de la enseñanza en y del valenciano y, en segundo término, superar el conflicto lingüístico.

A todos ustedes les consta que la realidad actual es muy prometedora y que proviene de la iniciativa del presidente Zaplana en el debate de política general de 1997, de solici-

tar al Consell Valencià de Cultura un dictamen sobre las cuestiones lingüísticas valencianas. Esta propuesta dio paso a la creación de la Academia Valenciana de la Lengua, sin duda uno de los hitos más importantes de nuestra reciente historia, y al nombramiento de los académicos en el mes de junio del pasado año.

Este hecho, junto con el pacto por la lengua, firmado por las dos principales formaciones políticas de la cámara, augura un futuro de equilibrio, trabajo y serenidad en esta materia, que ya ha comenzado a dar sus frutos, y al que esta presidencia otorgará la máxima atención e interés.

Señorías, en mi discurso de investidura, con el que solicito de la cámara su confianza, he pretendido explicar cuáles son, a mi juicio, los componentes esenciales de la vida política de nuestra comunidad en el último tramo de esta legislatura, y sobre los que quiero conformar mi programa de gobierno, con el que pretendo obtener el respaldo mayoritario de estas Cortes.

Esos componentes esenciales, como no podía ser de otra manera, coinciden con el perfil singular que presenta este debate de investidura, y al que me refería al inicio de mi intervención: la continuación del cumplimiento del programa con el que el Partido Popular ganó las elecciones de 1999. Con la misma oferta de diálogo y de consenso que sobre los grandes temas de interés general de la comunidad se han hecho a lo largo de estos años, porque ello ha sido una constante de nuestro proyecto político.

Mi solicitud de su voto favorable a mi investidura como presidente de la Generalitat cuenta con una propuesta sincera y abierta a todos para proseguir reforzando el contenido de nuestra autonomía, la calidad de nuestras instituciones, la confianza de los ciudadanos en ellas y el trabajo conjunto en torno a los retos y oportunidades que en este inicio de siglo y de milenio se abren para la Comunidad Valenciana.

Les propongo desde esta tribuna, un doble escenario de consenso, articulado, de una parte, en torno al diálogo institucional y, de otra, en torno a algunas acciones de gobierno, esenciales a mi juicio, para el progreso y el bienestar de nuestros ciudadanos.

Señorías, el consenso institucional puede alcanzarse, y a ello me comprometo si obtengo la investidura de esta cámara, en una serie de compromisos, para los cuales contarán siempre con mi disposición más abierta y a los que deseo hacer mención explícita.

Este mismo mes acabamos de celebrar el vigésimo aniversario de la vigencia de nuestro Estatuto. Su reforma no puede ser un motivo de enfrentamiento. Al contrario: sobre los términos que ya han sido delimitados en los últimos tiempos, existe espacio suficiente de consenso para hacer compatible el ambicioso contenido de la reforma con el realismo de su aprobación.

Señorías, el programa político del Partido Popular, tal y como se recoge también en el artículo 31.2 de la Constitución Española, considera necesario profundizar en las garantías que deben establecerse para conseguir un adecuado control de los recursos públicos, tanto desde el punto de vista de la legalidad como de la eficiencia y eficacia en su gestión, garantizando de este modo una mayor transparencia en la gestión de aquellos.

En este sentido, el programa de gobierno que someto a su consideración se compromete a reforzar e impulsar a la

Sindicatura de Cuentas, institución básica de la Generalitat Valenciana, para que ostente competencias plenas para la fiscalización del sector público valenciano y, en particular, de las entidades locales de la Comunidad Valenciana.

Estoy convencido de que esta cámara recibirá con agrado la propuesta de reforma de ley reguladora de la Sindicatura de Cuentas, que en pocas semanas presentaré a estas Cortes y que tendrá por objetivo profundizar en el control de la actividad económico-financiera del conjunto del sector público valenciano y de sus entidades dependientes.

En cuanto a la identidad de nuestra lengua valenciana, se encuentra mejor encauzada que nunca. Por ello, les reitero la necesidad de proseguir esa línea de trabajo de consenso institucional y libertad de actuación e independencia en el trabajo de la Academia Valenciana de la Lengua.

Respecto a la privatización de la gestión de Canal 9, mi gobierno reitera, caso de obtener la confianza mayoritaria de la cámara, la mejor de sus disposiciones para alcanzar un acuerdo que permita cohonestar el cumplimiento escrupuloso de los valores fundacionales del ente con la búsqueda de la fórmula más adecuada para su gestión, respetando siempre los derechos de los profesionales actuales del sector.

Señorías, el pacto local constituye un compromiso, que asumo en su integridad, para construir un nuevo escenario de colaboración y confianza entre todas las administraciones de la comunidad.

En este sentido, me comprometo a traer ante esta cámara, antes de que finalice la legislatura, un proyecto de ley que lo regule, de manera que podamos concluir el mapa competencial e institucional de nuestra administración local, atendiendo a principios de máxima participación y elevado consenso con las fuerzas políticas y la Federación Valenciana de Municipios y Provincias.

Para conseguir los objetivos ambiciosos y aprovechar las oportunidades que la globalización puede aportar a la Comunidad Valenciana, resulta imprescindible perseverar en el mismo diálogo social que permitió la suscripción de dos grandes acuerdos de concertación: el Avef y el Pavace, que han contribuido enormemente a aprovechar la buena marcha de nuestra economía. En este sentido, les confirmo que mi gobierno estará siempre dispuesto al diálogo con los agentes sociales.

Pero la oferta de consenso institucional no sería completa si no contemplara un capítulo singular acerca de la proyección exterior de nuestra comunidad, que hoy disfruta de un reconocimiento y una proyección como no tenía desde hacía mucho tiempo. No es casualidad que haya sido escogida como sede de algunos de los grandes encuentros internacionales, como la reciente Conferencia Ministerial Euromediterránea, o que haya participado institucionalmente en foros como la Convención sobre el Futuro de Europa o el Comité de las Regiones.

La puesta en marcha de la Casa del Mediterráneo en Valencia, surgida como una de las consecuencias de la citada conferencia ministerial, y dentro de la política exterior española, debe ser un instrumento para que nuestra comunidad colabore en el afianzamiento de un espacio común de convivencia, estabilidad económica y social en el Mediterráneo.

La política de cooperación al desarrollo, que nos ha llevado a tener una presencia muy importante en Ibero-

métrica y en otros lugares del mundo, contará con mi apoyo más decidido como presidente, siendo mi objetivo presentar en los próximos meses el libro blanco de cooperación al desarrollo.

Me comprometo a afianzar el papel primordial de la Comunidad Valenciana en ese ámbito y, en general, en todo aquello que suponga una presencia en los debates que presidan el futuro de las regiones y los poderes locales en Europa.

Señorías, sea cual sea la composición la orientación política de un parlamento, el programa legislativo de cualquier gobierno ha de buscar ámbitos de consenso en torno a las leyes de capital importancia que definen el perfil futuro de la comunidad.

Desde el cumplimiento escrupuloso del programa electoral y de los compromisos con los ciudadanos que optaron por las candidaturas del Partido Popular, esta legislatura ha contado con significativos ejemplos de proyectos de ley que han sido aprobados con el concurso de los votos de otros grupos parlamentarios.

En estos momentos, las Cortes Valencianas tienen en la agenda parlamentaria el debate de proyectos de ley de gran importancia para la vida de los ciudadanos en materia de sanidad y protección civil, entre otros.

Estos proyectos, junto con los que me he comprometido a remitir a la cámara antes de que finalice la legislatura, constituyen ocasiones inmejorables para que el conjunto de fuerzas políticas aquí representadas puedan llegar a amplios acuerdos.

Señorías, esta oferta de consenso real y sincero no se limita al espacio institucional o al terreno normativo. Desde aquí deseo realizar una llamada a la responsabilidad de todos para colaborar en la consecución de un adecuado clima de entendimiento.

Queremos continuar con el apoyo a la familia y procurar un pacto por la justicia que proteja la seguridad de nuestros ciudadanos.

Señorías, uno de los legados más importantes que recibo de mi antecesor lo constituye, sin duda, los grandes avances producidos en los últimos años en la vertebración de nuestra comunidad, que se resume en un sentimiento de unidad y pertenencia a un proyecto común. Esta mayor cohesión social y territorial se pone de manifiesto en múltiples manifestaciones, como la que tuve el honor de presidir la semana pasada en Orihuela.

Mi convicción política y personal la pongo desde aquí, como siempre he hecho desde todas mis responsabilidades políticas anteriores, al proyecto más ilusionante que nunca hayamos tenido: la consecución de una comunidad líder, moderna y cohesionada; una comunidad en la que todos, hombres y mujeres, tengan cabida; una comunidad vertebrada, reconocida y apreciada en España y en Europa.

Señorías, soy consciente de la enorme responsabilidad personal que adquiero al solicitar el voto para mi programa de gobierno. Se trata de una responsabilidad que asumo con una gran ilusión y con el convencimiento de que mi gobierno cumplirá todos los compromisos adquiridos en los comicios de 1999, con la mirada puesta en el futuro de la Comunidad Valenciana. Todo ello desde una voluntad irrenunciable de trabajo y servicio a todos los ciudadanos de nuestra comunidad.

Señorías, para llevar adelante el programa de gobierno que les acabo de exponer, solicito la confianza de esta cámara.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor president del Consell en funcions. Vull recordar als invitats de la tribuna que no poden fer manifestacions de cap tipus.

Senyories, se suspèn la sessió. Es reprendrà a les dotze i mitja.

(Se suspèn la sessió a les 11 hores i 57 minuts)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 35 minuts)

La senyora presidenta:

Senyories, es reprén la sessió.

Pregue que ocupen els seus escons.

Després de la intervenció del candidat, intervindran, durant 30 minuts com a màxim, els representants dels grups parlamentaris Grup Parlamentari Socialista-Progressistes, Esquerra Unida, Grup Mixt i Grup Parlamentari Popular.

Per tant, correspon la intervenció a l'il·lustre síndic del Grup Parlamentari Socialista-Progressistes, senyor Puig.

El senyor Puig i Ferrer:

Senyora presidenta.

Senyores i senyors diputats.

Senyor candidat.

La crisi del govern del senyor Aznar i la fugida del senyor Zaplana ens han abocat a un escenari nou que avui, fa un moment, alça el teló.

Precisament, quan falten poc menys de deu mesos per al final de la legislatura i, per tant, del compromís que havia assumit el senyor Zaplana amb els valencians, tenim este nou escenari.

Més enllà del que indique el reglament o del que vostés diguen, este acte no és pròpiament un debat d'investidura, i vosté ho sap perfectament, igual com jo. El Partit Popular, unilateralment, ha decidit acabar amb esta legislatura, i a vosté li han encomanat el paper d'un govern de gestió, d'un govern de transició fins les pròximes eleccions.

En això estem, este és l'acte de confirmació de la principal característica d'un govern de dretes, del seu govern, del de Zaplana i del que serà seu: posar l'interès del partit, l'interès del grup, per damunt dels interessos generals, per damunt dels interessos dels ciutadans, per damunt també dels interessos de les institucions.

Per l'interès personal, per l'interès de partit, el senyor Zaplana se n'ha anat a Madrid, ha deixat com a candidat l'actual delegat del govern d'Aznar a la nostra comunitat, i a vosté, senyor Olivas, en el trist paper d'un president interí d'un govern que s'acaba. Serà vosté el primer president d'esta comunitat no elegit directament per les urnes, serà vosté el nostre particular Calvo Sotelo. (*Remors*) No hem vingut ací, per tant, a un acte d'investidura després d'unes eleccions, ni hem vingut a debatre què va a fer vosté de pre-

sident. El que està clar és que ha dedicat més temps vostè per a estos nou mesos que falten que el senyor Zaplana per a tots els quatre anys.

Però, en qualsevol cas, eixe no és el camí. El senyor Zaplana, aprofitant que Aznar s'ha enrocat a la defensiva, ha aconseguit per fi lliurar-se de la crema. Qui se'n va com ell se n'ha anat és que fuig, fuig i pretén protegir-se d'alguna cosa inevitable. El nou escenari que ens trobem donaria peu a una divertida comèdia de promeses incomplides i d'ambicions desmesurades, si no fóra perquè el que està en joc és la Comunitat Valenciana, és la Generalitat Valenciana.

Una Comunitat Valenciana emprenedora, una Comunitat Valenciana capaç, una Comunitat Valenciana que pot més del que este govern l'està ajudant a créixer, una societat en la qual vull reiterar la nostra confiança, perquè pot i ha de ser una de les regions, una de les societats més desenvolupades econòmica i socialment d'Europa, a pesar que estos anys de govern conservador no han ajudat en eixe camí.

Avui, tanmateix, estem assistint a la versió valenciana de l'esgotament d'un cicle polític, del cicle polític del PP, de la crisi de les seues accions de govern, de l'enfrontament dels governs de la dreta amb un nombre creixent dels sectors socials. L'última i més evident expressió d'esta confrontació ha estat el trencament unilateral del diàleg social, ha estat el decret de reforma laboral, que va provocar una important vaga general i les manifestacions més nombroses des de la Transició a la nostra comunitat.

El problema és profund, i no se solucionarà només amb una canvi de cares, no se solucionarà només amb un canvi de persones ací o a Madrid. Les arrels del problema real que tenim són les polítiques del PP. És el retorn a la dreta més radical des de l'obtenció de la majoria absoluta, és un creixent allunyament de la realitat i és un comportament cada vegada més autoritari.

La situació política actual demostra clarament que s'han afonat els pilars bàsics del projecte del PP. Una darrere de l'altra han anat esvaint-se totes les promeses que en el seu moment van convèncer els ciutadans de la necessitat d'un govern conservador. *(Un diputat fa un comentari i el diputat li respon des de la trona: "A tu salud")*

La seguretat ciutadana va ser una de les banderes del Partit Popular i avui, avui, el senyor Olivas no n'ha dit ni una paraula! Però eixa va ser la gran bandera del Partit Popular, l'increment de la criminalitat avui, senyor Olivas, és més gran que mai, per això no m'estranya que no n'haja dit res.

Van anunciar com a prioritat la lluita contra les drogoaddiccions, i la realitat és que la seua desídia ha generat una degradació extrema i una creixent alarma social.

Afirmaren que eliminarien la corrupció, però més enllà del rosari de noms que acompanyen la seua gestió, la condemna al senyor Cartagena per haver furat huit milions a les monges i als pensionistes d'Oriola encara no ha rebut cap crítica del seu partit. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra).*

L'eficàcia i l'austeritat en la gestió va ser una altra de les seues promeses més reiterades. En canvi, han multiplicat per dos els alts càrrecs, i el deute de la Generalitat, de la qual cosa tampoc vostè n'ha parlat res, supera el bilió de pessetes.

Prometeren a la ciutadania incrementar el protagonisme de la societat civil, però el drama és que no hi ha sector que

no haja patit pressions i amenaces del poder de la dreta. Vostés busquen un control malaltís de tot el que es mou i actuen des del sectarisme.

Anunciaren que es garantiria la independència dels mitjans de comunicació públics, i han convertit Canal Nou, la televisió que hauria de ser de tots els valencians, en un No-Do de colors.

Alçaren la bandera de la regeneració democràtica, i les Corts Valencianes han estat sotmeses a la manipulació, a la propaganda, a l'abús de la majoria absoluta. Es nega reiteradament documentació, s'amaga la informació als legítims representants del poble valencià que no són del seu partit. S'instrumentalitza, en definitiva, la institució que representa tot el poble.

Finalment, atribuïren, i avui ha continuat en la mateixa línia, la bona conjuntura econòmica a la seua gestió, però han desaprofitat el cicle per a corregir els problemes estructurals dels nostres sectors econòmics i han orientat les inversions cap a projectes faraònics d'oci i de diversió, i, per descomptat, mirant sempre cap als interessos dels seus amics. Mentrestant, els sectors productius, la immensa majoria d'empresaris i emprenedors, eren abandonats a la seua sort.

I ara, senyor Olivas, en nom de qui i de què ens ha parlat vostè? No negaré la legitimitat democràtica que el nostre sistema parlamentari i el suport del grup majoritari li atorguen per a ser president de la Generalitat, però no podem oblidar mai tampoc, la ciutadania no podrà oblidar, que vostè és un president en precari, el primer president que arriba a la presidència sense haver-se presentat com a tal a les eleccions, i que serà un president de rebot, per l'incompliment del deure que Zaplana havia compromés amb els ciutadans.

Vostè, senyor Olivas, amb tot el respecte, és un interí que du a la butxaca la llista dels encàrrecs que li han manat a Madrid; un interí al qual, a més, no el deixen presentar-se a les oposicions. Governarà vostè condicionat pel frau polític del senyor Zaplana, un abandó, per cert, que rebaixa immensament la condició de la nostra autonomia. No pareix raonable, no és presentable per a una autonomia de primera com la nostra, que s'abandone la presidència de la Generalitat Valenciana a canvi d'un ministeri. O pensa vostè que això seria creïble en el cas de Pujol o en el cas d'Ibarretxe o en el cas de Fraga? També en política, senyories, es paga el menyspreu a un poble.

Ens trobem en una situació, per tant, anormal, pel capritx d'un senyor, pel capritx d'un senyor que se'n va sense donar comptes. Fa només un parell de mesos declarava que no canviaria la presidència de la Generalitat per quasi cap ministeri. *(Pausa)* Ha fugit, saben per què? Perquè entén la política com una carrera personal. El que tots sospitaven, molta gent, molts de mitjans de comunicació, alguns no addictes a la causa i alguna gent clarament independent, el que sospitaven i denunciaven s'ha fet realitat. Es veia que estavem davant d'un projecte personal que a més ha costat molt car als ciutadans, tant que ha deixat la Generalitat endeutada fins les celles, i uns serveis públics que necessiten cabassos d'euros per recuperar la dignitat deguda als ciutadans.

Senyor Olivas, se'n va el senyor Zaplana i el nomena a vostè president interí, esperant que amb la primavera la saó arribe a Camps. El dèficit democràtic que tantes vegades

hem denunciat, que tantes vegades han denunciat intel·lectuals valencians, l'estan convertint vostés en pràctica quotidiana. Senyor Olivas, respectem profundament la vida dels partits, no sols del seu, de tots els partits. No obstant això, i com a ciutadà, vull recordar-li a vosté i al senyor Zaplana que els partits són el vehicle de participació que estableix la Constitució, i el funcionament democràtic dels partits no és una decisió que pot prendre un partit a la torera. Les associacions, qualsevol associació, ha de tindre internament criteris democràtics, i el seu partit també. I he d'expressar-li, en eixe sentit, la meua preocupació com a demòcrata pels mètodes de nomenament que vostés utilitzen i que marginen els seus afiliats, que són exclosos de les decisions més importants, fins i tot a l'hora d'elegir un candidat.

No sols deteriorenen la participació en el seu partit, que això seria cosa seua, sinó que rebaixen la qualitat del conjunt del sistema democràtic. Vostés representen un partit molt important, i eixos gestos afecten clarament el sistema. Estes pràctiques acaben convertint-se en desprestigi de la política.

Miren, quan un partit no deixa parlar la seua gent, què farà amb la resta? Si als seus no els deixen parlar, què faran amb la resta? Doncs, faran el que fan. Han abocat vostés la Generalitat al caos, ho va dir el senyor Zaplana, a una tricefàlia delirant que produirà inestabilitat i inseguretad. La crisi del PP, el mal govern d'Aznar i l'ambició desmesurada de Zaplana, serà font de confusió per als ciutadans i els interlocutors socials.

Anem cap a una Generalitat sense liderat, sense govern, sense rumb. Qui serà a partir d'ara l'interlocutor real del Govern Valencià? Vosté, que es presenta a un presidència interina i precària? O el candidat que espera la primavera? O serà algú que des d'un ministeri manarà encara? O tindrà vosté de veritat, que és el que desitgem, llibertat suficient per a manar i governar en el seu govern? Governarà com una titella o serà de veritat un president? Quines coses decidirà el senyor Camps?

La Comunitat Valenciana necessita un govern amb impuls, un govern amb idees, amb perspectiva de futur, necessita dirigents responsables. Es dedicarà vosté al que ha dit? A fer campanya per al senyor Camps com a qüestió prioritària? El senyor Camps farà, d'una vegada per totes, honor al seu càrrec de delegat del Govern i se'n cuidarà d'allò que és fonamental, que és la seguretad ciutadana? Eixa és la mira de la seua responsabilitat. La mira de la seua responsabilitat que ve acompanyada d'unes declaracions absolutament impresentables.

Senyor Olivas, vull recordar-li a vosté i al candidat delegat que en democràcia no tot és acceptable, que una concepció del Govern subordinat als interessos personals i partidistes no és possible. El Govern no és la propietat seua, dels que estan ahí, ni del partit que li done suport. És patrimoni de tots els valencians, dels que els han votat i dels que no els hem votat. És el govern de tots. I vostés l'utilitzen com una palanca de projecció personal i res més.

El Consell no està per a organitzar campanyes electorals. El Consell està per a servir els ciutadans, per a resoldre problemes de la gent, per a respondre pel repte del present i del futur d'este país. Ara hem observat, hem vist, s'ha vist clarament quina era la concepció del "poder valenciano". El

"poder valenciano", senyories, no és altra cosa que el poder de Madrid a la Comunitat Valenciana. En 20 anys d'autonomia no ha manat mai tant el govern de Madrid en esta comunitat. Tant, que ha arribat en molts de moments, i arribarà, segur, a supplantar el Govern Valencià. Què més volen? Ara posen de candidat el delegat del Govern.

Senyor Olivas, a vosté li han encomanat el trist paper de guardar les aparences, netejar el Palau de la Generalitat i apagar la llum quan se'n vagen.

No ho entenga, perquè no ho és, com un despreci personal. El respectem a vosté com a totes les senyories i com a tots els ciutadans. Qui li ha faltat al respecte a vosté ha segut qui l'ha nomenat amb data de caducitat. Qui li ha faltat a vosté al respecte és qui l'ha triat com a encarregat d'un govern de transició. Qui li ha faltat al respecte és qui l'ha sentenciat abans de poder demostrar si era un bon president de la Generalitat.

Senyor Olivas, l'hem escoltat amb atenció i amb respecte, amb l'esperança d'obtindre de vosté alguna rectificació, alguna nova proposta, un poc d'imaginació. Em recordava allò que va dir Luis Cernuda: "Nada, o peor que nada, el recuerdo de un olvido". Sabíem que no podíem esperar res, no per vosté, que té qualitats, segur, sinó perquè a vosté li han encomanat una altra cosa.

Senyories, és veritat, el conjunt del països occidentals desenvolupats hem viscut una etapa de creixement i hui les economies estan profundament entreconnectades i, òbviament, els moments d'avanç o de recessió ens afecten a tots. Per molt que s'empenyen a reiterar-ho, nosaltres mai estem negant l'evidència. És evident que en períodes de bonança econòmica es genera més riquesa i ocupació. I este cicle no va començar quan vostés van arribar. Va començar al 1994, com saben perfectament. Però no passa res. Mos pareix bé i tant de bo tots els anys de govern que els queden, exactament deu mesos, siguen igual, d'un molt bon creixement. Això és el que volem.

Però la nostra crítica fonamental es centra en la inadequada, ineficient i injusta redistribució o manca de distribució dels nous recursos. Eixa és la nostra crítica. La seua política ha vingut caracteritzada per tres elements que condicionen negativament el futur del nostre país.

El primer és que hem patit un govern malgastador, que ha generat un deute inacceptable. No té cap justificació que en una etapa de creixement econòmic, la Generalitat s'haja endeutat d'una forma tan espectacular, i haja malbaratat els diners que amb suor fan possible tots els valencians.

El segon és que han fet un país com si fóra un gran parc d'atraccions. Han confiat el futur de la comunitat només a l'oci i a la diversió, assignant prioritàriament els recursos a un model de creixement insostenible que ha deixat al marge l'economia real, els sector productius.

I el tercer punt és, evidentment, una acció de govern profundament antisocial. Han fet vostés una distribució injusta dels nous recursos, abandonant els serveis públics, que són instrument essencial de cohesió, d'igualtat, de redistribució de la riquesa.

Senyor Olivas, ningú encara, des del Govern, ha sabut explicar d'una manera mínimament convincent com s'ha generat el deute que té la Generalitat. Què justifica que l'hagen multiplicat per més de dos en set anys? En què s'ha convertit el bilió llarg de pessetes que devem entre tots? Quines

despeses justifiquen ostentar el deshonrós títol de ser la comunitat autònoma més endeutada?

Vosté que ha segut responsable de finances, un temps important, d'este govern, espere que ens explique a què s'ha degut este gran dispendi.

Al mateix temps, i per promocionar fonamentalment, això sí, el senyor Zaplana, han gastat el que no està escrit en despeses de propaganda. No sols de propaganda: propaganda, protocols, fastos..., tot al servei únic i exclusiu d'una imatge deteriorada per un passat, diguem-ne, poc honorable. I encara ara, a deu mesos de les eleccions, estos dies apareixen en el butlletí publicats nous concursos milionaris de publicitat i de propaganda.

Miren, tremolem, tremola la societat valenciana només de pensar el que costen i ens costaran a tots els megaprojectes Cacs o Terra Mítica. Només arribar vosté al Govern, recorde que va dir que la Ciutat de les Ciències era un gran malbaratament que calia desmantellar ràpidament. Molt bé, aquell malbaratament i obra faraònica que es va pressupostar en 25.000 milions de pessetes, ara, després de la seua magnífica gestió, costarà com a mínim 150.000 milions de pessetes. Vosté no multiplica pans i peixos, vosté multiplica per sis el cost inicial del projecte. Si en un projecte de la seua directa responsabilitat hem arribat a este nivell, podem imaginar com quedarà la Generalitat deu mesos després.

Però un cas especialment espectacular és el cas de la radiotelevisió pública valenciana, sumida en el caos econòmic, la prodigalitat i la mala qualitat de la programació. No conec un sol valencià que se senta avui orgullós d'eixa televisió. I per fer això, per fer eixe producte, tenen ja una plantilla més gran que Tele 5 en tota Espanya. I per fer això, el total d'aportacions públiques ha passat de 10.000 milions de pessetes en el 1995 a 40.000 milions de pessetes previstos per a enguany. 40.000 milions que signifiquen no més ni menys que el 50% pràcticament de les inversions reals que fa este govern cada any. O siga, no és una broma. Per això no m'estranya que vullguen intentar buscar alguna fórmula escapatòria. Però no compten amb nosaltres, senyor Oliva. Fórmula escapatòria, ni una. Televisió pública i de qualitat.

Parlen de privatitzar la televisió, però, senyor Olivas, si ja està privatitzada, si la programació la fan les productores... És pitjor que privatitzada. Està confiscada, està expropiada per vostés al seu servici, al servici de la seua propaganda. I això que vostés s'autoproclamaven liberals. Sort que eren liberals. Sort que prometien reduir el servei públic, sort. Ara ens ha anunciat ja diversos organismes més. Bé, no està mal.

En 1995, fa set anys, la Generalitat comptava amb 24 organismes. A hores d'ara, ja en tenim 33 i amb directius, això sí, esplèndidament pagats. Molt ben pagats. En un parell de legislatures han creat nou organismes nous, i les pèrdues han augmentat més del cent per cent. L'any 2000 ja superaven —que és l'última dada que tenim—, 63.000 milions de pessetes. A més a més, estos organismes —avui ja se sap— són regnes de taifa, cap amb control públic efectiu, contractació arbitrària... S'ha convertit ja tot això en un funcionament habitual.

I seguint esta mateixa línia d'incompliment, han duplicat el nombre d'alts càrrecs, tot just el contrari del que van prometre. És a dir, les valencianes i els valencians tenim avui un govern més gran, més car i més improductiu. Durant l'e-

tapa de la que vosté ha estat inspirador i ara continuador, s'han multiplicat els casos de corrupció i d'amiguisme. Si abans li citava el cas Cartagena, no ens podem oblidar del cas Gescartera que, a hores d'ara, continua encara sense aclarir. El senyor Zaplana, ara ministre d'Espanya, no ha explicat per què l'assessorava el senyor Morell, com compatibilitzava l'assessor presidencial els seus negocis en Gescartera amb la seua assessoria. No ho ha explicat encara, no ho ha explicat. *(Remors)*

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

Tampoc sabem encara *(remors)* i seria molt bo que ens explicaren vostés, que ens explicaren que hi ha darrere del compte WA356115000 d'aquell banc de Nassau, on la Generalitat va posar diners que no li tocava posar.

Vostés han optat, mes a mes, per un model de creixement vinculat als servicis i molt especialment a l'oci.

En matèria d'oci el seu govern ha compromés fins avui 300.000 milions de pessetes, convertint-se així en el principal inversor del sector a Espanya. Sense menysprear la importància que té el sector en el futur, pareix obvi que no podem permetre'ns confiar en el nostre benestar col·lectiu només o prioritàriament a este sector.

Han dedicat tants de recursos a este negoci de l'oci que no han prestat atenció o l'atenció necessària a la investigació, el desenvolupament i la innovació. Àmbits, com en tants d'altres, on estem per davall de la mitjana espanyola i molt lluny dels països avançats.

Per cert, senyor Olivas, de veritat, ja no continue amb això de dir que som exemple mundial, per favor, perquè ens agafarà un atac de vergonya. Líders de quin planeta? *(Remors)* Per favor, això ja és excessiu...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

Però, bé, en qualsevol cas s'ha reduït el pressupost de suport a les empreses, la productivitat de la indústria valenciana és 14 punts inferior a la mitjana espanyola, i les exportacions de la nostra comunitat han perdut pes relatiu en el conjunt estatal. Les empreses van perdre competitivitat i els salaris i la renda familiar segueixen per baix de la mitjana espanyola.

Per tant, el triumfalisme exposat per vosté ací fa uns moments no entra bé a les cases de les famílies valencianes. Li assegure que no entra bé parlar que estem en el millor dels móns possibles, perquè la majoria de valencians no vivim en el millor dels móns possibles.

Senyor Olivas, vosté ha tingut una destacada responsabilitat en matèria d'energia i avui ha estat un dels punts centrals del seu discurs, i s'ha caracteritzat en eixe sector per la ineficàcia i, sobretot, per la subordinació als interessos de les grans companyies. Els ciutadans i els negocis familiars,

els negocis de les empreses, han patit pèrdues que eren evitables. Ha arribat un nou estiu i el problema de les apagades continua sense cap solució. A més a més, el pla eòlic –que arribarem al final els últims– s'ha convertit en un obscur negoci d'amics que ha deixat fins i tot a l'única empresa valenciana fora, en un concurs que ja en parlarem si alguna vegada el conseller té la suficient capacitat per a vindre a explicar-ho.

Queda també per aclarir el procés del que també ha parlat vosté al voltant de la planta regasificadora. Mire, senyor Olivas, dos qüestions: o la planta regasificadora la fa una empresa privada i, per tant, res hem de dir respecte a la ubicació, o si la fan vostés, que és el que ha vingut a dir, per què no han complit la promesa de fer-la a Castelló?

Finalment, senyor Olivas, avui ens parla vosté i l'he escoltat també en declaracions a la premsa els últims dies, molt preocupat per la ramaderia i per l'agricultura. Durant el temps que estan vostés governant, més de 40.000 agricultors i ramaders han abandonat el camp valencià. La taronja, un sector tradicionalment competitiu de la nostra agricultura s'ha convertit en líder mundial en costos de producció. El problema amb els Estats Units continua sense solució, quan els òrgans oficials del PP l'havien donat exitosament per tancat fa ja molts de mesos. Ja havien dit: "En una semana, rápida reacció, hemos conseguido parar al imperio yanqui". Doncs, no, encara estem on estàvem.

I per completar el cercle, no puc deixar de mencionar l'amiguisme vergonyós en la gestió de l'adjudicació dels programes Leader. Ara, per cert, sotmés a la investigació de la Unió Europea. És un atac més al món rural, és un atac al que significa una política de superació dels desequilibris. És, una vegada més, una mirada contra el món rural. Jo li dic que nosaltres anem a presentar una llei de desenvolupament rural abans que acabe la legislatura, perquè com n'hem de vore a partir d'ara, més que n'hem vist en tota la legislatura, nosaltres ens anem a sumar.

Senyories, el deteriorament del medi ambient i de l'entorn natural és cada dia més evident. Continuen vostés permetent... no només permetent, continuen promovent la construcció a pràcticament la totalitat del sòl de la nostra comunitat. Però, evidentment, molt especialment al litoral. Avui torna a anunciar la Llei d'ordenació del territori. Mil vegades anunciada. Però nosaltres li hem proposat, i li ho reitem avui: encara podem salvar els únics 80 quilòmetres que queden lliures a la costa. Per tant, per una qüestió ecològica, per una qüestió de qualitat, però també per una qüestió de supervivència econòmica, per favor, declaren una moratòria fins que no estiga aprovada la llei.

La seua política de residus sòlids ha estat un complet fracàs. Augmenta el risc de contaminació i deteriora la qualitat del territori. Este matí, una notícia d'este matí sense anar més lluny, el 50% pràcticament dels residus sòlids urbans de la província de Castelló van a abocadors incontrolats, encara. Però, per cert, ¿mos podria dir, president, aspirant, on van a parar avui, avui mateix els residus de l'àrea metropolitana de València?

La desertització del nostre territori és alarmant. Es comprometeren a reforestar 40.000 hectàrees cada any. Ho van prometre ací a les Corts en el seu programa electoral. I citant l'informe del Comité Econòmic Social d'esta passada setmana, en el 2001 han reforestat 1.500 hectàrees. De 40.000

hectàrees promeses, 1.500 hectàrees. Este és el trist balanç d'un model de desenvolupament insostenible que degrada el territori en molts casos de forma irreversible.

El senyor que se n'ha anat no ha acabat cap infraestructura de les que ell anomenava "realmente importantes". Només una estudiada i constant campanya de publicitat mediàtica –amb molts diners, eh?, amb molts diners– pot fer oblidar les inversions de l'Estat a la nostra comunitat, que estan molt per davall de la mitjana espanyola. Mentrestant les inversions en carreteres avancen amb una lentitud exasperant, la congestió de les carreteres de la costa és una constant. Les nacionals 332 i 340 són vies saturades que es col·lapsen continuament. El ministeri, sap vosté, conseller, que no ha complit res dels convenis que havia signat.

La propaganda en matèria de ferrocarrils ha arribat al deliri, i pareix que continua. Fins i tot han fet creure que ja es pot anar a Madrid en AVE. Hi ha ciutadans que van a Atocha i demanen: "¿dónde está el AVE de Valencia?" Perquè han vist ja propaganda en televisió i tot... *(Remors)* Però no, no està... *(Remors)*

La senyora presidenta:

Silenci, per favor...

El senyor Puig i Ferrer:

...però la realitat és ben diferent, *(remors)* ningú sap quan hi haurà AVE a la Comunitat Valenciana. No ho sap ningú. No ho sap ningú quan hi haurà AVE. Van dir, van dir... *(Remors)* Això és molt divertit, sí. Desfoguen-se un poc. Al principi Zaplana va dir, només arribar: "señores, en el año 2000 tendremos AVE". Al cap d'un temps li van dir: "xe, no, al 2000 no". Després va dir: "no, al 2003 tendremos AVE". Després: "xe, no, al 2003 no, al 2006, al 2006". Bo. Per al PP, per al PP que mane, no per a vostés, per al PP que mane, per als que manen a Madrid, no és una prioritat, no és una prioritat l'AVE Comunitat Valenciana. *(Remors)* Molt abans que a València arribarà a Saragossa, a Valladolid, a Málaga.

Per una altra banda ha anomenat el corredor ferroviari mediterrani. I és veritat, és essencial per a la nostra connexió amb la resta d'Europa. Però no només per a nosaltres, és fonamental per a tot l'arc mediterrani. Però per a vostés este no és un vector que els siga simpàtic. Mai ho han prioritzat. Ni en la velocitat exigible, ni en l'ample de via, ni en la plataforma exclusiva. I d'eixe corredor econòmic que concentra gairebé la meitat de les exportacions de tota Espanya depèn en gran mesura no sols el nostre desenvolupament sinó el de tot el país.

Com els deia, estem parlant d'un govern malgastador, d'un govern que ha prioritzat només la indústria de l'oci i d'un govern profundament injust. Tal com deia al principi, vostés han distribuït molt injustament. En una etapa de creixement econòmic és un gran moment per a redistribuir. Però vostés han incrementat les desigualtats tant a la nostra comunitat com a la resta d'Espanya. Segons l'Eurostad, durant el govern del PP la despesa social a Espanya ha caigut de tal manera que ja se situa per davall de Grècia i Portugal. També l'ONU, en l'informe sobre l'index de desenvolupament humà, ha revelat la caiguda

del nostre país que des del lloc 11 en 1995 ha passat al 21 en l'actualitat.

Bé, jo entenc que els organismes internacionals, com tornem a eixe retrocés en la història, doncs és normal que els organismes internacionals fins i tot no siguen creïbles per a vostés. Jo ho entenc això.

Els projectes educatius del PP, tant en l'ensenyament obligatori com en l'àmbit universitari, han provocat el rebuig de la comunitat educativa. Estos projectes estan orientats a imposar un sistema educatiu privatitzador, elitista i segregador. Un sistema que l'estan fent per als xiquets llestos, i si poden ser, rics. I els altres? I qui seran els professors dels altres? Perquè tots volen els xiquets dels rics, i els xiquets bons, i per a qui seran els que no són tan bons, no són tan aplicats?

Miren, durant el darrer curs més de 20.000 alumnes a la nostra comunitat han hagut d'assistir a classe en barracons per la imprevisió del seu govern. El curs que ve la meitat dels alumnes del primer cicle de Secundària hauran d'anar a centres de Primària perquè vostés han preferit invertir en muntanyes russes.

En sanitat han realitzat una gestió manifestament incompetent. Han introduït la concepció de negoci front una filosofia progressista avançada de drets socials, i han reduït els serveis i han reduït els recursos. Han deixat invertir 40 pessetes de cada 100 de les que tenien pressupostades, i la realitat és que avui la inversió és menor que en 1995.

Les llistes d'espera deuen ser un alt secret d'Estat, perquè pensen que amagant la informació se resoldrà el problema. Sabem amb tota seguretat que hi ha desenes de milers de valencians que continuen esperant atenció mèdica i actuacions quirúrgiques. Vosté, senyor Olivass, té el trist honor d'haver participat en un govern que ens ha situat en l'últim lloc de tot l'Estat en llits hospitalaris per 1.000 habitants. Entre 1996 i 2000 han eliminat 419 llits hospitalaris.

A tot açò hem afegit, han afegit vostés ara, un fonamentalisme ideològic medieval i contrari al progrés científic. És absolutament inacceptable el bloqueig de les investigacions del professor Bernat Sòria, investigacions que podrien donar llum d'esperança per a molta gent, per als diabètics i per altres malalties degeneratives. Vostés, per tindre criteris clarament fonamentalistes, el que estan fent és tancar la porta de l'esperança a la gent. Li dic una cosa: en este poc temps que va a estar de president, encara que sols siga per humanitat, deixen a esta comunitat investigar al professor Sòria. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

En l'àmbit dels serveis socials han oblidat vostés els sectors vulnerables. --No sé, els produïx riulla la qüestió dels diabètics, crec. No sé. Crec que seria bo que se sapiguera--. Han oblidat els serveis socials, s'han oblidat del sector més vulnerable de la societat i han combinat la creixent desatenció amb un il·limitat gasto en propaganda. Decididament han obert una nova porta, una nova gran àrea de negoci, i han renunciat a la garantia pública de la superació de les desigualtats.

Pel que fa referència a la gent major, a les persones grans, el fracàs de les seues polítiques és indignant. Han incomplert les previsions de noves places en residències. Han incomplert totes les ajudes domiciliàries previstes. Han incomplert vivendes tutelades. Han incomplert en centres de dia, i han incomplert en teleassistència. No complixen res del

que van prometre en el Pla gerontològic. Ara, des de la talaia del Ministeri de Treball, el que se n'ha anat, i amb dades dels informes del seu propi departament, podrà reflexionar sobre una lamentable gestió que ha deixat ací a la comunitat i ens ha situat a la cua d'Espanya.

Mentre vostés han abandonat la iniciativa pública en matèria de vivenda, sobretot de vivenda social, el Banc d'Espanya ja advertí que en el primer trimestre de 2002 les hipoteques s'han encarat un 20%. Això no és culpa seua, és evident. Però el que està clar és que en estos moments les famílies, per mitjana, ja han de dedicar el 66% de la renda a pagar hipoteques. Només en el darrer any el preu de la mateixa vivenda, d'una vivenda tipus, els costa als valencians quasi dos milions de pessetes més. I vostés, per ajudar-los, van i els puguen encara els impostos de la Generalitat mig milió més per vivenda. Aixina ajuden vostés a la vivenda. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)* Esperem que pel bé dels ciutadans, que pel bé dels ciutadans, el Tribunal Constitucional li done la raó al recurs que ja ha admès a tràmit contra esta pujada.

Amb el decretazo han agredit els treballadors en situació més vulnerable. Una decisió que, repetim, és unilateral, és innecessària, és injusta i és inoportuna. Lluny de resoldre cap problema han generat més incertesa i més inseguretat. Inseguretat als treballadors i al sectors sencers de l'economia com l'hoteleria o l'agricultura. A milers de treballadors que de la nit al matí han vist com els retallaven els seus drets. Avui ja és concessió del govern el que ahir era un dret del treballador.

Vull i sent i dec també haver de denunciar la insostenible situació de la inseguretat ciutadana. Una inseguretat que pateixen molts dels ciutadans i per al que vosté no ha tingut ni una línia. Els mitjans humans i materials per a fer front l'increment de la criminalitat són absolutament insuficients. I vostés políticament han abandonat als alcaldes i a les alcaldesses en moltes ocasions a la seua sort.

Per cert, diga-li al candidat, al que encara és delegat, que quan els alcaldes li demanen una entrevista per parlar d'esta qüestió que és fonamental els atenga, i no faça campanya electoral. Que atenga la seua obligació constitucional. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

En el temps que ha durat el seu discurs s'hauran denunciat ja aproximadament 28 delictes. El 20% més del que fa uns mesos, quan li vam demanar ací sensibilitat i liderat al senyor Zaplana per a la lluita contra la delinqüència. Han deteriorat el servei de seguretat pública i han generat una gran inseguretat a la immensa majoria dels ciutadans, que no poden pagar-se un servei privat de seguretat, convertit ara també en una gran àrea de negoci. I han aconseguit que hi hagen més guàrdies de seguretat privada que policies.

Les seues polítiques han portat la injustícia fins a temes tan essencials com la protecció de la integritat física, la vida i la propietat de les persones. Eixa és la lamentable targeta del candidat del PP: l'augment imparable de la delinqüència. Almenys li desitgem que en allò personal tinga més sort que l'antiga delegada.

És evident que tot això del que li he fet referència, tot això que li he fet referència hauria de ser corregit. Lamentablement a vosté ací no l'han posat per a això. No l'han posat per a corregir una política. A vosté ja sols li pertoca ser el liquidador d'una pesada càrrega, el liquidador

d'una enorme hipoteca social i econòmica, injustificada i injustificable.

El futur, senyories... *(Remors)* Sí, seria molt negre, senyor Maluenda, seria molt negre si no fóra per la força, per la capacitat i pel dinamisme de la nostra comunitat. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)* El futur... el futur seria incert si no fóra pels nostres ciutadans. El futur seria gris, no negre. Perquè negre sols el veu vosté.

La senyora presidenta:

Silenci, per favor...

El senyor Puig i Ferrer:

Negre sols el veu vosté. Seria gris. Si no fóra perquè dins d'uns mesos els ciutadans amb els seus vots apostaran pel futur i produiran a esta comunitat un canvi. Un canvi de cares, un canvi de comportament, i sobretot un canvi de polítiques. Ara com mai, senyories, *(aplaudiments des d'un sector de la cambra)* ara com mai, la seguretat està en el canvi. Un canvi que només pot protagonitzar el conjunt de la societat, des de l'ambició per la justícia social i des de la passió pel país que vostés no tenen. *(S'escolta una veu que diu: "Molt bé!")*. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)* Estes són les bases, són les bases de la comunitat que les valencianes i els valencians necessitem i reclamem.

En primer lloc, volem fer d'esta comunitat una comunitat més competitiva. Els ciutadans valencians no es conformen amb ser un país de sol i platja, que està molt bé. Però no només podem ser un país de sol i platja. Aspirem a molt més. S'ha de fomentar l'empresa productiva, l'empresa real, i ajudar els empresaris de veritat, als que arrisquen, als que treballen, als que innoven, no als amics. S'ha d'apostar fort per la investigació, pel desenvolupament i per la innovació. Fa temps el nostre secretari general li va presentar al senyor Zaplana un contracte social per a la I+D+I, per a fer-lo tots conjuntament. Ni flors, ni contestació. Cal facilitar que la gent amb idees les pugua fer realitat i millorar prioritàriament, molt, molt prioritàriament, com la clau que obri totes les portes, la formació de les persones. Això és garantia de riquesa, d'ocupació i de benestar.

Els ciutadans volem també una comunitat més sostenible, una comunitat que ens assegure un futur de prosperitat, sí, però també una comunitat on es pugua viure en un entorn adequat, sense destrossar el medi ambient, sense malbaratar el nostre territori.

Els valencians i les valencianes exigim una comunitat més segura, una comunitat on es pugua passejar tranquil·lament pel carrer, on es pugua eixir de casa i, en tornar, saber que tot estarà en el seu lloc. Però també segura en un sentit ampli. Una comunitat on els aliments que mengem siguen de qualitat, que quan caiguem malalts tinguem garanties, atencions sanitàries ràpides i de qualitat. Una comunitat sense contractes precaris i mal pagats, que els joves es veuen obligats a acceptar i que limiten el seu projecte de vida. *(Remors)* Un país on si perdem el treball, puguem trobar la ma estesa d'algué que ens ajude, i no el decretazo que ara Aznar i Zaplana s'encaboten a mantindre trencant el valor del diàleg social.

La comunitat que volem els valencians ha de ser una comunitat més solidària, una comunitat abocada als més desafavorits, que connecte amb valor fonamentals d'una societat avançada, que supere les desigualtats i les injustícies, compromesa amb els majors, amb els homosexuals, amb els diferents, amb els immigrants. Esta segueix sent la senya d'identitat més valuosa d'una societat progressista: la solidaritat.

Una comunitat, senyories, d'iguals, de persones iguals, d'hòmens i dones amb els mateixos drets i deures. I això ho volem ja! Per això volem que en les pròximes eleccions estiga vigent una llei de paritat en la representació política d'estes Corts. I a tal efecte, presentarem pròximament una proposició de llei perquè ho garantisquen. Ahí tindran l'oportunitat de votar si volen o no avançar en la igualtat, si volen o no volen avançar en la igualtat.

Els valencians som i volem ser cada vegada més una comunitat participativa, una comunitat on tots i cada u dels hòmens i dones que la conformen puguen fer sentir la seua veu i que siga tinguda en compte, una comunitat que assumisca la pluralitat com a riquesa i no com a conflicte, una comunitat on la discrepància siga un valor i no un demerit. Eixa és la democràcia que defensem els valencians: front a l'autoritarisme, més democràcia; front el monopoli mediàtic, més pluralitat informativa; front la prepotència sense donar comptes a ningú, bones pràctiques de govern i transparència, senyories.

Ja acabo, senyories. *(Remors)*

La senyora presidenta:

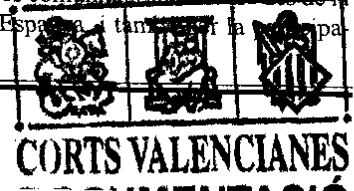
Senyories, silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

L'Estatut d'Autonomia va ser, a pesar d'algunes forces retardatàries, algunes encara ací retratades, un gran instrument per al reconeixement i la prosperitat del nostre poble. Ara, vint anys després, hem proposat una reforma que actualitze, que amplie els drets dels valencians i les valencianes, que incremente el benestar, que garantisca la igualtat entre hòmens i dones, que enfortisca el nostre sistema democràtic i que, en definitiva, ens dignifique com a poble.

La reforma no pot quedar només en la dissolució anticipada de les Corts pel president de la Generalitat. És cert. Però eixa determinació és imprescindible com a símbol d'una comunitat històrica que vol créixer políticament. A l'anterior president, al que se'n va anar, li marcaren el terreny a Madrid. I ha passat de "llegaré hasta donde ustedes llegan", que em va dir a mi en esta trona en un debat de política general, al reconeixement del seu fracàs. Per a nosaltres la reforma és un assumpte viu, la reforma és bona per als valencians i continuarem impulsant-la per vore si entre tots podem fer-la arribar a bon port.

Vull anunciar que a l'inici del nou període de sessions proposarem a esta cambra un debat sobre l'autogovern, a fi que estes Corts, com a representació legítima dels valencians, es pronuncien sobre les necessàries reformes de l'Estatut, per una reforma del Senat que obriga un nou esquema de relació entre les comunitats autònomes des de la cooperació per fer fort a Espanya i també per la seua pa-



ció de l'Estat en els processos de decisió de la Unió Europea que ens afecten directament.

Volem també una comunitat més culta, amb més apreciació per la cultura. La cultura dóna el sentit del que som i del que serem com a poble. Vostés només han sabut fer contenidors buits de continguts. Han dilapidat una fortuna en la galeria de les vanitats, han oblidat que la cultura la fa el poble, els milers de valencians i valencianes que agarren un instrument per fer o interpretar música. Han abandonat les bandes de música. Les actrius i els actors que puguen a un escenari i donen vida a un personatge. Han abandonat el teatre. Els pintors que expressen la sensibilitat de la nostra ciutat, i només uns pintor han estat recolzats. Els joves creadors que experimenten amb els últims avanços tecnològics necessiten l'ajuda d'un govern compromés.

Vostés han oblidat també que la cultura és història, que hi ha un patrimoni digne de protegir i que està desapareixent dels nostres ulls. Que la nostra llengua és riquesa i que en esta qüestió cabdal de la nostra identitat només li exigim una cosa: el compliment del pacte per la llengua. No admitem més escaramusses, senyor Olivas. No vull dir-li res més, perquè crec que el pacte és fonamental, però no volem ja més escaramusses.

Esta és la comunitat, senyories, que promovem, una comunitat més competitiva, més sostenible, més segura, més solidària, més participativa i més culta.

En síntesi, senyories, i per acabar, estan deixant vostés una comunitat hipotecada, una comunitat on no se sap qui mana; una comunitat sotmesa als seus interessos partidaris, agenollada davant els interessos de Madrid i no al servei dels valencians. El pitjor de tot és que, a falta de deu mesos, estem davant un govern que no està a l'altura de les circumstàncies, amb un conseller que va despertant empreses dormides, una altra consellera aprenent de Goebbels i uns altres que ni estan ni se'ls espera.

Un govern que fa temps que està paralytitzat, que no sap i no contesta, que ens està fent perdre un temps preciós. El senyor Zaplana ja ha abdicat de les seues responsabilitats, però vostés, els que queden, els que queden abord de la nau, fa temps que també han iniciat el final del trajecte. El dia que acceptaren posar la Generalitat només al servei de la promoció personal de Zaplana i no al servei dels valencians començaren a escriure en el quadern de bitàcola la crònica de la seua singladura. A vosté, senyor Olivas, li ha tocat ser l'encarregat del govern de gestió, del govern de transició per al final del viatge.

Les valencianes i els valencians ja saben que el projecte del PP està esgotat. No pot oferir res millor del que ha ofert. Ara hi ha una alternativa que vol impulsar una nova modernització del país per afrontar reptes d'un món ple de nous desafiaments i també de noves oportunitats. Però noves oportunitats no per a uns pocs, per a tots.

Ara la seguretat està en el canvi, una seguretat que només pot garantir-la una nova majoria que des de la humilitat, i no des de la supèrbia, des de la ciutadania, des de baix, sabem ja com aconseguir-la. Una alternativa moderada, moderada i prudent, transformadora i solidària, intolerant amb la injustícia, intolerant amb la desigualtat, progressista, oberta i sempre dialogant. En definitiva, l'alternativa segura i de futur que necessita esta comunitat, el nostre país.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Puig.
Té la paraula el senyor Olivas.

El senyor Olivas Martínez:

Señora presidenta.
Señorías.
Señoras y señores diputados.

En primer lugar, señor Puig, y para que organice usted su réplica, le voy a empezar a aclarar dos cosas.

En primer lugar, para nosotros ha sido un honor y un motivo de orgullo que el presidente Zaplana pase a formar parte del gobierno de la nación. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*) Y que haya pasado a formar parte del gobierno de la nación sin necesidad de huir de aquí una vez perdidas las elecciones autonómicas. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

En segundo lugar, y con respecto a mí, quiero dejarle también tranquilo. Yo me siento feliz y orgulloso de representar a mi partido en este acto tan importante, como es la votación de investidura para la presidencia de la Generalitat Valenciana, que es para mí el mayor orgullo y el mayor honor. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Y también, para sus efectos personales, y los de su grupo, supongo, les diré que una vez que obtenga la confianza de esta Cámara me sentiré tan presidente, tan legítimo y tan legitimado, como los dos presidentes estatutarios que me han precedido en esta alta responsabilidad. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Por lo tanto, en su réplica puede ya obviar estas cuestiones, si las he dejado suficientemente claras. Si no, no tengo inconveniente en insistir. Y entrar en materia, y entrar en materia, porque hasta la fecha para nada ha entrado en materia. (*Remors*)

Vamos a ver. En materia de crecimiento económico, ha estado usted diciendo, por ejemplo, que la Comunidad Valenciana era una de las regiones más avanzadas y más desarrolladas de Europa, y que debido al Gobierno, digo literalmente, de la derecha de estos últimos siete años se ha frenado ese crecimiento y ese progreso que estaba manteniendo la Comunidad Valenciana. Pues yo le voy a recordar algún dato a sus señorías que yo creo que es bastante importante.

En primer lugar, desde 1996 al 2001 nuestra participación en el producto interior bruto nacional ha crecido un 0,33%. Y en cambio, desde el año 1992 a 1995, en los que tuvieron ustedes la responsabilidad de gobierno en la Comunidad Valenciana, se redujo nuestra participación en el producto interior bruto regional el 0,6%. Fíjese usted si es importante este cambio cualitativo que se ha producido en la economía de la Comunidad Valenciana.

Desde 1995 la Comunidad Valenciana es la comunidad autónoma que ha logrado un mayor crecimiento en nuestro país. Hemos crecido en estos años un 28,1% frente al 23,8% del crecimiento nacional, lo cual supone que hemos crecido en este periodo cuatro puntos más de la media

nacional, como dije en mi discurso de investidura, lo cual supone un 18% más que la media del crecimiento del resto de España.

Y en términos de convergencia, que también se la ha olvidado a usted citar los términos de convergencia, con la Unión Europea, tengo que recordarles también a sus señorías algún que otro dato interesante. Por ejemplo, hemos pasado de tener el 74% de la renta per cápita de la Unión Europea en el año 1995 a prácticamente el 81% de la renta per cápita a finales del 2001, es decir, hemos reducido la brecha que había en la convergencia con la Unión Europea en siete puntos porcentuales. Esto teniendo en cuenta que durante estos cinco años ha crecido el 185.000 el número de habitantes de derecho en la comunidad y en más de 225.000 el número de habitantes de hecho en nuestra comunidad. Y como su señoría sabe, la renta per cápita es el cociente entre la riqueza regional y el número de las *cápitas* que existen en nuestra comunidad en este caso, que de haberse contenido constante el número de habitantes hubiéramos reducido todavía más la brecha que nos separa de la media de la Unión Europea.

Y decirles a ustedes también que, a excepción de las dos comunidades autónomas insulares, la Comunidad Valenciana es la que más ha crecido de toda España en número de habitantes. Y esto no es otra cosa más que un síntoma del dinamismo y del crecimiento económico y de las posibilidades de trabajo que ofrece en estos momentos la Comunidad Valenciana. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

En su preocupación por los asuntos sociales, se le ha olvidado a su señoría citar también alguna cuestión que yo creo que interesa también a los ciudadanos, y es, por ejemplo, la política de empleo, sobre la que prácticamente no ha dicho absolutamente nada su señoría. Se ve que o le preocupa poco o que considera que el problema ya está resuelto. Yo, de todas formas, le voy a recordar algunos datos.

Desde junio de 1995, en que perdió el Partido Socialista las elecciones y perdió la presidencia de la *Generalitat Valenciana*, a junio del 2002, como ya he dicho en mi discurso de investidura, ha descendido en 53% el número de parados en nuestra comunidad, ha descendido en 145.000 parados, frente a una media nacional del 35%. Y en esto, mal que les pese a sus señorías, también hemos vuelto a ser líderes.

En generación de empleo, que tampoco le preocupa a su señoría excesivamente, les debo de recordar que desde 1995 al 2002 han sido 427.900 los nuevos afiliados a la Seguridad Social, con un incremento del 35%, frente a una media del 28% de crecimiento de afiliados a la Seguridad Social en el conjunto de nuestro país. En cuanto a la EPA hay 462.000 empleados más, con un incremento de empleados, según datos de la EPA, del 36%, frente a un 28,5% de la media nacional, tendencia que se mantiene en los últimos meses del año 2001 y en estos meses del año 2002, y que supone varias cuestiones.

En primer lugar, que hemos cumplido con creces los acuerdos que habíamos suscrito con los sindicatos en el Avef y en el Pavace, en los que nos comprometimos a la generación de un determinado número de puestos de trabajo en estos años, y que se han superado, como he dicho anteriormente, con creces. Y por otra parte, supone también,

señorías, que la tasa de paro registrado se sitúa en junio del 2002 en el 6,7%, diez puntos inferior a la de 1995.

Y estamos, y por eso probablemente no le preocuparía a su señoría el problema del empleo, cerca de la situación de pleno empleo. En Castellón ya se ha alcanzado una tasa de desempleo del 4%, que se considera técnicamente pleno empleo, y se ha alcanzado en muchas de las comarcas de nuestra comunidad. Concretamente, según la EPA, la tasa de desempleo en la Comunidad es del 9,6%, lo cual supone menos de la mitad que existía en el año 1995, que como ustedes recordarán, nuestra tasa de desempleo se caracterizaba por ser el doble de la media de la Unión Europea y el triple de la media de la Oede. Entonces sí que éramos líderes, líderes en paro. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

A su señoría le preocupa y ha insistido sobre la seguridad ciudadana en varias ocasiones. Con respecto a esta cuestión yo les quisiera decir algunas cuestiones.

En primer lugar, que está aumentando de forma muy notable la eficacia policial. Que está también aumentando de forma muy importante el número de efectivos. En la Guardia Civil concretamente hay 162 nuevos agentes; en la Policía Nacional, 426 agentes más 195 policías en prácticas. Y está disminuyendo, según datos oficiales de la policía, de una forma importante el número de delitos que se cometen en nuestra comunidad.

Con todo ello, hay que adoptar medidas importantes. En primer lugar, un mayor aumento de efectivos. En segundo lugar, una mayor colaboración y coordinación entre los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado y la policía local, y en tercer lugar, hay que introducir modificaciones legislativas que, evidentemente, no competen a nuestra comunidad, pero que no quiero, ni mucho menos, que pasen desapercibidas, porque nos preocupan. Hay que insistir en la implantación de los juicios rápidos, que permiten de esta forma reducir de una forma muy importante la multireincidencia.

En definitiva, señorías, se están tomando y se están adoptando con toda la responsabilidad las medidas que se necesitan para conseguir reducir el número de delitos y conseguir dotar a la sociedad de una mayor seguridad, a la que tiene perfectamente derecho.

También ha insistido usted en su intervención en su preocupación sobre las drogodependencias. Durante estos años se ha llevado un programa de prevención escolar muy importante y con muy buenos resultados. En este programa de prevención escolar han participado más de 150.635 alumnos de todos los cursos de la ESO, y se han puesto en marcha 45 unidades de prevención comunitaria.

Con respecto a la asistencia sanitaria a los drogadictos, hay 29 unidades de conductas adictivas, que han pasado a atender de 4.487 personas a 10.301 personas en el año 2001. Y en el programa de reinserción, que es de las cuestiones más importantes, se ha incrementado en 19 el número de centros de día, multiplicando por tres los que existían en 1995 y duplicando también la media nacional de centros de día que existen en otras regiones.

Como siempre, y en todas sus intervenciones, y eso les caracteriza durante los siete años que llevan en la oposición y probablemente durante los que les esperan todavía en la oposición, insisten siempre en su preocupación de la corrup-

ción, como si Roldán hubiera sido del Partido Popular, (*remors*) por ejemplo.

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El señor Olivas Martínez:

Como si los escándalos que ha vivido nuestro país hubieran pertenecido al Partido Popular. Y todavía estamos esperando, y la opinión pública espera, que el secretario general del Partido Socialista explique por qué llamaba al alcalde de Alaquàs para que le adjudicaran a determinada empresa determinadas obras. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El señor Olivas Martínez:

Y es muy difícil ser candidato, si es que al final es... (*Remors*)

La senyora presidenta:

Senyories.

El señor Olivas Martínez:

...sin haber explicado... (*Remors*) No, si yo no voy a ser.

La senyora presidenta:

Un moment, senyor Olivas.
Senyories, pregue silenci. Té la paraula el senyor Olivas.

El señor Olivas Martínez:

Y es muy difícil ser candidato, si es que lo llega a ser, sin explicar cuestiones tan importantes y tan delicadas. Y por mucho que traten de pasarlo por alto la sociedad las conoce y las recuerda. (*Remors*) Por lo tanto, seriedad en estos temas.

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El señor Olivas Martínez:

Se ha dedicado a hablar también de su preocupación por la tricefalia que existe en el Partido Popular, que a ver con quién hablan, que a ver con quién pueden hablar. Pues la verdad es que nosotros llevamos siete años preocupándonos y pensando en ustedes. (*Remors i aplaudiments des d'un sector de la cambra*) Nosotros llevamos siete años a ver si hablamos con el señor Moreno, con usted, con el señor Pla, con el señor Lerma, con el señor Ciscar. Claro, con ustedes

si que hay una preocupación por la tricefalia. Lo nuestro se lo voy a explicar, que es muy sencillito.

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El señor Olivas Martínez:

Es muy sencillito. Mire usted, de las cuestiones del gobierno de la Generalitat, conmigo, si obtengo la confianza de la Cámara. De las cuestiones del partido, con el presidente regional del partido, que va a seguir, que es Eduardo Zaplana, y se volverá a presentar de candidato en el próximo congreso. Y de las cuestiones de la campaña electoral, con el candidato. Si es bastante bien sencillito. (*Remors*)

Mire usted, nosotros, a diferencia de ustedes...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El señor Olivas Martínez:

...somos un partido unido y cohesionado, (*remors*) sin ningún tipo de problemas internos. (*Aplaudiments i veus*)

También han utilizado, y utilizan habitualmente, un argumento de crítica sobre la deuda de la Generalitat Valenciana. Y la deuda, como todo, sobre todo en materia económica, es siempre relativa (*remors*), siempre relativa, la deuda es siempre relativa. Yo les voy a dar a ustedes algunos datos para que vean lo relativa que es. (*Remors*)

En primer lugar, la valoración de ustedes, hombre, pues, tiene un peso, son un grupo parlamentario que están en la oposición, pero son un grupo parlamentario respetable, tiene un peso. Pero también habrá que atender la opinión de las agencias especializadas que se dedican a evaluar la situación financiera de las instituciones públicas, y en este caso, por ejemplo, Standard and Poors, Moody's o Fitch IBCA, las tres agencias más importantes del mundo, coinciden en calificar de buena la situación financiera de la Generalitat Valenciana.

Luego, ustedes, que por otra parte son parte interesada al estar en la oposición, tienen una valoración, pero las agencias independientes tienen otra valoración muy distinta.

La senyora presidenta:

Silencio, por favor.

El señor Olivas Martínez:

Y yo les voy a dar a ustedes algún dato para tranquilizarles sobre la deuda, algún dato para permitirles que ustedes puedan dormir esta noche tranquilos con respecto a ese tema. En primer lugar, la carga financiera de la Generalitat Valenciana, la carga financiera, amortización de deuda más intereses, supone el 4,4% de nuestros ingresos, el 4,4% de nuestros ingresos. Por eso yo decía que era relativa, que es relativo, porque a lo mejor existen instituciones públicas con un menor dato, con un menor dato absoluto de deuda,

pero que en cambio supone una mayor participación en sus ingresos, con lo cual eso es relativo, es relativo. La deuda hay que ponerla, la carga financiera hay que ponerla en relación con los ingresos que tiene la institución pública que se está examinando, y en este caso concreto, insisto, la carga financiera de la Generalitat es el 4,4% de los ingresos, supone el 4,4% de los ingresos de la Generalitat Valenciana.

Y, además, les voy a dar a ustedes otro dato para tranquilizarlos más. *(Remors)* Porque si ustedes estaban tranquilos en 1995...

La senyora presidenta:

Per favor, pregue silenci.

El senyor Olivas Martínez:

...les diré que la carga financiera se ha reducido 1,4 puntos con respecto a la carga financiera que había en 1995, *(aplaudiments des d'un sector de la cambra)* que suponía el 6% de los ingresos corrientes en los presupuestos de la Generalitat Valenciana.

Por lo tanto, no estén ustedes para nada preocupados, porque no hay que estar para nada preocupados, ¡para nada! La situación de la Generalitat Valenciana es absolutamente saneada y está en función de las competencias que tiene y del momento en el que asumió esas competencias, y no son comparables comunidades autónomas que acaban de recibir las competencias de sanidad y de educación con las comunidades autónomas que hace diez años o más de diez años que recibieron las competencias de sanidad y educación.

Y al compararlo en términos homogéneos entre las comunidades que tenemos las mismas competencias, resulta que la Comunidad Valenciana –y si la ponemos también en comparación con el número de habitantes–, resulta que la Comunidad Valenciana tiene por delante en materia de endeudamiento a comunidades como la andaluza *(remors)*, la catalana *(remors)* o la Comunidad de Madrid. Por lo tanto, la Comunidad Valenciana, en materia de endeudamiento, está en cuarto lugar, que es el que le corresponde por el número de habitantes que tiene y por el momento en el que asumió las competencias de educación y de sanidad.

Y, además, decirles, señorías, a ustedes, que todo el endeudamiento de la Generalitat se ha destinado a inversiones en la Comunidad Valenciana, *(veus)* a inversiones en carreteras, a inversiones en ferrocarriles, a inversiones en...

La senyora presidenta:

Senyories, pregue silenci, senyories.

El senyor Olivas Martínez:

...centros de sanidad, a inversiones en centros educativos y a inversiones en las universidades de nuestra comunidad. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

En materia educativa, exactamente igual. En materia educativa, el progreso que ha habido en estos siete últimos años ha sido importantísimo. Se han construido, están en construcción y a punto de iniciar su construcción, 444 nuevos centros escolares en la Comunidad Valenciana,

(veus) con una inversión de más de 1.000 millones de euros, *(aplaudiments des d'un sector de la cambra)* y actualmente...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Olivas Martínez:

...y actualmente hay 8.000 profesores más en enseñanza primaria y en secundaria que había en el año 1995, *(veus)* 8.000 profesores más, que supone que los niños de la Comunidad Valenciana tienen mejores oportunidades para formarse, porque la calidad en la enseñanza es uno de los objetivos prioritarios del Gobierno del Partido Popular. Y hay más profesores de inglés, y hay más profesores de educación física, y, en definitiva, hay más profesores en todas las enseñanzas especiales. *(Remors)*

Y en materia universitaria...

La senyora presidenta:

Per favor, senyories.

El senyor Olivas Martínez:

...que tampoco les he visto excesivo interés, en materia de enseñanza universitaria, les voy a recordar a sus señorías que desde el año 1996 a ahora se han firmado dos programas de inversión, dos planes de inversión, con las universidades de la Comunidad Valenciana, que han supuesto 126.000 millones de pesetas de inversiones en las cinco universidades públicas de la Comunidad Valenciana, *(remors)* y no hay ninguna comunidad autónoma de España que haya destinado y esté destinando tantos recursos a financiar las nuevas inversiones en nuestra comunidad.

Y, también, decirles que el 9 de junio de 1999, siendo conseller de Educación el actual, don Manuel Tarancón, y yo como conseller de Economía, firmamos con los cinco rectores de las universidades públicas valencianas un plan de financiación del gasto corriente para el periodo 1999-2003, que está siendo también utilizado como modelo en la mayor parte de las comunidades de nuestro país. *(Remors)*

En materia sanitaria, que también es preocupación de ustedes, y que de hacerles caso nos iríamos corriendo de aquí por el peligro que tendríamos de contagiarnos de alguna enfermedad, porque si oímos los datos de ustedes..., pues, les podemos recordar, por ejemplo, que se han reducido un 77% las listas de espera gracias a un plan de choque que ustedes criticaron de forma muy ácida en estas Cortes y ante los medios de comunicación y que hoy, entre otras cosas, está siendo tomado, por ejemplo, por muchas comunidades de nuestro país, entre ellas la andaluza, con gobierno socialista. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

Las actividades programadas han crecido un 70% desde 1995 y los ingresos en hospitales han aumentado también un 23% con respecto a 1995, y desde 1995 hasta el año 2003 se han invertido más de 88.400 millones de pesetas en centros sanitarios. Si van sus señorías sumando, si hacen un simple ejercicio de sumar, verán ustedes en lo que se ha ido invir-

tiendo el endeudamiento que tanto les preocupa a ustedes. Ya he dicho, más de 121.000 millones de pesetas en las universidades, más de 168.000 millones de pesetas en centros escolares, más de 88.000 millones de pesetas en centros sanitarios..., y podemos seguir.

Pero yo, señorías, he echado de menos, en la intervención del portavoz del grupo socialista, alguna cuestión importante y de mucha preocupación en nuestra comunidad. Por ejemplo, sobre el Plan hidrológico nacional no les he oído... (*Veus*)

La senyora presidenta:

Silenci.

El señor Olivas Martínez:

...todavía no he oído lo que van a hacer, todavía no he oído cuál es su postura, y, además, yo he hecho una oferta en mi intervención de consenso y de diálogo con ustedes para poner en marcha, para que empiece a ejecutarse el Plan hidrológico nacional (*remors*), y ustedes, como siempre, ¡nada!, como siempre, ¡nada!, ¡absolutamente nada!

Porque eso, el Plan hidrológico nacional está dando y ha dado la talla de los políticos del Partido Socialista en la Comunidad Valenciana. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*) Ustedes, que dicen que a nosotros nos mandan desde Madrid, a ustedes da la impresión de que les mandan desde Madrid, desde Cataluña, desde Aragón, desde Baleares, desde todos los sitios menos desde donde se debe de mandar, ¡que es desde aquí! (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Como también me he quedado pendiente de escuchar la valoración de ustedes sobre la lucha contra incendios. He oído que le preocupaba mucho la defensa de la naturaleza, la defensa del territorio, el arbolado, que le preocupaba todo eso mucho, ¡pero no le he oído decir nada sobre la política de extinción de incendios! Desde 1991 a 1994 se quemaba una media de 58.746 hectáreas; en cuatro años se quemaron, se alcanzó el triste récord de quemar 235.000 hectáreas, ¡235.000 hectáreas! ¡En esto también éramos líderes, en esto también éramos líderes, en el número de hectáreas quemadas! Pues, desde 1995 al 2001, en siete años, la media ha bajado a 3.366 hectáreas. Total: 23.500 hectáreas quemadas, un 10% en siete años de las que se quemaron con ustedes en cuatro años. (*Remors i aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Hombre, la verdad es que también me haría ilusión oír la valoración de ustedes sobre esta cuestión. (*Protestes*)

La senyora presidenta:

Silenci, per favor. ¡Silenci, per favor! Per favor...

El señor Olivas Martínez:

Con respecto al Estatuto, decirles que es una de las cuestiones sobre la que, como ya he dicho en mi intervención, solicitaré el mayor consenso y apoyo de las fuerzas políticas, y que inmediatamente después de la toma de posesión (*veus*) solicitaré...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El señor Olivas Martínez:

...solicitaré de los grupos parlamentarios que se inicien formalmente estas conversaciones para tratar de alcanzar un acuerdo político antes de que finalice la presente legislatura.

Señorías, yo he asumido cinco compromisos políticos que para mí y para mi gobierno serán muy importantes. En primer lugar, una nueva oferta de diálogo institucional a todas las formaciones políticas para afrontar de forma consensuada los principales retos a los que se enfrenta la Comunidad Valenciana.

En segundo lugar, continuar con la política social en todas las propuestas que además tan buen resultado han dado a lo largo de estos siete últimos años.

En tercer lugar, pretendo reforzar la confianza en el sistema económico valenciano (*remors*) para proporcionar...

La senyora presidenta:

Senyories, pregue silenci.

El señor Olivas Martínez:

...un entorno de crecimiento económico y que se prolongue en los próximos años la creación de empleo con el objetivo, como ya he dicho en mi discurso de investidura, de llegar al pleno empleo.

En cuarto lugar, una orientación de la política social hacia los colectivos más desfavorecidos, como pueden ser las mujeres maltratadas, los inmigrantes, los enfermos crónicos y los mayores, entre otros.

Y en quinto y último lugar, la máxima transparencia...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El señor Olivas Martínez:

...en la gestión pública, garantía de la confianza de todos los ciudadanos en sus instituciones.

Y en lo que respecta a mí, señorías, decirles que yo seré el presidente de la Generalitat que lleve a mi partido al triunfo en las elecciones del 2003.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Olivas.

Té la paraula el senyor Puig, per a rèplica, per deu minuts.

El señor Puig i Ferrer:

Senyora presidenta.

Senyor Olivas.

Senyories.

És evident que no estem en un debat d'investidura. Vosté ha estat ací simplement per a defensar la gran labor que ha fet el que se n'ha anat.

Però, al marge d'això, la realitat és que n'hi ha moltes coses que..., mire, li vaig a dir una cosa: m'ha donat perfectament la imatge d'una persona que no pot ser president de la Generalitat. (*Remors*) Una persona que és capaç, d'ací en esta trona, tindre l'actitud que vosté ha tingut... això no pot ser un president de la Generalitat. Un president de la Generalitat ha de ser una persona que mire pels interessos generals, que tinga una projecte per al país, que tinga passió per este país. Però este senyor no la té, este senyor no la té! Necessita el cor, necessita el cor!, home! Hala! (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*). Este senyor no pot ser un bon president de la Generalitat...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

...perquè no té un projecte per a este país. L'única cosa que té és això, ho ha dit al final: "Él está aquí para llevar al triunfo electoral". Als que no votem al PP, això que mos importa? Però si la ciutadania... Si volen continuen, no passa res, si volen... (*Veus*) No, és que no se oye porque hablan. Pero aparte de eso, (*rialles*) el problema fonamental és que el president del Govern i la Generalitat han d'estar al servei de tots. No pot ser que estiguen al servei d'un partit. És que jo creia que havia segut una relliscada d'un moment determinat. No, és que estan ahí per a això. Soles volen estos deu mesos per a guanyar les eleccions i per a això posaran tots els seus aparells al seu abast. I ara han convocat ja una sèrie de campanyes de publicitat, i ara han convocat una sèrie de qüestions relatives a grans fastos i tal... i la biennal, senyores, la biennal, que sort que és cada dos anys, perquè si fóra cada any ja no podríem suportar-ho econòmicament!

Però aixina és la realitat! Ara s'ha de fer campanya electoral. I vosté està ací per a fer la campanya electoral. És el secretari general d'un partit que l'única cosa que va a fer és la campanya electoral.

Li dic claríssimament que no vaig a entrar...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

...en les desqualificacions personals que ha fet a persones, perquè és absolutament indigne d'una persona que va a ser president. Vosté sap que el cas Alaquàs eixe no existix, que és mentira! (*Protestes*) El que sí que existeix... (*Veus*) No, a la presó de Guadalajara, no, senyor Maluenda, no perda les esperances, que pot arribar.

La senyora presidenta:

Senyories... Senyor Maluenda, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

En qualsevol cas... (*veus*) Ja, no li ho desitge, eh?, senyor Maluenda, no li ho desitge. Però tot pot ser. Si fan alguns dels abusos que tenien pensats els senyor aquells que en un lloc per davall mà se volien canviar ahí els cromòs d'unes comissions, doncs, probablement, paren a Carabanchel.

En qualsevol cas, senyories, nosaltres venim ací per a presentar-li a la societat valenciana un projecte de futur. Nosaltres el que volem és que en realitat esta societat avance, que esta societat tinga oportunitats per a tots, que no siga una societat vinculada al caciquisme, que no siga una societat que, en estos moments, estiga absolutament dominada pel sector més d'extrema dreta del seu partit, que no ens deixen canviar una cosa elemental perquè el senyor Bernat Sória pugua ser investigat. Això és intolerable, això és impresentable i això forma part del que és una part del seu partit amb molta influència, que fa impossible que ací s'investigue amb normalitat.

Vull dir-li una cosa: mire, vosté ha donat moltes dades. Amb totes les dades que ha donat, m'ha donat una referència evident. És, efectivament, el liquidador. Ve a passar comptes. És el liquidador, ve a passar comptes. Comptes que, en alguns casos, la veritat és que no responen massa a la realitat; o, almenys, de les dades que vostés publiquen.

Mire, la Conselleria d'Ocupació diu: "El cien por cien de los nuevos asalariados en la Comunidad Valenciana en el último año son indefinidos". Vostés no coneixen a cap que no siga indefinit? No coneixen a cap? No, és normal. Vostés tots són fixos, (*remors*) però, jo sí que en conec a molts que...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

...són absolutament temporals i que estan en treball en precari. Eixim al carrer i vorem quants de xavals joves estan en eixa situació.

Per tant, això és el que diuen vostés, les seues dades, les seues dades són aixina! (*Remors*) Com me vaig a fiar si han canviat..., com me vaig a fiar, senyories, si han canviat tres vegades de mesurar l'EPA perquè els isquen els números? Com vaig a fiar-me de les dades d'ocupació que tenen?

Mire, li he de dir que les seues dades són absolutament *ad hoc*. Jo li he dit en política social el que hi ha. Vosté no vol entendre-ho, perquè no li importa la política social. Li vull dir que nosaltres no tenim res que amagar en el tema del PHN. El tema del PHN és evident que nosaltres, el que volem és que esta comunitat tinga aigua, aigua segura, ràpida i eficaçment. I perquè hi haja aigua s'han de buscar maneres efectives perquè això pugua ser realitat.

La senyora presidenta:

Silenci.

El senyor Puig i Ferrer:

I vostés, no estan tan preocupats per això de l'aigua? Pareix que no, no? En qualsevol cas, jo li dic que nosaltres hem presentat a nivell d'Espanya un pla hidrològic consensuat, amb el qual hem volgut arribar a una situació que fóra possible que vinguera aigua de fora a esta comunitat.

El problema fonamental que hi ha és que vostés se dediquen a la mercadotècnia, a la propaganda. No a la realitat. L'altre dia també diuen, gran anunci en televisió: "El PHN hemos conseguido". Quin PHN? On està l'aigua? "El agua ha llegado del Ebro". Aun no ha llegado. Mire, li vaig a dir una cosa: no ho fem tot a l'Ebre. Esta setmana passada, en un poble que se diu Benissanet... --a Tarragona això molesta també, però bé--; resulta que allí està l'Ebre. Doncs, resulta que a una concessió d'aprofitament d'aigües públiques li han dit el següent: que tenint en compte les circumstàncies meteorològiques que han provocat un dèficit dels recursos hídrics, este any i el que ve no poden tindre aigua. Això sap el que vol dir? Que l'aigua és difícil d'aconseguir soles de transferències externes.

I li vaig a dir una cosa: l'aigua de l'Ebre, malauradament tardarà en arribar a esta comunitat. I vosté ho sap perfectament. Tardarà en arribar. Com pot arribar? Com nosaltres diem: des del consens, des de l'acord i buscant solucions per a tots. Si a cada lloc diuen una cosa. Diuen que nosaltres diem una cosa i ho diuen vostés! A cada lloc, a cada lloc diuen una cosa! (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Mire, a Aragó diuen...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Puig i Ferrer:

Sap el que diuen els seus companys d'Aragó? A Aragó sap el que diuen? A Aragó diuen: "Mire, hasta que no estén hechas todas las obras del pacto del agua --és a dir, d'ací 20 anys-- de Aragón no saldrá ni una gota". Això diuen a Aragó.

A Catalunya diuen: "Hasta que no estén hechas todas las obras del plan Delta no saldrá ni una gota". Doncs, aleshores, haurem de buscar altres solucions, no? Perquè quan arribarà l'aigua de l'Ebre ací estarem ja secs! (*Remors*)

Però, bé, en qualsevol cas, complex ni un, perquè nosaltres estem clarament per buscar solucions. Li ho vam dir a l'anterior president i li ho diem a vosté: volem buscar solucions, a pesar que no volen escoltar les nostres solucions perquè estan envanits, perquè són superbs, perquè no volen saber res del que diguen els altres. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*) Eixe és el seu exemple de democràcia! La supèrbia!

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

Molt bé. En definitiva, senyories...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

...a mi m'ha quedat clara una cosa: que el dia 10 és el dia de l'orgull del PP. Tots estan orgullosos: el senyor Olivas per ser president interí; el senyor delegat, per ser candidat, i el senyor Zaplana, tots orgullosos perquè està a Madrid. Tots orgullosos, perquè jo no entenc com "semejante desprecio se puede entender como orgullo de todos".

Este señor tenía un compromiso con esta sociedad de cuatro años. Y lo ha incumplido. Y ¿por qué lo ha incumplido? Pues a lo mejor, porque pensaba que más vale irse ahora. Claro que sí, porque ahora hace crisis de gobierno y dentro de un año cuando pierda, entonces, a lo mejor ya no podía irse. Ese es el problema. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

El problema, senyories, és que vostés tenen una actitud en què no és possible confrontar polítiques, perquè el que fan és simplement intentar amagar els resultats i les xifres. Les xifres, la majoria que donen... a nosaltres ens agradaria tindre-les, les xifres de Cacsá, per exemple. Per què no obri una comissió, ara, vosté, on puguem saber tots què està passant en Cacsá? Per què no? Aixina sabrem exactament quant cobra algun director, quant cobra l'altre. Si ho hem preguntat quaranta vegades, senyor vicepresident. I vosté sap que no contesten, que no volen contestar, no volen contestar. Perquè "algo huele mal en Dinamarca".

I la realitat és que el deute... Mire, les dades que jo he donat del deute, senyoria, les dades que jo he donat del deute són les dades del Banc d'Espanya, però també és cert que jo crec que per a vostés ja no és una referència. El Banc d'Espanya, que va a ser una referència? Si som líders mundials la referència és el Banc Mundial o la Reserva Federal Alemanya, però clar, com va a ser el Banc d'Espanya? El Banc d'Espanya diu, senyoria, que som la comunitat autònoma més endeutada per habitant. El Banc d'Espanya diu, senyoria, que som la comunitat autònoma més endeutada segons el PIB. Eixa és la realitat. Eixa és la realitat i això és el que diu el Banc d'Espanya.

Però, en qualsevol cas, vostés poden continuar dient el que vullguen. Mire, a mi les dades que m'interessen fonamentalment són les socials, perquè el creixement per si mateix..., doncs, mire, hem crescut menys que Xina.

La senyora presidenta:

Senyor Puig, vaja finalitzant.

El senyor Puig i Ferrer:

Xina ha crescut un 300% i escaig des de 1980, però a mi no m'agrada el sistema xinés, eh? I hem crescut més que Taiwan, molt més, i a mi no m'agrada el sistema de Taiwan. El problema no és el creixement. El problema és creixement i redistribució, i que la renda per càpita dels valencians que en estos moments està quatre punts per sota de l'espanyola, tant de bo amb un govern progressista pugui pujar cap amunt.

I li dic una cosa: nosaltres estem oberts a qualsevol diàleg. Sempre ho hem estat. I de fet assumint moltes vegades qüestions que vostés no han estat mai capaços d'assumir. Però li dic una cosa: nosaltres volem lleialtat institucional, i si vosté en el transcurs d'este temps no és capaç de ser el president de la Generalitat, el president de tots, per descomptat li ho anem a posar clarament en evidència. I anem a fer-li una oposició que no ha tingut fins ara si vosté no complix allò que no ha complit. *(Remors)*

I li dic més: a vosté ara, en este moment, soles li queda una cosa: administrar la transició amb decència. Faci-ho decentment i, almenys passarà a la història per un president que interinament va administrar el millor que va poder.

Gràcies. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Puig.

Té la paraula per a rèplica, el senyor Olivas, per deu minuts.

El senyor Olivas Martínez:

Señora presidenta.

Señorías.

A mí me queda, señor Puig, administrar la transición con decencia y con orgullo, con decencia y con orgullo, porque voy a ser presidente de la Generalitat Valenciana, que ese, como he dicho anteriormente, es el mayor orgullo que podía tener.

Y cuando usted dice que he dedicado mi intervención, una parte muy importante de mi intervención, a hablar de los siete años de gestión... porque evidentemente partimos de un aval, partimos de un aval, de un aval del que estamos orgullosos, que es el aval de la gestión que se ha realizado en estos siete últimos años y que ha dado los resultados que yo he expuesto y que usted, después de muchas vaguedades, no se ha atrevido en ningún momento a contradecir ni a poner en evidencia. Y, por lo tanto, yo he dedicado una parte importante de mi intervención a poner de manifiesto la realidad en la que nos encontramos. Y, además, porque soy solidario con esa gestión de los siete años, porque soy solidario porque he sido miembro del gobierno de la Generalitat Valenciana desde el principio, en el que Eduardo Zaplana me confió la responsabilidad de la Conselleria de Economía y Hacienda, después de Economía, Hacienda y Administración Pública, y posteriormente la vicepresidencia primera. Por eso, yo soy una parte del proyecto y soy solidario con ese proyecto.

Y ese proyecto es activo del presidente Zaplana, de todos los miembros del gobierno de la Generalitat, de todos los parlamentarios de Grupo Popular y de todos los militantes del Partido Popular, y de los votantes que confiaron en el partido en las elecciones de 1995 y de 1999. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)* Por eso, yo he dedicado una parte de mi intervención, que creía que era lógico y justo, a exponer esa situación.

Y yo les haría una recomendación, no a usted, señor Puig, porque usted... si hay papel transitorio y provisional es el suyo. Por lo tanto, yo le haría una recomendación, no sólo a usted sino al que resulte al final de ustedes, de que

no tengan tanta obsesión por el señor Zaplana. El señor Zaplana es ministro del gobierno de la nación. El señor Zaplana es ministro del gobierno de la nación. Y hoy ya no está aquí en las Cortes. Y usted sí que ha dedicado el 20 o el 25% de su primera intervención y de la segunda intervención a hablar del señor Zaplana y a criticar al señor Zaplana, y que si el señor Zaplana ha cumplido, que si el señor Zaplana no ha cumplido... Pues, oiga, pues ¿adónde se ha ido el señor Zaplana? A ser ministro del gobierno de España. Pero, vamos, parece como si se hubiera ido a ni se sabe dónde.

Por lo tanto, yo creo... y le doy un consejo: vaya perdiendo esa obsesión, vayan perdiendo esa obsesión. Además, para el resultado que les ha dado, *(rient-se)* tampoco... *(aplaudiments des d'un sector de la cambra)* para el resultado que les ha dado, tampoco...

Vamos a ver, miren ustedes, están exactamente igual que en 1995 cuando perdieron las elecciones. *(Remors)* Exactamente igual o peor.

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Olivas Martínez:

Continúan sin asumir la situación. Continúan sin reconocer la realidad, y utilizar esa realidad como políticos. Continúan sin tener programa. Continúan sin tener proyecto. Y continúan sin hacer ninguna propuesta. Porque alguien de sus señorías ¿me podrá decir qué propuesta ha hecho en sus intervenciones el representante del Grupo Socialista? Ninguna, absolutamente ninguna, *(remors)* absolutamente ninguna. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)* Están perdidos, absolutamente perdidos. Y con pocas posibilidades de encontrarse, con muy pocas posibilidades de encontrarse, de seguir a este paso.

La senyora presidenta:

Senyora Armengol.

El senyor Olivas Martínez:

Estaba preocupado también por las cuentas de Cacs y que si tal... Mire usted, las cuentas de Cacs son auditadas todos los años y son auditadas también, controladas también, por la Sindicatura de Cuentas de la Generalitat Valenciana, que por otra parte nos proponemos reforzar en los próximos meses para que sus posibilidades de control sea todavía mayor. Pero lo que les preocupa de Cacs no es la gestión ni el endeudamiento de Cacs, lo que les preocupa son los millones de personas que están pasando a ver las instalaciones de la Ciudad de las Artes y las Ciencias. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)* Eso es lo que les preocupa a ustedes de verdad. Eso es lo que les preocupa a ustedes de verdad.

En definitiva, señorías, en definitiva, señorías, creo que ustedes hoy no representan la alternativa al gobierno de la Generalitat. Porque, como he dicho anteriormente, ni tienen credibilidad, ni tienen proyectos, ni tienen propuestas.

Nada más y muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Olivas.

Senyories, se suspén la sessió. Es reprendrà a les quatre i mitja.

(*Se suspén la sessió a les 14 hores i 25 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 16 hores i 36 minuts*)

La senyora presidenta:

Senyories. Per favor, senyories, ocupen els seus escons.

Correspon la intervenció del Grup Parlamentari Esquerra Unida. Té la paraula l'il·lustre síndic senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

Bona vesprada.

Senyor candidat, senyor Olivas.

Vull, en primer lloc, donar-li una cordial salutació en nom propi i del meu grup parlamentari, i volem desitjar-li el millor davant les noves obligacions que tot fa preveure que li seran encomanades. De veritat que tenim dubtes de si la situació és per a felicitar-lo, però si així vosté ho considera, vagen per davant també les nostres felicitacions.

El debat d'avui és un debat d'investidura. És, no obstant, un debat d'investidura peculiar. Mai s'havia produït un debat en les mateixes condicions en aquestes Corts. I l'Estatut va complir el seu vigèsim aniversari fa no moltes jornades. Ens trobem davant d'un fet nou en el País Valencià, molt poc freqüent en Espanya i només amb algun precedent anterior, que sapiguem, en la comunitat autònoma de Castella i Lleó.

Un debat d'investidura és un moment per a debatre sobretot al voltant d'allò que es va a fer en el Govern Valencià. Per a contraposar programes de govern. Per a parlar d'allò que es va a fer. Però aquest debat tanca la possibilitat de fer el debat sobre l'estat de la comunitat que previst per a setembre. Per tant, hem de parlar també d'allò que s'ha fet en els últims anys en la Generalitat, de tot allò que es va prometre i no s'ha fet, de tot allò que calia fer i ni s'ho han plantejat. No és vosté el que hauria de respondre i donar compte de les tasques realitzades. Però mire, què hi farem. És l'herència que li ha deixat aquell que se'n va anar corrent a Madrid fa pocs dies.

"No cambio un ministerio por la Presidencia de la Generalidad", va dir l'expresident Zaplana. És una valoració evident en qualsevol persona que conega els dos càrrecs i, sobretot, que estime un poc el país del que és President. Per això el que ha fet el senyor Zaplana és injustificable: Abandonar la primera magistratura del seu país, el país dels valencians i les valencianes, per un alt càrrec en el govern de Madrid que, per no tenir, no té ni rang superior.

Inconcebible en un valencià que es pree de ser-ho. Ofensiu per a tots els que vivim en aquest país, l'hàgem o no l'hàgem votat. No ens imaginem els presidents de Catalunya, Andalusia, el País Basc o Galícia que abandonen la presidència del seu país pel qual han estat escollits. És un

indicador clar i indiscutible de la subsidiarietat del Partit Popular valencià front a les decisions centrals del partit i del govern de Madrid. És un fet que deixa amb evidència qualsevol suposada voluntat autonomista. Intentar dir-li al que ha passat "poder Valencià" és voler enganyar o tenir una concepció de l'autonomia que no va més enllà d'una mera delegació del govern. Potser eixa és la clau: La delegació de govern es veu com un assaig per a la Presidència de la Generalitat, i aquesta, com un trampolí per a un ministeri en Madrid. Senyors del Partit Popular: Aquest model s'assembla al model centralista borbònic de segles passats. És el model d'Estat dels anys quaranta, cinquanta, seixanta i majoria dels setanta. Pensàvem que ja s'havia exhaurit dels plantejaments polítics espanyols del segle XXI.

Sort que la vaga general del passat dia 20 de juny no va ni existir, com els portaveus estatal i valencià, don Pío i donya Alicia deien. Si arriba a existir se'n duen a Madrid fins i tot les pedres del Palau de la Generalitat. Per cert! Què poc que li ha importat al senyor Aznar desvestir i desorganitzar el Govern Valencià per a intentar relançar el seu govern.

El que és evident és que el senyor Zaplana ha utilitzat la presidència de la Generalitat, el més d'un bilió anual de pesetes del seu pressupost, com un trampolí per a les seues properes aventures personals. No es creia el càrrec que ostentava. Va transitar per ell, el va emprar per a les seues cuites, però en cap moment el va valorar en la seua dimensió històrica. Ara entenem el seu poc interès, quan no menyspreu, per temes com l'ús de la nostra llengua, la reforma seriosa de l'Estatut. Això en Madrid no fa falta, i fins i tot podria quedar malament.

La situació que ha creat en el Govern Valencià l'interès personal de don Eduardo Zaplana és pareguda a un triangle: En un vèrtex, vosté en la Generalitat com a president durant el temps d'un embaràs un poc llarg. En l'altre vèrtex, el senyor Camps com a futur candidat del seu partit en les properes eleccions, *por supuesto, si democráticamente su partido ratifica la designación* —segurament la paraula "designació" ve d'assenyalar i nomenar amb el dit— feta pel tercer vèrtex, el vèrtex del Ministerio de Trabajo en Madrid.

Funcionará aquest triangle? No el volem qualificar de triangle de les Bermudes. El temps ho dirà i, evidentment, ningú pot tenir certesa d'això. Però em permetrà que li faça una pregunta: Per què el seu partit, el Partit Popular, no es dedica a fer els experiments amb gasosa? No creu que el govern del nostre País es quelcom massa important com per a experimentar formules noves?

És evident que el funcionament del seu partit, el Partit Popular, no es distingeix precisament per ser un model assembleari. Abans al contrari, les decisions tenen una forta component personal del seu màxim dirigent. La rapidesa a nomenar-lo a vosté candidat a president i al senyor Camps a les properes eleccions confirmen això que li diem.

Ajustar aquest model fortament presidencialista, quan no piramidal, a una tricefàlia no és una tasca fàcil, i ens preocupa, de veritat, no pel seu partit sinó pel funcionament del Govern de la Generalitat. ¿Va a ser el Palau de la Generalitat una terminal d'ordinador que rep tots els matins les ordres del que cal fer des de Madrid i des de la Delegació de Govern o on estiga el senyor Camps? Evidentment, esperem, desitgem i exigim que el seu concepte de continuïtat,

que tantes vegades ha repetit este matí, siga alguna cosa més que això. Que la capacitat de decisió estiga ací en el país i no transmesa des de lluny per control remot.

Per acabar amb aquest apartat, tenim una gran curiositat per a veure la ubicació que vostés li van a donar al tercer vèrtex d'aquest triangle, el candidat a futur president, i quin grau de vinculació va a tenir amb el Govern de la Generalitat.

Pel bé del poble valencià desitgem que els funcione l'invent del triangle que ens va a governar els propers mesos. Però sàpiga que els errors es paguen cars. S'equivoquen si pensen que esta situació és considerada normal pels ciutadans i ciutadanes. S'equivoquen si pensen que esta situació és una situació que ha estat votada pel seu govern. No votaren un ministre de treball, no acceptaren que la nostra vida pública haja girat tot este temps al voltant de la promoció personal d'un senyor.

Senyor Olivas, avui estem debatent una candidatura a president de la Generalitat. No parlem ni d'una substitució ni d'una interinitat, encara que el seu partit li ha posat les coses molt difícils perquè vosté puga exercir com a tal. Li demanem un perfil propi dintre dels seus plantejaments ideològics. De veritat, el perfil de president de la Generalitat és clarament millorable. En primer lloc, en estima a la terra on vivim. És quelcom més que un objecte d'emprar i tirar una vegada s'han aconseguit els objectius personals.

Senyor candidat, senyor Olivas. Vosté és una persona amb una dilatada trajectòria en el món de la política municipal i autonòmica. Una trajectòria sense cintes magnetofòniques inculpatòries, sense accessos a alcaldies per mecanismes inadjectivables, sense responsabilitat directa en el nomenament de consellers després condemnats per apropiarse de diners de monges o per defraudar al fisc. El seu expedient a aquest nivell està net. Li ho dic per a ressaltar la diferència en positiu. Vosté sap que açò, precisament açò, abans no es podia dir.

Té vosté molta faena per a dignificar aquest govern, per a donar-li un altre tarannà millor que el que l'ha caracteritzat en els últims anys. Ens agradaria, i li ho diem de veritat, que la seua actuació ens fera oblidar i passar a la història casos com l'Ivex el pagament en paradisos fiscals a don Julio Iglesias, els comportaments d'exconsellers com el senyor Cervera, etcètera. Tot un seguit de comportaments que han col·locat els governs de la Generalitat en la frontera de l'ètica i de la mateixa legalitat.

L'última llei Zaplana en el nostre país, l'anomenada Llei d'estatut d'expresidents de la Generalitat Valenciana, va ser aprovada per aquestes Corts el passat dia 5 de juliol. Pocs dies després, el 9 de juliol, tots els privilegis, prebendes i altres *delicatessen* que contempla aquesta llei, tan clarament antipopular que es van veure obligats els grups parlamentaris promotors a anunciar la seua modificació abans fins i tot de la seua aprovació.

¿Algú s'atreveria en aquestes Corts a afirmar que és una casualitat que s'aprove una llei d'expresidents precisament només quatre dies abans que el senyor Zaplana canvie la seua condició de president per la d'expresident? De veritat, si algú vol fer gala de semblant ingenuïtat, allà ell. Nosaltres veiem premeditació, intencionalitat manifesta i, sobretot, unes ganes terribles d'arreglar-se el futur econòmicament a costa dels diners de tots els valencians.

La senyora presidenta:

Senyories, per favor, pregue silenci.

El senyor Ribó i Canut:

En política aquestes casualitats no existeixen. Fa pocs mesos una de les persones del triangle del Partit Popular valencià era membre de la Mesa de les Corts estatals. Va accedir a la condició de Delegat del Govern i, curiosament, algun temps després es nomenat *dedocràticament* candidat a president de la Generalitat pel senyor Zaplana. La coincidència buscada en la llei d'expresidents indica a les clares el tarannà, les motivacions profundes per estar en política.

Senyor candidat, senyor Olivas. Li demanem que aquesta vergonyosa llei, molt més vergonyosa avui encara que el dia que va ser aprovada, siga modificada urgentment. Li exigim que el seu grup parlamentari presente en aquestes Corts allò a què es va a comprometre el passat dia 4 de juliol.

Senyors del Partit Socialista, els demanem també que presenten urgentment les modificacions a aquesta llei que vostés van cometre el terrible error de consensuar amb el senyor Zaplana, i vostés ho saben. Aquesta no és una llei presentable a cap persona que tinga una concepció mínimament ètica de la política per damunt de la seua ubicació en l'espectre polític.

Un dels aspectes on hem de millorar de forma imprescindible és en la pluralitat dels mitjans de comunicació públics. El problema no és la privatització, el problema és la pluralitat. No es pot continuar emprant Radiotelevisió en funció exclusiva no ja dels interessos de un partit sinó dels interessos i la promoció personal d'una persona, encara que aquesta siga president de la Generalitat. La màxima diferència entre els *noticiarios* de fa uns dies i el No-Do rau, per una banda, que aquell era en blanc i negre, i per altra, que l'actor principal abans era baixet i amb bigoti i ara ha canviat considerablement la seua fisonomia.

Li volem demanar un respecte en els mitjans de comunicació públics a la pluralitat. És un element bàsic de qualsevol sistema democràtic, que s'ha trencat seriosament en el nostre país en els.

Ara fa 20 anys que els valencians i valencianes començarem a superar la desfeta d'Almansa de 1707 i els efectes que el Decret de Nova Planta va tenir sobre el poble valencià. Ho fem mitjançant un Estatut d'Autonomia de segona, per causa entre altres de la col·laboració de la UCD i el Partit Socialista, que des de Madrid van fer tot el possible perquè no fora de primera. Sembla que els valencians i valencianes no en tenien dret a més.

En aquests 20 anys hem assumit més competències, hem augmentat el nostre autogovern, però no hi ha prou. Queden encara competències a transferir i encara estem lluny d'altres nacionalitats i regions. Volem una reforma en profunditat de l'Estatut d'Autonomia, i estem disposats a parlar-ne. I per a nosaltres aquesta es una de les proves del cotó de si vosté serà un president de la Generalitat bo per als valencians i valencianes, o per altra banda, serà exclusivament un mer delegat de govern.

Volem la reforma de L'Estatut, però volem una reforma en profunditat, que incorpore drets socials i col·lectius, mesures de discriminació positiva, deures de solidaritat

social i compromís voluntari, drets d'ús de noves tecnologies, drets culturals i lingüístics, així com la preservació del medi ambient.

Una reforma que supose un enfortiment de les institucions, que se'ns reconega com a nacionalitat històrica, que permeta la dissolució anticipada de les Corts i la convocatòria de eleccions per a una nova legislatura, que es rebaixe el límit electoral del 5% al 3%, que aprofundisca en la comarcalització mitjançant una llei valenciana de comarques, que reconega la unitat de la llengua i la doble denominació valencià/català, com reconeixen totes les universitats del món i fins i tot l'Acadèmia Espanyola de la Llengua. Ressaltar les relacions històriques amb els territoris de l'Antiga Corona d'Aragó, col·laborant en l'Arxiu o en l'Institut Ramon Llull. El nostre estatut ha de reconèixer i regular la forma en què participem en la formació de la voluntat estatal envers la Unió Europea, assumint-ne la representació quan es refereixen a matèries de particular interès per al País Valencià o que afecten a competències exclusives.

I parlem del valencià. Ens pot explicar per quins motius munten vostés continus aldarulls i escàndols amb aquest tema? Ens pot explicar per què fan el ridícul més absolut a l'implantar el requisit lingüístic en l'ensenyament impedit que els llicenciats en Filologia Catalana de les universitats valencianes tinguen l'acreditació? S'atreveix vosté a explicar per què no acrediten precisament als especialistes en aquest tema?

Senyor candidat. Nosaltres pensàvem que l'únic motiu pels seus comportaments absurds en el tema del valencià era un motiu electoral: no permetre créixer el grup polític que té com a senyera el segregacionisme lingüístic. Però aquest argument ja no justifica les coses. Cada dia estem més convençuts que els suposats "històrics pacificadores del conflicte lingüístic con la Acadèmia Valenciana de la Llengua" són en realitat a la vegada bombers i piròmans. Avui una de pacificació, demà una altra de conflicte. Ens temem que vostés necessiten el conflicte lingüístic per enterbolir el procés de normalització del valencià en la societat. Tenim la sensació que vostés no estan interessats que el valencià torne a ser la llengua d'ús normal en totes les comarques valencianoparlants.

I anem a parlar d'economia, de la qual, senyor candidat, ahí sí que vosté n'és directament responsable.

Europa, Espanya i el País Valencià han viscut uns anys de fort creixement econòmic. Ens felicitem i els felicitem, perquè això suposa uns efectes molt positius cara a la disminució de l'atur, a la millora de la qualitat de vida, encara que també tinga conseqüències prou més discutibles a nivell mediambiental. Però mire, el seu model econòmic el podríem definir com "pa per avui, fam per demà". Tenim la sensació que aquest pot ser un dels grans motius de la gran escapada de don Eduardo Zaplana del Palau de la Generalitat. Per als propers anys no queda res per a gastar, només deutes a pagar.

Amb dades del Banc d'Espanya, el País Valencià ha passat de 2.656 milions d'euros de deute en 1995 a 6.292 milions d'euros en març d'enguany, del 2002. Ha multiplicat el deute per 2'37. Si ho mirem relativament comparant-lo amb el producte interior brut, dades també del Banc d'Espanya, com vosté sap, veiem que hem passat del 6'4%

de deute respecte al producte interior brut de la comunitat al 10'0% en març d'enguany, mentre la mitjana de comunitats autònomes ha passat del 5'9% al 6'4%. 3'5 punts de creixement en el nostre país mentre la mitjana de les comunitats autònomes de tot l'Estat espanyol és 0'5, és a dir, set vegades més. Algú té encara algun dubte que aquest govern ha estat un gran malbaratador?

Vegam un altre indicador: Segons dades de la Sindicatura de Comptes del 2000 el Govern ha traslladat a pagaments de l'any 2004, després de les properes eleccions, 1 bilió –amb be de Barcelona– 380.000 milions de pessetes. Una quantitat de l'ordre del pressupost anual de la Generalitat. Dit en llenguatge de carrer: Jo gaste i els que vinguen darrere que paguen.

La situació sembla tant escandalosa que la Conselleria d'Hisenda ha d'amagar dades al voltant de la situació de la tresoreria de la Generalitat. Misteriosament, els últims informes no donen la dada de dèficit pressupostari que fins ara apareixia en el resum d'operacions. Ho comprenem. Ho comprenem, de veritat. Només en un mes, de març a abril, s'havia incrementat en un 15%. El problema rau que reflectixen la realitat insostenible dels comptes del seu govern. No les poden presentar perquè, efectivament, les dades són impresentables, però són la traducció fidel d'una realitat.

Este matí ho deia i té raó. Se'ns dubte l'atur ha disminuït al calor del creixement econòmic que ha gaudit Espanya i el País Valencià en els últims anys, des de 1995 al 2002. Les dades que ha donat es referien efectivament als anys entre 1995 i el 2001. Ens congratulem de la notícia, i li ho volem dir amb molta claredat. Però a la vegada li volem dir: mire, anem a agafar la lupa i aproximar-mos un poquiu. Les coses estan canviant, i les coses estan canviant no per a bé. Les dades de l'Inem del mes de juny així ho indiquen. En l'últim any, de juny a juny, l'atur en el nostre país ha augmentat en un 7,5%, exactament en 9.108 persones en la nostra comunitat.

Mirem les altres dades, les homologables amb la Unió Europea. Les dades de l'EPA del primer trimestre d'enguany donen uns resultats paral·lels. L'atur ha crescut en 11.500 persones, un 6,6%, en aquest primer trimestre al País Valencià. Durant l'últim any l'atur ha crescut en 18.900 persones, un 11,4%. Nosaltres pensem que, sent cert el que ha dit vosté este matí, el canvi de tendència en l'atur ja és clar. Vosté pot parlar de plena ocupació, però les dades dels últims anys ens diuen que ens allunyem, senyor candidat, de la plena ocupació. El creixement econòmic ja no és suficient per a crear nous llocs de treball i s'està començant a destruir ocupació de forma neta.

Han millorat un poc les dades de sinistralitat laboral en el 2001. s'han reduït en un 2,2% els total d'accidents i en un 13'6% els mortals, fruit d'un pla de xoc consensuat amb els agents socials. Però queda molt per fer, eh? Si ho comparem amb 1996 s'ha passat de 75,5 a 89,9 accidents per cada 1000 assalariats. Jo ho vull dir aquí perquè sí que ens interessen les dades de sinistralitat, que vosté no n'ha parlat este matí ni se n'ha parlat este matí. En el 2001 s'han accidentat 14 treballadors més per cada 1000 treballadors que en 1996

No s'ha d'oblidar a més que Espanya és el país de la Unió Europea amb major taxa de sinistralitat laboral, i que el nostre país es troba entre les comunitats autònomes amb un major índex de sinistralitat.

Però mire, no es pot dir res de positiu respecte a la lluita contra la precarietat laboral, tampoc hem sentit res d'açò, contra els contractes *basura* que afecten a tot el món del treball en general però a les dones i els joves en particular. Un nivell de precarietat superior en més de cinc punts respecte a la mitjana espanyola, que, cal recordar-ho, és la pitjor de tota la Unió Europea.

D'aquesta forma no es pot preparar als treballadors, no es pot millorar la seua professionalitat, no es pot augmentar la productivitat i la qualitat de què este matí parlava dels productes obtinguts. Un model que es correspon bé amb elevada sinistralitat i amb uns baixos nivells de I+D+I. Un model, en definitiva, impropri d'un país europeu desenvolupat.

Una de les característiques més preocupants del desenvolupament econòmic dels últims anys és la utilització del territori i dels recursos naturals fins a límits insostenibles. El turisme de platja, com el seu nom indica, necessita platja, i aquesta no es pot destruir, per exemple, amb la instal·lació de nous ports esportius. Intentar regenerar després les platges és tirar els diners. I no ho diem nosaltres, ho diuen especialistes.

Un apartament, un xalet, necessita aigua. No se'n poden construir milers i milers sense tenir disponibilitat d'aigua. I ho diu el sentit comú i també la Llei d'ordenació, però es fa el contrari en la Marina, en el Baix Maestrat, en el Baix Segura, etcètera. Un camp de golf suposa un consum d'aigua intolerable en una zona semiàrida com el nostre país. Que més dóna! Vostés en tenen programats més de 60 en tot el País Valencià.

L'Horta de València és un espai singular que cal protegir per molts motius que s'han discutit no fa molt en aquestes Corts. Que importa! Ahir li tocà a Campanar. Avui li toca a la Punta. Demà a la Condomina en Alacant. El Baix Segura està desapareixent com a tal. L'asfalt i el ciment són el nou paisatge dominant del nostre país.

Senyor candidat, les Illes Balears, les Illes Canàries, s'han plantejat seriosament, des de posicions polítiques distintes, una moratòria en la construcció turística. El País Valencià necessita també una moratòria en el mateix sentit per a defensar la qualitat del turisme, per a defensar el poc medi ambient verge que resta en la costa.

Una sobreexplotació de l'aigua duu a rius claveguera, com és el cas avui del riu Segura, però serà el del riu Xúquer dintre de molts pocs anys. Una sobreexplotació de la costa com s'està produint va a dur a una pèrdua de qualitat del turisme que serà letal en pocs anys. I atenció, perquè ja estan sonant les primeres alarmes en el que portem d'estiu. Baixa l'ocupació perquè els turistes, potser, ja no troben la qualitat que voldrien.

Malgrat l'ampliació de superfície protegida —el parc natural de la Serra d'Irta és l'últim exemple que saludem—, hem de denunciar el retard intolerable de la publicació definitiva del Catàleg de Zones Húmedes. Dóna la sensació que es deixa passar el temps amb la finalitat o almenys la complexitat perquè algunes agressions urbanístiques a les zones húmedes es realitzen i ja no tinguen reversibilitat possible.

La situació mediambiental és molt greu en el nostre país. Es manté un nivell baix d'incendis forestals, es cert, i ho saludem. Però hi ha una total incapacitat de reforestació i de repoblació. L'únic que es fa per a dissimular un poc es tirar

unes quantes llavorettes des de mitjans aeris sense cap control d'eficàcia. Mire, reconeguem que aus i pardalets aplaudiran la mesura per la seua millora alimentària, però segur que se'ls podria alimentar de forma menys costosa.

Els residus urbans i industrials continuen sent un greu problema sense resoldre. La política de final de canonada, sense cap voluntat seriosa de reciclatge, reducció i reutilització, genera polítiques conflictives en les zones interiors, ja per la presència d'abocadors com en Zarra, Altura, ja pel pas de camions com en Bunyol i en Macastre, ja per la presència d'instal·lacions obsoletes totalment com Aldaia-Quart.

La qualitat de les aigües superficials del Segura, del Magro, etcètera, no millora de forma significativa. Les aigües subterrànies segueixen augmentant la seua concentració en nitrats, entre altres motius pels nous cultius de cítrics fruit de rompudes i posades en regadiu permeses en zones de muntanya o limitrofes. La qualitat de les aigües depurades és molt insuficient, i la major part, les dues tercers parts, malgrat que s'haja multiplicat per tres, com vosté ha dit este matí, les dos coses són certes, no es reutilitzen per manca de qualitat o d'infraestructures.

El nivell de contaminació de l'aire és alarmant en algunes zones industrials, com és el cas de la zona taulellera de Castelló i altres, al superar-se de forma reiterada els nivells màxims d'alguns contaminants perjudicials per a la salut humana.

Tot un panorama mediambiental molt deficient, que exigeix un clar gir cap a la sostenibilitat i el respecte escrupulós de les distintes normatives.

En infraestructures vostés s'han quedat mirant l'èxit de tancar l'A-3, o omplint pàgines de tinta amb el projecte AVE. Però el País Valencià té necessitats urgents que no s'han abordat. Al nostre entendre, molt més urgents que l'AVE.

Què passa amb la modernització de la línia Alacant-València-Barcelona de velocitat alta, retardada més de set anys en les seues previsions inicials? Què passa amb la línia Madrid-València? Què passa amb la connexió ferroviària Sagunt-Teruel-Saragossa, que amb inversions mínimes podria reduir a la mitat el temps de desplaçament? I amb la línia Alacant-Elx-Múrcia, que per no estar no està ni electricada? Què passa amb els retards incomprensibles dels parcs centrals i soterrament de les vies en València i Alacant? Es recorda vosté que ja fa molts anys aquestes Corts demanaren per unanimitat la connexió ferroviària Gandia-Dénia?

Senyor candidat, en temes ferroviaris el balanç es resumeix en promeses i bones paraules sobre l'AVE. Poc més.

Per cert. Com explica vosté la compra de màquines de tren per a les línies AVE valencianes que arriben a 220 quilòmetres per hora com l'Alaris o l'Euromed, que funcionen fa anys. No era un tren que havia d'anar a 350? No serà que ens van a vendre gat per llebre? Que van a batejar com AVE les línies i els trens que el senyor Borrell fa set anys deia "de velocitat alta" i que encara no han estat posades en marxa? El seu AVE fa un cert olor a trampa. Fa olor a excusa per amagar que no s'han fet absolutament res en infraestructures ferroviàries durant aquests últims anys.

Mire, el Govern Valencià no s'ha enterat de la necessitat d'anar evolucionant cap a energies renovables que incloga mesures d'estalvi energètic. El consum creixent de

derivats del gas i del petroli està provocant problemes mediambientals gravíssims, on el seu màxim exponent és el canvi climàtic. La cimera de Kyoto va marcar uns límits de creixement en el consum d'aquests productes que en Espanya no estem respectant, ni en el nostre país tampoc. El consum d'energia, sobretot elèctrica, creix per damunt del creixement del PIB, es fa menys eficient. Qualsevol mesura d'estalvi energètic és menyspreada, com si augmentar el consum d'energia fora equivalent a millorar la qualitat de vida. Mentrestant, l'augment de consums elèctrics satura les xarxes de distribució, antigues, insuficients i sense les inversions necessàries, generant una pèrdua de qualitat del servei per l'augment descontrolat dels talls elèctrics, que la Generalitat es resisteix a garantir la qualitat del servei amb les mesures de control i sanció que siguin necessàries.

Mire, España és el tercer estat del món en potència eòlica instal·lada. Però el País Valencià es troba a la cua en aquestes energies, amb uns pocs generadors ubicats en un parc eòlic dissenyat prèviament a la seua arribada al govern. Fa sis anys que demanarem en aquestes Corts un Pla Eòlic. Se'ns va dir que estava fet. L'any 1999 ens prometeren la seua publicació immediata. Des d'Esquerra Unida i des de moltes empreses valencianes que voldrien invertir o construir aerogeneradors continuem esperant-lo. Sobretot perquè està actuant com un fre, un impediment a les possibilitats d'instal·lació de nombrosos parcs eòlics. Veure com està avançant aquesta energia en Aragó, en Castella, en Galícia o en Navarra i veure com no s'està fent res en el nostre país ens indica el paper real del seu Pla eòlic: Repartir les zones a agrupacions d'empreses amb criteris injustificables i inqualificables, que l'únic que han generat és retards.

El mateix podem dir de l'energia solar. Mentre ciutats com Barcelona o comunitats autònomes com Andalusia estan desenvolupant de forma decidida aquesta energia, aquí continua sense cap iniciativa ni recolzament, i disminuint la superfície instal·lada.

Mentrestant, tot són avantatges per a l'energia nuclear i la tèrmica. Mentre en Alemanya, Suècia i Bèlgica es planifica el tancament de les centrals nuclears ací s'augmenta la potència de la central nuclear de Cofrents, es deixa funcionar en Espanya la central de Zorita sense les mínimes garanties de seguretat. Cal garantir el negoci de les grans companyies elèctriques.

El mateix podríem dir de les centrals tèrmiques a gas amb regasificadora inclosa. Poc importa que el lloc d'ubicació siga més o menys adequat en funció del consum previsible. Tampoc importa la seguretat de les persones a l'ubicar instal·lacions en zones amb perills d'efecte dòmino en cas d'accident, que podria genera un cataclisme en el municipi de Sagunt. Fins i tot la declaració d'impacte ambiental, senyor candidat, de l'empresa ho diu, fins i tot la declaració d'impacte ambiental.

Volem manifestar-li la nostra profunda preocupació per l'agricultura, que juga un paper molt important en el desenvolupament econòmic valencià. En aquests moments està amenaçada per importants agressions com a conseqüència de les diferents OCM. Si les conseqüències negatives de l'Agenda 2000 no foren prou, ara estem en la reforma de la PAC, que acabarà amb algun sector agrari valencià com és el cas de l'arròs.

Senyor candidat, li exigim al seu govern i al de l'Estat una actitud ferma en defensa dels llauradors valencians. Per suposat, molt més ferma que la que varen tenir amb el problema de la clementina i els Estats Units. És necessari un pla estratègic per al camp valencià. És necessari fer d'una vegada l'elecció a cambres agràries. Caldrà posar ordre en la plantació de nous ceps de raïm o acabarem generant una greu crisi en el sector del vi, com ja amenaça a les comarques de Requena-Utiel.

Anem a parlar un poc dels serveis públics.

L'escola pública, per a nosaltres, és l'escola de millor qualitat: democràtica, laica, participativa, amb un personal que passa un procés de selecció complex, integradora i per a tots, permet que l'educació siga un factor de compensació de carències i potenciadora de major justícia social, sense renunciar a aconseguir el màxim que cada alumne puga assolir.

Al Partit Popular, al seu partit, no li agrada l'escola pública. Amb l'excusa del dret dels pares a triar l'educació pels seus fills estan degradant la qualitat dels centres públics. Vegam alguns aspectes que confirmen això.

Manca endèmica d'infraestructures: Mire, li donaré només un detall. El curs proper més del 40% dels alumnes d'ESO hauran de continuar en els centres de primària per l'incompliment flagrant del mapa escolar. Molts altres hauran de donar classe en barracons.

Intervenció política en aspectes com la llengua, la censura en llibres de text o la contractació del professorat de religió.

Manca de mitjans per atendre la diversitat, excés de professorat interí, desconsideració amb la professionalitat dels docents, etcètera.

A la vegada...

La senyora presidenta:

Senyories, per favor, silenci.

El senyor Ribó i Canut:

(Remors) No, gràcies. Fa calor, eh? (Beu) Bé, encara que suem molt, anem a continuar.

Mire, li deïem que, a la vegada, als centres concertats no se'ls exigeix que atenguen a immigrants o alumnat amb necessitats educatives especials. Als centres concertats se'ls permet que no atenguen a la població de la zona o, fins i tot, que alguns segreguen en funció del gènere. En València, per exemple, hi ha quatre centres o de xics o de xiques que són d'una organització que es diu Opus Dei. Tampoc controla ningú que molts centres concertats cobren als pares mitjançant diversos sistemes que són formes de segregació encobertes. Tot això suposa un incompliment legal continuat, conegut i consentit.

No podem deixar de fer una referència a l'atac directe a l'autonomia universitària que ha suposat la LOU, contestada de forma molt àmplia pels sectors universitaris valencians. Tampoc a la manca i oblit de l'alumnat emigrant. Algú sap alguna cosa dels necessaris mediadors culturals?. Diuen que els menjadors dels centres públics els duren els mateixos centres, ningú sap amb quins recursos econòmics. Hi ha una llei de formació de persones adultes, però està

totalment abandonada en infraestructures, professorat i voluntat de fer res.

Queda molt poc per implantar la Logse, segons les seues pròpies promeses. Considera algú que el procés ha estat fet des d'una mínima estima a l'ensenyament públic? Que hi haja 20.000 xiquets en barracons sense condicions mínimes no és una casualitat, que més del 40% dels alumnes d'ESO continuen en centres de primària pública no és una casualitat, que manquen centenars d'aules de primària tampoc és una casualitat, que l'ensenyament infantil s'abandone en la pública mentre es concentra en la privada no és una casualitat. És el fruit d'una política pensada per a unes determinades capes socials, institucions i sectors pròxims al poder que cal afavorir, abandonant a la seua sort a la resta de la població. D'una política feta a consciència per a desviar alumnes a l'ensenyament privat abandonant l'ensenyament públic a la seua sort

Uns dels elements que mesuren la capacitat de desenvolupament d'una societat és el seu esforç en investigació i innovació. El País valencià no és precisament modèlic en aquest sentit. Estem endarrerits en la introducció de noves tecnologies, fins i tot de comunicació. Els recursos dedicats a investigació, desenvolupament i innovació són clarament insuficients i de l'ordre del 50% per sota de la mitjana estatal i de la tercera part respecte a la mitjana europea. Així ho diuen les dades de l'INE.

És cert que cal incentivar a les empreses perquè milloren les seues inversions en I+D+I. Però també se'ls ha d'ajudar mitjançant els instituts tecnològics i la col·laboració amb els centres d'investigació públics i les universitats. Se'ls ha d'ajudar amb plans de formació, en temes de qualitat, de respecte al medi ambient, de riscos laborals. El nostre país, amb molta xicoteta i mitjana empresa, necessita una indústria activa, viva i de futur, amb llocs de treball estables i que tinga a l'abast les noves tecnologies per a ser competitiva.

Però la investigació, el desenvolupament i la innovació és una qüestió de persones que es dediquen a aquesta tasca professionalment o estan en procés de formació. Si volem tenir un I+D+I mínimament eficaç no es pot mantenir a persones altament qualificades amb contractes o beques sense cap prestació social, com si dels pitjors contractes *basura* es tractara. Continuar aquestes polítiques es formar investigadors perquè després emigren a països més desenvolupats o que dediquen més recursos a la investigació.

Una dada apareguda ahir en un mitjà d'informació...

La senyora presidenta:

Senyories, per favor.

El senyor Ribó i Canut:

...que caracteritza la sanitat valenciana amb nitidesa: Espanya és l'últim estat de la Unió Europea en llit per 1.000 habitants, 4, tenint en compte els privats, que són una tercera part. La mitjana europea és de 7,1. Ara ve la nostra. La Comunitat Valenciana és la comunitat autònoma amb menys llits per 1.000 habitants de tota Espanya, 3,1 exactament. Les dades són de l'Ocde d'ahir. Jo crec que indica clarament, perfectament, rotundament, la situació de la sanitat valenciana.

Miren vostés, parlen molt de model de gestió, però el model de gestió va quedar clar ja fa anys en la privatització de l'hospital d'Alzira. Hospital, per cert, amb una forta afició a transferir els casos difícils, i per tant, costosos, a la resta d'hospitals de la sanitat pública, especialment La Fe. Ara sembla es va a tornar a experimentar amb aquesta comarca privatitzant l'atenció primària.

Desmantellar la sanitat pública i transferir-la a empreses privades és un dels grans objectius del seu govern. Es començà pel pla de xoc per a les llistes d'espera. Continuen amb la privatització dels aparells de ressonància magnètica sense fer, per cert, cap cas a les advertències dels professionals del ram. Ja no tenen ni pudor per amagar-ho. Ara, l'altre dia en una resposta: "No es posa el servei d'hemodiàlisi en l'Hospital de Sant Vicent de Raspeig perquè es fan concerts amb les clíniques privades de l'entorn", per tant, es prioritza totalment.

Es privatitza, i de passada, no es realitzen els controls adequats dels serveis. Després tenim problemes en les operacions dels plans de xoc, tenim problemes amb l'hemodiàlisi. I per suposat, no es realitza cap pràctica seriosa de prevenció ni de control epidemiològic. El cas de la legionel·la és el millor indicador. D'altra banda, vostés menyspreen l'atenció primària. Queden molts ambulatoris per fer, s'han eliminat de molts pressupostos, molts pressupostos que no s'han executat.

Nosaltres pensem que, per desgràcia, vostés no són massa originals en este tema. Vostés estant fent una còpia de la política que va fer una senyora, donya Margaret Thatcher en la sanitat anglesa. Els resultats en el País Valencià van sent cada vegada més pareguts als resultats patits per Gran Bretanya amb aquestes polítiques: Sanitat més cara, cal pagar els beneficis empresarials abundants, i sanitat de pitjor qualitat, com la mateixa OMS ha reconegut en distints informes.

Al País Valencià s'ofereixen 0,7 places públiques en residències per cada 100 persones majors de 65 anys. Si sumem les públiques i les privades, s'ofereixen 2,25 places per 100 habitants majors de 65 anys. L'OMS recomana el 6%, 6 cada cent. La patronal del sector privat estima que hi ha uns 2000 ancians en residències il·legals, que de tant en tant ixen en la premsa per incendis, tractes inhumans, etcètera. Hi ha més de 2.000 persones en llista d'espera d'una plaça pública.

Mentrestant, vostés tornen a parlar del de sempre: noves formes de gestió, és a dir, privatització, donant el servei a empreses que no tenen cap experiència en serveis socials, que fan xantatge als ajuntaments perquè tinguen el terreny gratuït amb l'únic objectiu d'augmentar els beneficis. El model de la sanitat privada, dels residus sòlids, ara es concreta en l'atenció a la tercera edat, convertida en lucratiu negoci. I com sempre també, les inspeccions, els controls públics necessaris, manquen per la seua absència, incomplint la pròpia legislació. Després es cremen les residències i passa tot el que passa.

En menors el desgavell és total: Expedients que s'acumulen als passadissos del negociats de serveis socials, privatització del servei, famílies acollidores sense cap compensació econòmica, continuen mesclats els menors tutelats judicialment amb els de protecció, convertint el sistema en una bonica i trista, sobretot trista, escola de transgressió de les lleis.

Parlem un poc del Pla de mesures d'inserció social per a persones sense cap tipus de recurs? El Govern havia previst una reducció dràstica d'aquest pla, que ha hagut de corregir gràcies a la protesta d'alguns ajuntaments, com per exemple el de València. Retallar aquestes partides no creuen que afecta a la mínima sensibilitat solidària de qualsevol govern? Llançar a aquestes persones sense recursos a buscar-se la vida no creuen que és llançar-los a la marginació absoluta, amb les conseqüències que després se'n deriven?

Cal fer menció als temes de seguretat i als temes d'immigració. I cal fer-ho, en primer lloc, per la importància dels temes a nivell del País Valencià, però també per afectar a una d'estes persones del triangle màgic.

Dir que els índexs de delinqüència s'estan disparant al País Valencià i que ho estan fent per damunt de la resta d'Espanya es una cosa coneguda, pot trobar-se en qualsevol diari. No anem a insistir.

No s'han fet bé les coses en seguretat ciutadana. Recursos personals molt per sota dels programats. Recursos personals mal planificats, com repeteixen de forma reiterada els sindicats policíacs. Desorganització.

I els volem recordar que la seguretat és un dret constitucional que el Govern té l'obligació de garantir a tots els ciutadans. La seguretat no es pot privatitzar, com està passant cada dia més en el nostre país. Perquè si això passa, ja només estan segurs aquells que tenen diners per a pagar-se-ho. I hi ha una cosa que és clara: des de que vostés governen, els negocis de les empreses de seguretat s'han disparat, és evident.

Hi ha una cosa que al nostre entendre és gravíssim fer: vincular la inseguretat creixent amb els problemes de la immigració. I açò s'ha fet per part del Partit Popular falsificant fins i tot dades estadístiques que relacionen interessadament les dues coses.

El problema de la delinqüència no és la immigració. El problema de la delinqüència és la marginació social que produeix la manca d'atenció als problemes de l'atur –valdria la pena recordar-li al ministre de Treball que més del 50% dels aturats i aturades d'este país no rep cap tipus de prestació– o als problemes socials, com hem vist. El que sí és problema és el maltractament que es dona als immigrants en el procés d'obtenció de papers, la manca de respecte als seus drets humans que provoca la llei que vostés aprovaren i ja volen tornar a canviar per endurir-la cada dia un poc més.

Jo els vull recordar que els immigrants estan fent els treballs que ningú vol fer ací, al camp, atenent a les nostres persones majors o als nostres xiquets. Jo els vull recordar que els immigrants són avui uns aportadors nets a la Seguretat Social, estabilitzant-la i garantint les nostres pensions. Jo els vull recordar per últim que fa uns anys que els nostres pares anaren a Europa, per cert, molts d'ells sense cap tipus de paper, o a Sud-amèrica, a guanyar-se un salari que va ser clau per a iniciar el procés de desenvolupament d'Espanya. Que no s'oblidi una cosa: ningú emigra per gust. La gent emigra perquè no té cobertes les seues necessitats bàsiques.

I mire, enllaçant amb açò, ens agradaria que el nostre govern fora un govern solidari, un govern que contribuïra al desenvolupament dels països més pobres. Però no ho és. Així ho diuen les dades, més enllà de la propaganda institucional interessada.

L'any 2000 es destinava a cooperació el 0,20% del pressupost de la Generalitat. L'any 2001 el percentatge va baixar fins al 0,11%. L'any 2002 es torna a augmentar fins al 0,24%. Unes quantitats que, com és conegut, mai arriben ni de bon tros a la meitat del que indica l'ONU, el 0,7%.

Un altre aspecte a destacar és el repartiment dels recursos basat en forts amiguismes. Creixen les partides a les ONG confessionals, mentre es redueixen dràsticament les partides per a les ONG laiques. Altres partides s'entreguen a amics polítics com el senyor Alemán de Nicaragua, cas de la fundació cubano-americana de Mascanosa, etcètera.

Mire, nosaltres volem un País valencià més solidari. I això no vol dir ficar bases militars en el nostre territori, com és el cas de la base Otan en Bétera. Vol dir exactament el contrari, treballar per la desmilitarització de la societat, no per augmentar el pes del militarisme creixent. Vol dir dedicar menys recursos a l'exèrcit i desviar-los a poc a poc a la col·laboració internacional.

Treballar per la solidaritat...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci, per favor.

El senyor Ribó i Canut:

...també significa avançar en els plantejaments dels moviments contra la globalització neoliberal. Vol dir plantejar-se avançar en una taxa Tobin almenys a nivell de la Unió Europea. Significa condonar el deute extern dels països subdesenvolupats. Implica començar a posar fre a la proliferació dels paradisos fiscals, començant per evitar qualsevol transacció amb ells, com ha fet el seu govern. Se'n recorda dels pagaments a Julio Iglesias?

Mire, el País Valencià no va bé. Bé, vaig a rectificar. El País Valencià va bé per a alguns. Va bé per a eixos constructors que s'han beneficiat de les obres faraòniques que vostés estan fent. Va bé als metges que tenen una clínica privada. Va bé per als empresaris que obrin i tanquen empreses i tenen beneficis amb els acomiadaments i les suspensions de pagaments, als quals vostés encara han beneficiat més fent que s'estalvien els salaris de tramitació. Va bé per als que s'han beneficiat de les concessions de residències de la tercera edat. Va bé per als amics del poder. Va bé per als amics del PP

Però el País Valencià no va bé ni per als treballadors i treballadores en atur, ni per a les dones maltractades, ni per als treballadors i treballadores amb contractes temporals, ni per a la gent del camp, siguen jornalers o jornaleres, fixos discontinus dels magatzems de taronja. Per als agricultors. Per als escriptors de llibres de text en valencià, als quals vostés censuren i obliguen a utilitzar determinades paraules. Per als cantants en valencià, als quals vostés marginen dels mitjans de comunicació públics. Per als usuaris de l'ensenyament públic, que veuen els seus xiquets en barracons i sense centres d'ESO. Per als milers de persones grans que necessiten una plaça en una residència pública. Per a tota la societat valenciana que voldria gaudir d'una sanitat pública de qualitat.

Nosaltres li volem dir amb molta claredat: des d'Esquerra Unida anem a fer tot el possible perquè en le



properes eleccions de dintre uns mesos, no molts, es generen les condicions democràtiques per a formar governs que pensen en la majoria de la societat...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Ribó i Canut:

...i no en els interessos d'uns pocs, com ara.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

Senyories, per favor.

Té la paraula, senyor Olivas.

El senyor Olivas Martínez:

Señora presidenta.

Señorías.

Señoras y señores diputados.

En primer lugar, quiero agradecer al señor Ribó sus palabras de felicitación y sus deseos de éxito en la gestión que asumiré si salgo investido esta tarde como *president* de la Generalitat.

La primera parte de su intervención ha estado dedicada, como ya lo ha hecho el representante del Grupo Parlamentario Socialista, a analizar, yo veo que con preocupación, el futuro del Partido Popular. Y les agradezco esa preocupación que tienen ustedes, que sin lugar a dudas será un estímulo para nosotros, para intentar corregir y resolver los problemas que ustedes nos vaticinan.

Y también han dedicado los primeros 15 minutos a criticar lo que ustedes dicen "huida" del anterior presidente Eduardo Zaplana a Madrid. A Madrid, la capital de España. (*Remors*) A Madrid, la capital de España, a ser ministro de Trabajo del gobierno de la nación. A huir.

Pues bien, yo creo que el señor Zaplana, el ex presidente Zaplana, lo que ha hecho es cumplir y hacer honor a su palabra. Él dijo que no se iba a volver a presentar a las elecciones, y es lo que va a hacer, no volverse a presentar a las elecciones. Y eso es hacer honor y cumplir su palabra.

Por lo tanto, no hay ni tiene sentido, y además no tiene ni ningún sentido ni ninguna justificación, que se dedique una parte importante del discurso de oposición o de alternativa a la investidura a hablar del ex presidente de la Generalitat, que está desempeñando otras honrosas funciones, también, por cierto, al servicio del Estado al que pertenece constitucionalmente la Comunidad Valenciana, es decir, al servicio de la Comunidad Valenciana.

Le agradezco también sus palabras, las palabras que me ha dedicado en cuanto a que demanda que tenga un perfil propio y una personalidad propia como presidente de la Generalitat Valenciana. Se las agradezco y le digo que puede estar usted absolutamente tranquilo. Yo tengo mi propia personalidad y la voy a ejercer, y tengo la total a autonomía y el respaldo de mi partido para ejercer el cargo de *president*

de la Generalitat Valenciana, como he dicho, con total autonomía e independencia.

Y le recuerdo, por si su señoría no ha leído los periódicos estos días, que yo fui propuesto como candidato del Partido Popular a la presidencia de la Generalitat en esta sesión de investidura por la junta directiva regional de mi partido, por unanimidad. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*) Y por si su señoría no lo sabe, le recuerdo que la junta directiva regional de mi partido es el máximo órgano de mi partido entre congresos. Por lo tanto, yo cuento con el respaldo de mi partido, con el respaldo democrático de mi partido, con el respaldo de la institución más importante de mi partido entre congresos. Por lo tanto, yo tengo la legitimidad democrática derivada de la propuesta de mi partido, aprobada democráticamente, y confío en tener también la legitimidad derivada de la aprobación o del voto favorable a mi investidura, de acuerdo con lo previsto en nuestro Estatuto de Autonomía.

En su intervención ha hecho referencia a su preocupación por la pluralidad o por el pluralismo en los medios de comunicación. Le recuerdo a su señoría que estamos en un sistema democrático, en el que hay libertad absoluta, y se ejerce, para el establecimiento de distintos medios de comunicación. Y le recuerdo que hay varios periódicos. Que hay varias emisoras, de onda media y de frecuencia modulada. Que hay televisiones públicas y privadas. Que también hay televisiones locales. Que hay también la posibilidad de conectar por satélite con televisiones de otros países.

En definitiva, que esa globalización contra la que usted está, nos permite estar a todos libre y democráticamente informados. Por lo tanto, sus palabras son palabras probablemente inspiradas en finales del siglo XIX o en principios del siglo XX. Hoy son palabras que no tienen sentido, porque el pluralismo y la libertad de los medios de comunicación están garantizados, como no podía ser de otra forma, por nuestra Constitución, por nuestro Estatuto de Autonomía, y en definitiva por las modernas tecnologías, por las más modernas tecnologías.

Por lo tanto, no tiene sentido el hablar ahora de su preocupación por el pluralismo y por la independencia de los medios de comunicación. No tiene absolutamente ningún sentido. Y si lo hace y lo ha dicho por Canal Nou o por Radiotelevisión Valenciana, en Canal Nou y en Radiotelevisión Valenciana existe absoluta libertad y pluralismo entre los profesionales de Radiotelevisión Valenciana para dirigir como estimen conveniente sus programas informativos y dar la información que más puede interesar a los ciudadanos con absoluta independencia del gobierno de turno.

En cuanto a la reforma del Estatuto, que es también otra de sus preocupaciones, le diré, como he dicho anteriormente en la réplica a la intervención del representante del Grupo Socialista, que es mi voluntad iniciar inmediatamente el diálogo con las fuerzas políticas representadas en este Parlamento, con el objetivo de llegar a un consenso y a un acuerdo en cuanto a la reforma de dicho estatuto. Para lo cual próximamente me pondré en contacto con los máximos dirigentes de los correspondientes partidos.

También ha manifestado su preocupación por el requisito lingüístico. Señorías, con el requisito lingüístico se está cumpliendo escrupulosamente el Estatuto de Autonomía. Todos los ciudadanos valencianos tienen vías para superar

este requisito. Entre ellos el certificat de capacitat i diploma del mestre de valencià, el mitjà, o con la exención prevista en el anexo de haber cursado y aprobado la asignatura de valenciano en el BUP o en la formación profesional. Y sólo seis alumnos que se han presentado a las oposiciones, sólo seis de varios miles, no han aceptado estas fórmulas para superar el requisito lingüístico.

También ha insistido en su preocupación por la deuda de la Generalitat, y por la caótica situación, por la supuesta caótica situación financiera de la Generalitat Valenciana, llegando a mostrar su preocupación porque existan, según usted, un billón trescientos mil millones de pesetas de compromisos pendientes para próximos años.

Cualquier responsable público de cualquier institución pública sabe que siempre, y especialmente en materia de inversiones y en materia de convenios para financiar el gasto corriente de determinadas instituciones —léase, por ejemplo, universidades— trae como consecuencia la suscripción de convenios de carácter plurianual, para garantizar la financiación y que puedan llevar a cabo estas instituciones sus previsiones y su planificación para realizar las actividades que tienen encomendadas por las administraciones públicas. Y esto, señorías, supone compromisos de futuro.

Y cuando nosotros asumimos la responsabilidad de la Generalitat Valenciana, había gasto comprometido de futuro. Y cuando la abandonemos, habrá gasto comprometido de futuro. Y cuando la abandone el que nos suceda, volverá a haber gasto comprometido de futuro, porque si no, no se puede gestionar una administración pública. Si no, ¿cómo piensa usted, por ejemplo, que pueden planificar los rectores de la universidad su actividad a lo largo de los años si no tienen una garantía de una financiación comprometida para los próximos años? Y por supuesto, esto supone y se contabiliza por la Sindicatura de Cuentas y en los presupuestos de la Generalitat como gastos de futuro.

O en inversiones, exactamente igual. Porque usted sabe perfectamente que las inversiones, la mayoría de ellas, las inversiones importantes, suponen gastos plurianuales comprometidos a lo largo de varios años. Y esto ni es ni una mala gestión ni nada que se le parezca. Esto no es ni más ni menos que la marcha normal de una administración pública moderna. Y pretender que sea otra cosa es no entender de cómo funcionan las administraciones públicas.

Con respecto al endeudamiento y su referencia al PIB, pues le diré, señoría, que esa referencia probablemente es la que menos interés tenga. He recordado esta mañana que el endeudamiento de las comunidades autónomas no es homogéneo ni puede ser homogéneo. Porque no puede tener el mismo endeudamiento una región como La Rioja, con 350.000 habitantes, que una región como Andalucía con ocho millones de habitantes.

Y que además tampoco puede tener el mismo nivel de endeudamiento, insisto, una región como La Rioja, que acaba de asumir las competencias de educación y de sanidad, que suponen el volumen más importante del presupuesto de la Generalitat Valenciana, con una administración como la andaluza, como la catalana o como la valenciana, que tienen asumidas esas competencias desde el año 1987, es decir, desde hace 15 años, y que además tienen que prestar servicios, en el caso de la andaluza a ocho millones de habitantes, en el caso de la catalana a seis millones de habi-

tantes, y en el caso de la valenciana a más de cuatro millones de habitantes.

El dato real y fiel y serio que mide el nivel de endeudamiento de una comunidad autónoma es lógicamente el de su relación con los ingresos ordinarios. Ese es el dato que sí que te da una aproximación de la situación de endeudamiento de una comunidad autónoma. Y aquí, como les he dicho esta mañana, el endeudamiento de la Generalitat Valenciana, su carga financiera, es del 4,4% de sus ingresos ordinarios. Es decir, insisto, repito, lo que se destina en los presupuestos de la Generalitat Valenciana para amortizar deuda y pagar intereses es el 4,4% de sus ingresos ordinarios. Una cifra bastante asumible, bastante asequible si se la compara con los datos de cualquier ayuntamiento, no solo de nuestra comunidad autónoma sino con cualquier ayuntamiento de España.

Por lo tanto, por mucho que ustedes, y en este caso usted, se empeñe en dramatizar, la situación financiera es buena. La situación financiera que tiene la Generalitat es positiva, y así lo reconocen, como he dicho, las agencias más importantes de este sector en el mundo. Y yo recuerdo que, cuando asumí la Conselleria de Economía y Hacienda, el primer año ya se ponían ustedes las manos en la cabeza, y ya decían: “¡madre mía!, ¡qué caos!, ¡madre mía!, ¡esto no sé dónde va a llegar! ¡no van a poder pagar!, ¡ya veremos las nóminas!” En su estrategia de asustar. Pues han pasado siete años y las cosas están como están. Cada vez mejor que las cogimos, cada vez mejor que las cogimos.

En cuanto a la economía, su señoría ha mostrado cierto interés en asimilar nuestro crecimiento económico a la bonanza económica de la Unión Europea y a la bonanza económica de España. Así como diciendo: hemos crecido, pero hemos crecido por casualidad, hemos crecido por casualidad. Una casualidad que tenemos la suerte de que ya dura siete años. O sea, que para casualidad pues no está mal. No está mal. A lo mejor es por suerte, que también dura siete años, que tampoco está mal.

Pues les recuerdo a sus señorías, les recuerdo a sus señorías, que la Comunidad Valenciana, como he dicho esta mañana en mi intervención, ha crecido exactamente igual que la estadounidense: 11,4 puntos más que la europea. Luego es una casualidad con valor añadido. Es casualidad con valor añadido, porque la casualidad de Europa nosotros la hemos estirado 11,4 puntos más, y 20 puntitos más que la de Japón, que tampoco está mal, para casualidad, tampoco está mal para casualidad. La realidad, señorías, es totalmente distinta a como usted la pinta. La realidad es diferente.

Las políticas económicas que se han llevado a cabo a lo largo de estos siete años por la Generalitat Valenciana han traído como consecuencia dos cuestiones: en primer lugar un nuevo modelo de crecimiento, y en segundo lugar una mayor confianza en el gobierno de la Generalitat por parte de los agentes económicos y sociales.

Y usted decía en su intervención que han ganado mucho dinero las empresas y los negocios de seguridad a lo largo de estos siete años. Efectivamente, han ganado mucho dinero las empresas de seguridad a lo largo de estos siete últimos años. Pero también han ganado mucho dinero las empresas de exportación. También han ganado mucho dinero las fábricas de papel. También han ganado mucho dinero las empresas textiles. También han ganado mucho dinero las

empresas del sector cerámico, o del sector del automóvil, o del vidrio, o del sector químico, o del calzado, o del juguete, o del textil.

En definitiva, todos han tenido la suerte de ganar dinero. Todos son amigos nuestros. Todos son amigos nuestros. Todos han ganado dinero, y eso, señorías, ha permitido que se cree empleo. Y eso ha permitido que se cree empleo. Y eso ha permitido, que al igual que hemos liderado el crecimiento económico en nuestro país en los últimos años, de un 28,1% frente al 23,8% a nivel nacional, un 18 más que la media española, eso ha permitido que también seamos líderes en crecimiento del empleo y en reducción del desempleo en nuestra comunidad. Exactamente igual, en nuestra comunidad ha descendido el paro un 53%, mientras que la media española ha sido de un 35%.

Pero si le preocupan a usted los últimos meses, le diré también, señoría, que en los últimos meses, ha disminuido el paro también en nuestra comunidad en 9.100 personas, un 7,5% frente a un 7,3% de la media española. Y han crecido en 63.000 los nuevos afiliados a la Seguridad Social, un 4% más frente a un 3% de la media española. Y en el primer trimestre del año 2002 tenemos 32.900 ocupados más que teníamos. Y se ha reducido la siniestralidad laboral, a pesar de haber incrementado de una forma importantísima el nivel de ocupación en nuestra comunidad.

Por lo tanto, señoría, también en estos datos somos líderes, exactamente igual que en el turismo. En el turismo, que tanto le preocupa a usted, los datos oficiales conocidos, correspondientes al primer semestre del año, demuestran que una vez más la Comunidad Valenciana ha sido una de las más dinámicas en cuanto al aumento del número de visitantes. Y es cierto que comunidades autónomas como Baleares y otras, como Canarias, están sufriendo y van a sufrir una situación de reducción importante en cuanto al número de turistas a lo largo de este año, y lo van a sufrir por dos razones: en primer lugar, por sus políticas; y, en segundo lugar, lógicamente, porque los mercados de origen, como, por ejemplo, Alemania, se encuentran en una difícil situación económica, como todos ustedes conocen. Que vuelve a enlazar con lo último de mi intervención, en Alemania prácticamente no se está creciendo, y aquí, en la Comunidad Valenciana, por casualidad, estamos creciendo también en tasas superiores al 2%.

En cuanto a las zonas húmedas, le recuerdo que se ha pasado de una superficie protegida del 3% a una del 27% que ha aprobado recientemente el Gobierno de la Generalitat Valenciana, y usted nos acusa de cierto retraso en esta cuestión, pero, lógicamente, esta es una cuestión muy importante que requiere de trabajos concienzudos y serios y que requiere también de un proceso de negociación complejo con las administraciones locales afectadas.

Con respecto a las aguas del río Magro, les diré, para su tranquilidad, que están totalmente saneadas, que no hay absolutamente ningún problema, y que tienen los índices de calidad positivos que exigen los estándares del Ministerio de Medio Ambiente y de las autoridades medioambientales de nuestro país y de Europa. Y con respecto al río Segura, usted conoce perfectamente, señoría, que hay compromisos importantes por parte del Gobierno de la nación, del Ministerio de Medio Ambiente, del Gobierno de la Región de Murcia y del Gobierno de la Generalitat Valenciana, para

llevar adelante inversiones importantes en el entorno de los 100.000 millones de pesetas, para conseguir el saneamiento definitivo del río Segura.

También ha mostrado su preocupación por las políticas del agua, y le tengo que decir, señoría, que durante los últimos años se han invertido más de 44.000 millones de pesetas en modernización de regadíos, y el riego localizado se ha incrementado en estos siete años en más de 71.000 hectáreas.

Durante estos años también, en materia de saneamiento y depuración de aguas, se han construido más de 349 depuradoras, con una inversión de 60.000 millones de pesetas en estos siete últimos años. En definitiva, el Gobierno Valenciano ha hecho y está haciendo sus deberes en materia de saneamiento de aguas, de reutilización de aguas y de mejor aprovechamiento de las aguas. Pero, con todo, eso no es suficiente para resolver los problemas de déficit hídrico que tiene la Comunidad Valenciana. Y por eso, y le reitero a usted, señoría, igual que lo he hecho esta mañana con el portavoz del grupo socialista, que es imprescindible un consenso entre las fuerzas políticas parlamentarias en materia de apoyo al Plan hidrológico nacional, es absolutamente imprescindible. Porque, de otra manera, estamos dando la espalda al pueblo valenciano y estamos cercenando el futuro del pueblo valenciano.

Con respecto a las infraestructuras, su señoría ha dicho que todo se acabó, que todo finalizó con la autovía Madrid-Valencia, con la finalización de la A-3, pero vale la pena recordarle a su señoría que se ha construido en estos años, y está en funcionamiento, probablemente usted no la ha utilizado, la autopista Alicante-Cartagena, y por eso no la recuerda; que también se está construyendo la autovía Sagunto-Somport; que se ha inaugurado la circunvalación de Sagunto; que se ha ampliado el *bypass* en Valencia; que se ha reducido notablemente el peaje de la A-7; que se está construyendo la autovía de la Plana; que se está construyendo también la autovía central; que se ha realizado la carretera Orihuela-Guardamar, etcétera, etcétera.

En definitiva, hay alguna otra cosa más que lo de la A-3, hay alguna otra cosa más a lo largo de estos años.

Y, también, a pesar de estar en contra del AVE, le preocupa que los trenes no sean trenes rápidos sino que sean trenes lentos. Yo creo que si a usted no le interesa el AVE, ¡cuanto más lentos lo trenes, mejor! ¡Yo no entiendo su preocupación de que al final los trenes fueran lentos! (*Veus*) La realidad es que esa información...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El señor Olivas Martínez:

...es absolutamente falsa, ¡absolutamente falsa! Se ha desmentido por la Generalitat Valenciana y se ha desmentido también por el Ministerio de Fomento. La Comunidad Valenciana, el tren de alta velocidad que unirá Madrid con la Comunidad Valenciana, estará dotada de los trenes más modernos y más rápidos que haya en esos momentos en el sector. Por lo tanto, le tranquilizo a usted: a pesar de no gustarle el AVE, podrá coger el AVE y llegar a Madrid en poco más de una hora.

También, le recuerdo que se está trabajando y se está avanzando de forma progresiva... y en cuanto al AVE, también, insistirle y recordarle a ustedes, que a lo largo del próximo mes de septiembre se pondrá ya la primer travesía y empezarán las obras del tren de alta velocidad... (*Veus*)

La senyora presidenta:

Senyor Camarasa, per favor.

El senyor Olivas Martínez:

Sí, de paso les recordaré, señorías, que si la Comunidad Valenciana va a tener tren de alta velocidad va a ser por el empeño del gobierno popular de la Generalitat Valenciana y por el gobierno popular de España que preside José María Aznar, porque, por si sus señorías no lo recuerdan, en el plan de infraestructuras ferroviarias que el anterior gobierno socialista dejó y presentó en la Unión Europea, la Comunidad Valenciana se quedaba al margen del tren de alta velocidad, y por lo tanto (*veus i aplaudiments*), y por lo tanto, si ustedes hubieran hecho los deberes (*remors*), como debían, en defensa de los intereses de nuestra comunidad, hoy no estaríamos hablando de la primera travesía, hoy probablemente estaríamos hablando de la fecha de la inauguración.

Por lo tanto, yo no sé cómo ustedes tienen la poca habilidad de insistir en este tema, porque cuanto más insistan, más les recordaré lo que hacían ustedes, y, por lo tanto, para el que se le haya olvidado, lo volverá a oír y lo volverá a tener presente. (*Veus*)

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Olivas Martínez:

Le contesto a él y a ustedes, para que lo oigan también.

Con respecto a otras cuestiones, como energías renovables, agricultura, etcétera, decirles, señoría, que se está haciendo una apuesta muy importante por las energías limpias y por garantizar el suministro energético en el futuro para nuestras industrias, para nuestro sector turístico y para las familias de la Comunidad Valenciana. Y usted, como siempre, viene a ponerse en plan catastrofista y a asustar a la gente, que es lo que saben hacer (*veus*), diciendo que la situación de la regasificadora en Sagunto...

La senyora presidenta:

Senyories.

El senyor Olivas Martínez:

La situación de la regasificadora en Sagunto tiene todas las garantías de seguridad, y cumple todos los requisitos y todos los estándares que se exigen para una instalación de este tipo. Y con respecto a su preocupación del sitio y del coste que puede suponer el transporte de esa energía a las zonas donde se tiene que utilizar, porque, evidentemente,

Castellón es la primera provincia consumidora de gas de España, les diré, señorías, que la regasificadora, primero, está en la Comunidad Valenciana; segundo, Sagunto está a 15 o 20 kilómetros, o 25, de las zonas de consumo más importantes; y en tercer lugar, señorías, decirles que la tarifa de peaje del gas es tarifa postal y que no está en función de la distancia del origen al destino, sino que es una tarifa postal con independencia de hacia donde se tenga que llevar el gas. Por lo tanto, esté usted tranquilo en esa materia también. (*Remors*)

Me preocupa, como a usted, la situación de la PAC. Me preocupa, como a usted...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Olivas Martínez:

...la propuesta que ha hecho el comisario europeo, y fundamentalmente en lo que respecta al cultivo del arroz en nuestra comunidad.

Puedo decirle que ya desde mi responsabilidad como presidente del Consell en funciones he solicitado las entrevistas correspondientes con el comisario europeo de Agricultura y con el ministro de Agricultura para que en todo momento conozcan perfectamente cuál es la preocupación de la Comunidad Valenciana y cuáles son las soluciones que proponemos.

Con respecto a la política educativa, ha hecho su señoría una declaración pública...

La senyora presidenta:

Senyories, pregue silenci.

El senyor Olivas Martínez:

...y expresa del modelo educativo en el que cree, que yo le agradezco, y que eso es lo que diferencia a unas formaciones políticas de otras.

Efectivamente, unos tienen un modelo y otros tenemos otro modelo. Y esa es la grandeza de la democracia. Y por eso yo le agradezco sinceramente su declaración pública expresa de estar a favor de una educación pública, laica, etcétera, etcétera. Totalmente de acuerdo con sus manifestaciones, no es lo que yo pienso, ni muchísimo menos, sino en el respeto que me merece su posición.

Decirle, señoría, que en materia de educación se están haciendo más inversiones que nunca en cuanto a la construcción de centros educativos. Como he dicho esta mañana, hay más de 444 actuaciones en construcción, construidas y a punto de iniciarse su construcción con una inversión que supone más de mil millones de euros, siete veces más de lo que se invirtió en la anterior legislatura.

Y recientemente también se ha actualizado el mapa escolar para atender las nuevas necesidades de la evolución de la población en la Comunidad Valenciana, que, como ya he dicho, es la comunidad de España, junto con las dos comunidades insulares, que más crece en cuanto al número de habitantes.

Pero decirle también, señorías, que existe una gran inquietud y un gran interés por parte del gobierno de la Generalitat en cuanto a que esa enseñanza y esa educación sea una educación de calidad, y en ese sentido se están haciendo los máximos esfuerzos.

En primaria, se ha disminuido la ratio alumno-profesor en un 24% con respecto a la que existía en 1995. En enseñanza secundaria, la disminución ha sido del 33%. En educación infantil, a partir de tres años, está escolarizado el cien por cien de los ciudadanos. Y en materia de gratuidad de libros, están garantizadas las becas para más de 136.000 alumnos que cumplen los requisitos.

Por lo tanto, existe una gran preocupación y un gran interés en el Gobierno Valenciano por mejorar la calidad y las infraestructuras en la educación, en el sistema educativo de la Comunidad Valenciana.

E insisten mucho en los barracones, su preocupación por los barracones. Pues, señorías, es muy difícil, imposible, imposible, si se están construyendo y renovando, reformando, más de 444 centros, es imposible simultanear esa reforma en esos centros educativos con el curso escolar. Absolutamente imposible. A nosotros nos hubiera gustado hacerlo compatible. A nosotros nos hubiera gustado que en tres meses se pudieran reformar todos los centros educativos que era necesario reformar en la Comunidad Valenciana. Pero eso, señorías, es física y materialmente imposible. Y eso lo saben ustedes. Y por eso es por lo que hay que utilizar barracones. No por dejadez, ni por desinterés ni por abandono del gobierno de la Generalitat, sino porque hay que hacer compatible... (*aplausaments des d'un sector de la cambra*) —claro, claro, claro—, sino porque hay que hacer compatible la construcción y la renovación y modernización de los nuevos centros con el curso escolar. Y hay que hacerlo compatible y no hay físicamente otra posibilidad de hacerlo que así. Y bien que lo lamentamos, señorías, que no pueda haber otra solución que no sea esa.

Con respecto a la enseñanza universitaria, decirle que, como usted, yo creo en la autonomía universitaria. Y desde el gobierno de la Generalitat durante estos años, y el gobierno que yo forme, respetará siempre profundamente la autonomía universitaria. Y como garantía de ese respeto de la autonomía universitaria, se ha dotado de un programa de financiación de gasto corriente plurianual a las universidades de la Comunidad Valenciana, en un compromiso que se firmó en el año 1999 y que tiene garantizada la financiación hasta el año 2003. Y ahí están esos gastos plurianuales que a ustedes les preocupaban. Lógicamente, lógicamente hay compromisos de financiación hasta el año 2003 en gasto corriente y hasta el año 2007 en la financiación de inversiones, en la que hay comprometidos más de 121.000 millones de pesetas para invertir, para mejorar y para dotar de nuevas instalaciones a las universidades valencianas.

En cuanto a la investigación, desarrollo e innovación, les reitero el compromiso de mi gobierno de ir en la tendencia de conseguir que el 2% de nuestro producto interior bruto se destine a inversión en I+D+I. Nuestro compromiso también, como lo he dicho en el discurso de investidura, en apoyar a las empresas innovadoras con fórmulas de capital-semilla, capital-riesgo u otro tipo de ayudas que hagan posible que sea interesante llevar adelante proyectos nuevos en el ámbito de las nuevas tecnologías, en el ámbito, en definitiva, de

la innovación. Y les insisto que para mí y para mi gobierno es del máximo interés apoyar las políticas de I+D+I.

Pero también les debo recordar a sus señorías que no es esta una obligación y un compromiso exclusivo de las administraciones públicas, del gobierno de la Generalitat Valenciana, y de las universidades y de los centros tecnológicos. No, señorías. Es también un compromiso que deben asumir las empresas de nuestra comunidad, es un compromiso que se debe asumir en toda la Comunidad Valenciana.

Con respecto a la política sanitaria, a la que tanto tiempo ha dedicado su señoría, decirle con respecto a su preocupación por el hospital de Alcira y por esa... barbaridad que se hizo tan grande de privatizar un servicio público —por cierto, universal y gratuito, que es lo que interesa a los ciudadanos—, decirle que las últimas encuestas de las que disponemos, los ciudadanos que han sido atendidos en el hospital de Alcira muestran un nivel de satisfacción del 95% de las personas que han sido asistidas en el hospital de Alcira. Y confío que en ese 95% de personas haya algún militante que otro o algún votante que otro de Izquierda Unida que haya mostrado y que haya tenido la posibilidad de mostrar su satisfacción por la atención en el hospital de Alcira.

En cualquier caso, decirles, decirles, señorías, que en cuanto al número de camas, el problema ya no es ni mucho menos de tipo cuantitativo, como usted parece hacer ver. Hoy hay un mejor rendimiento de las camas existentes con unos mayores índices de ocupación, que ha llegado a ser del 81,8% en el 2001. Se han aumentado las alternativas a la hospitalización convencional. A saber: con mayor cirugía ambulatoria, en la que participan 21 centros, 16 más que en 1995; con la hospitalización domiciliaria, de las que hay ya 16 unidades; y con la hospitalización de día, en la que participan 22 centros. No obstante, le diré a su señoría, le recordaré a su señoría, que en estos momentos el gobierno de la Generalitat que yo presidiré tiene en previsión iniciar la construcción del nuevo hospital de La Fe en Valencia, del segundo hospital de Elche y del hospital de Torrevieja.

Y en cuanto a los niveles de atención, decirles también que la actividad en atención primaria ha crecido de forma notable en los últimos años, y ha pasado, por ejemplo, de 20,6 millones, de servicios atendidos en medicina general, a 22,3 millones. En pediatría, de 2,9 millones a 3,4 millones. Y así etcétera, etcétera, etcétera. Y no insistiré también en el número de centros de salud construidos a lo largo de estos años, de los centros reformados, del nivel de las consultas externas, del aumento de las intervenciones a lo largo de estos últimos años. Y de un dato que también es muy interesante, y es que, por ejemplo, en el año 1995 había dos unidades de Samu en la Comunidad Valenciana, y actualmente hay 36 unidades de Samu en la Comunidad Valenciana, ostentando también el liderazgo en esta materia en toda España.

En cuanto a la política de inmigración, decirles también, señorías, que es una preocupación también del gobierno de la Generalitat. Que somos partidarios de la inmigración, porque la Comunidad Valenciana es una comunidad abierta que recibe a todos los ciudadanos que están dispuestos y quieren trabajar con los brazos abiertos.

La senyora presidenta:

Silenci, per favor, senyories.

El señor Olivas Martínez:

Pero que esto debe hacerse de una forma regulada, de una forma que suponga el respeto absoluto a la legalidad vigente, para que de esta forma los inmigrantes puedan tener un trabajo digno, puedan tener las atenciones y los servicios que se merecen y, en definitiva, puedan tener en nuestra comunidad la dignidad y el nivel de dignidad al que todo ser humano tiene derecho.

Y en este sentido, puedo decirle a sus señorías que hay ya más de 49.000 inmigrantes con tarjeta solidaria, que supone la asistencia universal y gratuita a nuestro sistema sanitario, y que en el mes de mayo había más de 28.000 niños inmigrantes ya escolarizados en nuestra comunidad. De esta forma, señorías, de esta forma, se está consiguiendo integrar a los inmigrantes en nuestra comunidad como unos ciudadanos en igualdad y en plenitud de derechos exactamente igual que los nacidos en nuestra comunidad.

También decirle, señoría, que una de nuestras preocupaciones ha sido también la política de cooperación internacional. Y que ahí siempre se necesitarán más recursos, siempre se necesitarán más recursos, siempre, porque, efectivamente, las necesidades que existen en el mundo son grandes y graves. Pero que se ha dado un salto adelante a lo largo de estos años en nuestra comunidad, un salto cuantitativo y cualitativo. Hoy la Comunidad Valenciana se toma como ejemplo en política de cooperación por organismos de tanto prestigio como la Oede. Y lamento decirle a su señoría —que hace determinados aspavientos con los brazos y con el abanico— que eso no lo digo yo, que eso no lo digo yo. Eso lo dice la Oede en sus publicaciones oficiales. Eso lo dice la Oede en sus publicaciones oficiales, que la Comunidad Valenciana es un ejemplo a seguir, un modelo a seguir en política de cooperación. Y le insisto que hay que seguir, que hay que profundizar, que hay que mejorar y que hay que destinar más recursos.

Y recordarle a su señoría que el gobierno de la Generalitat Valenciana nunca ha ayudado al señor Alemán en Nicaragua. El gobierno de la Generalitat lo que ha hecho son inversiones en Nicaragua para el pueblo necesitado nicaragüense, para los nicaragüenses que lo necesitaban. *(Remors)*

La senyora presidenta:

Senyories...

El señor Olivas Martínez:

Su señoría también, en una especie de resumen de su intervención, ha hecho referencia a que la Comunidad Valenciana no va bien. Pero luego ha matizado, ha dicho: "Bueno, no va bien para determinadas personas de la Comunidad Valenciana". Va bien para los de los negocios que usted dice, para los de los negocios que usted dice, para nuestros amigos, pero no va bien para los ciudadanos, para los ciudadanos en general. Pues, señoría, la verdad es que eso es lo que piensa usted, pero parece ser que no es lo que piensa la mayoría de los ciudadanos. Y a las pruebas me remito, a las elecciones de 1999 o a las encuestas. La realidad es totalmente distinta. Hoy en día

se ha mejorado el empleo, que es la política solidaria más importante que puede hacer un gobierno, crear las condiciones y facilitar la creación de puestos de trabajo. Y hoy son cada vez más las familias que tienen todos sus miembros en edad de trabajar, trabajando y ocupando un puesto de trabajo digno.

Y también dice usted que no le va bien para el que tiene que comprar una vivienda y para el que tiene que pagar los intereses hipotecarios. Le recuerdo a su señoría —y usted que está en una edad parecida a la mía *(remors)*, parecida a la mía *(se sent una veu que diu: "yo me conservo mejor")*—, que cuando yo compré el primer piso cuando me casé pagaba el 17% de intereses y tenía que amortizar el préstamo hipotecario en 10 años. Hoy se está pagando el 4 o el 4,5% de intereses y se pueden amortizar las hipotecas en 20 años.

Por lo tanto, la diferencia también es *(aplaudiments des d'un sector de la cambra)* importante en esta materia. En definitiva, por mucho que se empeñen ustedes en pintar una situación negativa o catastrofista de la Comunidad Valenciana, nadie les cree.

Nadie les cree porque la realidad no es esa. La realidad es que la Comunidad Valenciana ha mejorado notablemente a lo largo de los siete últimos años. Y la realidad, señorías, es que Izquierda Unida siempre ha estado alejada de la realidad valenciana. Nunca le ha interesado conocerla. Y no ha apoyado jamás ninguna medida que fuera positiva para la Comunidad Valenciana. Se opone al AVE, aunque ahora le preocupa que el tren vaya deprisa. Se opone al Plan hidrológico nacional. Se opuso a la Academia Valenciana de la Lengua. Se opuso también a la autovía Madrid-Valencia. Quizá, señoría, donde Izquierda Unida se encuentra más cómoda es apoyando en el País Vasco al Partido Nacionalista Vasco en una insurrección contra la Constitución Española. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

Por eso, señorías, es muy difícil que ustedes puedan apoyar unas propuestas de gobierno serias, razonables y que vayan dirigidas, destinadas a mejorar la calidad de vida de la mayoría de los ciudadanos de nuestra comunidad.

Nada más y muchas gracias. *(Des de l'escó un diputat diu: "Muy bien") (Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Olivas.

Té la paraula per a rèplica, per deu minuts, el senyor Ribó, en representació d'Esquerra Unida.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor candidat, anem a començar pel final.

Mire vosté, efectivament tenim una edat pareguda i, efectivament, segurament jo no sé de la seua vida..., jo sí que em comprí un pis, però hi ha una diferència d'aquell moment a ara.

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Ribó i Canut:

Jo vaig començar a comprar-lo quan no tenia 30 anys i tenia un treball mínimament estable. Ara, jo no sé de la seua família, però la immensa majoria de joves no es poden comprar un pis perquè entre altres coses no poden afrontar cap tipus d'hipoteca perquè tenen un contracte absolutament precari.

Jo crec que aquesta és una de les clares realitats amb una conseqüència sociològica. Ser jove, a vegades, en casa dels pares dura fins als 35 anys. I això és una cosa absolutament... sociològicament claríssima.

Bé, anem pel començament. Mire vosté, a mi em preocupa –de veritat li ho dic–, em preocupa que vostés estiguen orgullosos de la gran escapada d'eixe senyor, perquè al meu entendre, a l'entendre del nostre grup, açò indica una manera d'entendre l'autonomia d'este país. (*Remors*) Sí. És una manera d'entendre l'autonomia d'este país. Una persona pot dir que no es torna a presentar, però quan es va presentar fa uns anys i va assolir uns resultats té l'obligació d'estar fins que acabe. Açò és el normal.

Vostés confonen este govern amb una delegació de govern, amb un ministeri. No. Els plantejaments autonòmics, per sort, en este país són molt distints i la immensa majoria dels presidents autonòmics, exclosos el del Partit Popular de Castella i Lleó i del nostre país, ho entenen d'aquesta manera. Ens preocupa el seu orgull per eixe tema. Perquè, a més, estem segurs que no s'ho creuen. Estem segurs que no s'ho creuen. Però és un indicador claríssim de la seua manera d'entendre l'autonomia del nostre país.

Mire, li he plantejat el tema del pluralisme en la Radiotelevisió Valenciana. Els altres, és evident, però és que la Radiotelevisió Valenciana és important ser plural. O vosté considera que és normal el que està passant ahí? Vosté considera que és normal? De veritat, vosté ho pot comparar açò amb la BBC, vol comparar-ho amb les emissores franceses, ho pot comparar, amb les emissores públiques? A mi les privades, privades són. Estem parlant d'açò. De veritat, vosté el que ha dit s'atreviria a dir-ho davant del Comitè de Redacció de Radiotelevisió Valenciana, el que ha dit? Que qualsevol periodista pot dir el que vulga en televisió valenciana? S'atreviria a dir-ho, de veritat? És que hem vist els informes, eh? És que a vegades veiem la televisió, ens cansa prou però a vegades la veiem. Com s'atreveix a dir açò? És que no és sostenible.

Mire vosté, anem a parlar un poc d'economia, efectivament. Ens ha contat una sèrie de coses divertidíssimes. En primer lloc, estem creixent. Jo li ho he dit: és cert. Mire vosté, si vol li done les dades exactes de creixement respecte a Espanya i respecte a Europa. Però em sembla –em va a perdonar–, em sembla un poquiu..., bé, no toca. Comparar-se amb un país com Japó que ha estat en una profunda recessió durant els últims anys..., només falta que es compare amb Argentina o amb Mèxic, o amb estos països..., home!, és una potència però ha tingut... tots sabem que ha estat en recessió, i estem parlant de creixement. Escolte, no és correcte, no és correcte que es compare. Està clar. No fa falta. Si jo li he reconegut que hem crescut. Si li ho reconec.

Però, mire, a continuació li he de dir que el nivell d'endeutament és intolerable. I totes estes coses que ens ha contat, per què no li les conta vosté al Banc d'Espanya? Mire

vosté, ens ha contat una sèrie de coses molt divertides. Però jo li dic: el nostre país, del 1995 al 2002 ha passat d'endeutament respecte al PIB –que són les dades que dona el Banc d'Espanya, que és una cosa oficial–, del 6,4 al 10%. I m'ha dit: “Claro, es que en las autonomías que tenemos competencia...”. Doncs anem a veure-ho: País Basc, del 1995: 6,5% d'endeutament; 2002, el 3%. Ha reduït en un 3,6. Galícia, 1995: 8,5% d'endeutament respecte al PIB; 2002, primer trimestre: 8,5. No ha canviat i tenia competències fa estona, eh? Andalusia: 7,7 en el 1995; 2002: 8. Ha crescut un 0,5. Catalunya: 8 en el 1995; 2002: 7,7. Què ens conta vosté? Com és possible que haja crescut l'endeutament concretament un 3,6% de punts respecte al producte interior brut.

Mire vosté, ens parla d'agències importants en el món. Jo no li vull recordar algunes empreses, però l'empresa Enron..., agències importants en el món, deia que una empresa de primera magnitud mundial. No li ho vull recordar. I no li parle de la Merck, de la WorlCom, etcètera. Això de les agències mundials anem a dades objectives, em permetrà, eh? em permetrà que anem a dades objectives. I em diu: el 4% dels ingressos ordinaris. Però vosté sap que açò ho fa vosté, que allarga les coses segons vol. Eixe paràmetre no val. És que no és avaluable. És que els paràmetres del Banc d'Espanya estan ací, i indiquen clarament que vostés han estat els màxims malbaratadors de totes les comunitats autònomes d'este país. I són dades del Banc d'Espanya. No les hem ficat nosaltres. És claríssim, és claríssim, senyor.

M'ha parlat vosté d'ocupació. Ja ho sabia, vosté m'anava a donar les dades del 1995 al 2002, però jo li he repetit i li repetisc: per què no agarra un poc la lupa i analitza l'últim any? Perquè ha donat una dada que no és correcta: 9.108 no és un descens de l'atur, és un creixement. Revise les dades. Perquè l'últim any ha augmentat l'atur en este país. I això ho diu l'EPA i això ho diu l'Inem. Revise les dades.

I és cert el que ha dit vosté del 1995 al 2002. Això és cert, però és tan cert com que l'últim any l'atur ha augmentat. I, per tant, atenció, les coses estan canviant i no per a bé. I açò ho sabem tots. I no val agarrar-se des del 1995 al 2002.

Que jo sàpiga, senyor candidat, vostés no han publicat el catàleg de zones humides, o jo he tingut..., eh? Han publicat el catàleg de zones humides? Jo li ho pregunte, oficialment. Està aprovat el catàleg de zones humides? (*remors*) Que jo sàpiga..., és que crec que ha dit vosté que l'havien publicat.

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El senyor Ribó i Canut:

Està aprovat ja el catàleg de zones humides? Jo m'alegraria. No està aprovat. Reconega que no està aprovat este catàleg, que fa molts anys que estem en la..., des que jo sóc diputat estem parlant d'este catàleg. Sembla el pla eòlic, eh? El catàleg de les zones humides és com el pla eòlic. Jo no sé què passa. De veritat.

Mire, amb nosaltres no tindrà consens amb el Pla hidrològic nacional. No estem d'acord amb ell. I li ho hem dit

amb absoluta claredat: no estem d'acord amb ell. I no vaig a obrir un debat molt ample, perquè l'hem obert aquí. Per tant, amb eixe tema, no.

Sí que ens agradaria parlar del Pla de sanejament, del segon Pla de sanejament, per a quan? Ens agradaria.

I anem a parlar de l'AVE. Home, sí que volem parlar de l'AVE. A vore, vosté m'ha dit que és mentira. Jo li pregonte una cosa: vosté -i li agrairia que ens ho diguera aquí- té coneixement de quina és la velocitat màxima dels trens que ha encarregat el Ministeri de Foment per a anar per eixes línies que vostés diuen que després seran de l'AVE? Ens ho pot explicar? Perquè mire, jo li vaig a explicar una cosa molt senzilla, que qualsevol valencià coneix: encara que les vies de velocitat alta no estiguen en marxa -per exemple per a anar des de La Encina fins a Alacant s'ha d'anar a una velocitat molt reduïda-, l'Euromed té una velocitat de 220. És el normal. Els trens no poden anar a més, però sí que poden anar a menys. Es podia haver adquirit perfectament.

Nosaltres li ho repetim, eh?: fa una olor fatal. Açò indica que eixos 300-350 quilòmetres dels que parlen, es quedaran a 220. I a nosaltres ens sembla bé i li vaig a dir per què. Perquè ens agradaria que per estes vies a més dels trens de passatgers pogueren anar, per exemple, trens de mercaderies. Seria molt bo per a la seguretat vial, seria molt bo, que l'alta velocitat no ho permet. Perquè ens agradaria que les inversions que van a concentrar en estes poques vies, les pogueren repartir més. Per açò no estem d'acord amb el tren d'alta velocitat.

Però sí que volem denunciar que vostés molta propaganda però després molt poquet. Compartim la seua preocupació, li hem dit, amb el tema de la PAC, i que es va a preocupar. D'acord. Però, per favor, preocupe's un poquiú més del que es va preocupar l'expresident respecte al tema de les clementines. Un poquiú més, per favor. Perquè és que va arribar el tema a la Unió Europea amb dos mesos de retard. Que ho vam comprovar. Preocupe's un poquiú més, perquè eixe tema afecta a milers de persones. Preocupe's un poquiú més.

La senyora presidenta:

Senyor Ribó, vaja finalitzant.

El senyor Ribó i Canut:

Acabe de seguida.

M'ha parlat dels barracons i jo en el sentit que vosté ho diu estic d'acord. Però, mire, hi ha molts instituts, col·legis, que tenen els barracons fa quatre, cinc i sis anys. M'entén? I açò no és de construcció. Sí senyor, sí senyor, clar que sí. I si vol li ho diré. (Remors) I si vol vaig a buscar les dades i li ho diré. Sí senyor. Clar que sí. Clar que sí. I ho estiguérem discutint aquí amb l'expresident i li aportí totes les dades. Clar que sí. (Remors) El barracó, mentres es construeix és raonable, però quan no s'ha començat a construir no és raonable.

La senyora presidenta:

Senyor Ribó, acabe.

El senyor Ribó i Canut:

Està clar. Bé, acabe amb una idea. Està clar que ni en Espanya ni en Europa s'han enterat de l'eficiència dels llits que tenim en el País Valencià amb el tema de la sanitat. O siga, aquí, un llit en un hospital és una meravella, serveix per a tot. La resta d'Espanya i tota la Unió Europea no s'han enterat. Aquí l'eficàcia, la productivitat de cara a la sanitat del llit en un hospital és molt superior a la de la resta d'Espanya o a la de la resta d'Europa.

Mire, mire, no s'ho creu ningú. Ni s'ho creu el senyor portaveu, que és de la medicina. No s'ho creu ningú. El que passa és que les dades són contundents: estem a la cua d'Espanya, que està a la cua de la Unió Europea. I com que són dades absolutament oficials, vostés no les poden contrastar.

La senyora presidenta:

Senyor Ribó, el temps s'ha acabat.

El senyor Ribó i Canut:

Bé, doncs res.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Ribó. (Aplaudiments des d'un sector de la cambra)

Té la paraula per a rèplica, per deu minuts, el senyor Olivas.

El senyor Olivas Martínez:

Con cierta brevedad, porque ya prácticamente se ha entrado en algunos de los matices de la intervención mía.

Sigue insistiendo en cuanto a la crítica al señor Zaplana, que, insisto, no tiene absolutamente ningún sentido. Porque ¿qué mayor orgullo, (remors) qué mayor orgullo, que el presidente de la Generalitat Valenciana haya pasado a desempeñar un puesto de ministro en el gobierno de la nación? (Remors) Es que lo explican ustedes dando la sensación de que se ha ido de la Comunidad Valenciana a ser ministro de Inglaterra o de Dinamarca o de Suecia. Si es ministro de la nación española, es ministro del gobierno de España. Por lo tanto, es algo que debería llenarnos de orgullo, como nos llena de orgullo a todos nosotros. Y, en cualquier caso, insisto, ustedes sigan por ese camino, (s'escolta una veu que diu: "¡Muy bien!") ustedes sigan por ese camino, que a nosotros no nos va nada mal. (Remors)

Vamos a ver. Con respecto al desempleo. Usted trata en sus intervenciones siempre de matizar y de minusvalorar la situación de generación de empleo y de reducción del paro que ha habido a lo largo de estos últimos años en la Comunidad Valenciana. Y ahora muestra su preocupación porque, efectivamente, hay una ralentización en el crecimiento del empleo, en la generación de empleo. Pero, claro, se le olvida decir que hay una ralentización en la actividad económica en el mundo occidental, que no es un problema exclusivamente de la Comunidad Valenciana ni de España, que está superando esta coyuntura internacional mucho

mejor (*remors*) que la media Europea, mucho mejor que la media europea. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*) De tal forma que, a pesar de prácticamente el crecimiento cero que hay en Alemania, en España y en la Comunidad Valenciana se sigue creciendo por encima del 2%. Y le recuerdo a su señoría que llevamos cuatro meses seguidos disminuyendo el desempleo, reduciéndose el desempleo en la Comunidad Valenciana y generando empleo.

Por lo tanto, la situación sigue siendo positiva, y sigue siendo más positiva que en el resto de España y mucho más positiva que en la Unión Europea. Y hemos pasado en poco tiempo, como he dicho, de tener una tasa de desempleo doble que la media de la Unión Europea, a existir prácticamente dos puntos de diferencia con la media de la Unión Europea.

No obstante, le insisto, señoría, que el empleo es y será una de las principales preocupaciones de mi gobierno, que, como he dicho esta mañana, trabajaremos sin descanso para conseguir que todos los valencianos y valencianas que estén en edad de trabajar y quieran hacerlo, puedan encontrar su oportunidad.

El problema del empleo no es un problema al que le volvemos la espalda o que rehuimos, es un problema que hemos afrontado por delante y que seguiremos afrontándolo. Y que seguiremos afrontándolo en el ámbito de la negociación con los agentes sociales y económicos, con el objetivo de generar confianza en nuestro sistema económico, porque es la única fórmula para generar empleo. No se genera empleo asustando a las pequeñas y medianas empresas y hablando con desdén de los empresarios y con desprecio. (*Veus*) Se genera empleo otorgando confianza a los agentes económicos y sociales; se genera empleo, en definitiva...

La senyora presidenta:

Senyories, per favor.

El señor Olivas Martínez:

...creando nuevas pequeñas y medianas empresas. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Y con respecto a la pregunta que me ha formulado su señoría del tren de alta velocidad —que lo veo muy interesado y muy preocupado, probablemente porque haya sido una de las últimas noticias que haya leído—, la velocidad máxima de los trenes de alta velocidad Madrid-Comunidad Valenciana será de 350 kilómetros a la hora, (*s'escolta una veu que diu: "¡Hala!"*) 350 kilómetros a la hora. Y si su señoría no se marea a esa velocidad, podrá cogerlo con toda tranquilidad y en una hora estará... (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra. Remors*)

Señoría, señoría, prácticamente hemos entrado ya en todas las cuestiones que ha suscitado usted en su intervención. Ha insistido en el problema de los barracones. No me voy a reiterar en lo dicho. Usted sabe perfectamente cuál es el problema de los barracones en la enseñanza. No es un problema de desatención o falta de inversión pública. Es un problema, como he dicho, de acomodar los tiempos del curso escolar a las obras que son necesarias en determinados colegios. (*Remors*) O también en algunos casos a que...

La senyora presidenta:

Senyories, per favor.

El señor Olivas Martínez:

...los ayuntamientos no cumplen con su obligación de ceder el suelo a la Generalitat Valenciana para que puedan construirse los colegios.

En definitiva, señorías, ustedes pintan un panorama catastrofista que probablemente ustedes y pocos más se creen; en beneficio nuestro, en beneficio del grupo parlamentario que represento y en beneficio del Partido Popular al que represento, que sí que es capaz de conectar y resolver los problemas que en este momento tiene planteados la Comunidad Valenciana.

Nada más y muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Olivas.

En representació del Grup Mixt, té la paraula el senyor Peris.

El señor Peris i García:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyores i senyors diputats.

Senyor candidat.

Aquest Ple de les Corts Valencianes pense que podia estar certificant l'esgotament d'una etapa, on els interessos del poble valencià no han estat la primera i fonamental raó en la major part de les accions i decisions claus d'aquells que han tingut la responsabilitat de governar les màximes institucions valencianes.

Amb la segura investidura del senyor Olivas, per voluntat del PP, que ja ha designat candidat a la presidència de la Generalitat a l'actual delegat del Govern, comença realment la campanya electoral del 2003. Malauradament, el nostre país possiblement vaja a perdre un any de política autonòmica, un any d'avanç i de treball perquè el PP ha decidit avançar la campanya per a donar a conèixer al seu nou candidat a la presidència de la Generalitat, davant l'abandó de la més alta representació de la comunitat autònoma valenciana de l'anterior president per a ser ministre a Madrid.

Vosté, senyor Olivas, ja ho va dir en la primera roda de premsa conjunta amb el senyor Camps, que anaven a repartir-se els papers, i que el seu objectiu al front del Consell seria culminar el treball del seu antecessor, i tot amb una finalitat última: per a portar al candidat del PP —"el meu amic Francisco Camps", va dir— a la presidència de la Generalitat en el 2003. Aquest matí crec que ho ha ratificat pràcticament amb les mateixes paraules.

Per això no esperem d'aquest període de menys d'un any de la gestió del senyor Olivas altra cosa que utilitzar, si pot encara més, els mecanismes del Consell per a intentar tornar a guanyar les eleccions. Més, vosté dirà, més pardalets de paper i menys inversions reals als parcs naturals; més malbaratament dels diners en Canal 9; més silenciar les notícies

desagradables. Serà, amb permís de la portaveu del Consell, "Alicia en el país de les meravelles". (Remors)

I ben prompte, i ben prompte que s'han posat a fer la campanya. A la meua ciutat, Gandia, el passat dia 16 de juliol es va produir un autèntic desembarcament de càrrecs públics com tocava en un passeig marítim. On tinguérem la presència del ministre de Medi Ambient, però també el de Treball; el president en funcions de la Generalitat Valenciana, i avui candidat; un conseller, el de la Coput; el president de la Diputació, que també anuncià que acompanyarà poble a poble al senyor Camps, i tot un seguit de càrrecs locals, assessors, etcètera, etcètera.

Mentre, els valencians assistirem al fet que continue la paràlització o desesperant lentitud en la modernització de les infraestructures estratègiques que necessita l'economia i la societat valenciana. La gestió del PP, que vosté està considerant tot el dia amb tants resultats positius, jo crec que està marcant greument el futur del nostre territori i del nostre desenvolupament. Entendrà que nosaltres no compartim el model de creixement i desenvolupament que vostés actuen i apliquen.

Mentre el deute de la Generalitat s'ha duplicat en cinc anys, i ja supera el 10% del PIB, i alguna responsabilitat ha tingut en això el propi senyor Olivas, són moltes encara les carències socials i mancances en infraestructures i serveis les que encara patim els valencians. La despesa ha augmentat de manera incontrolada des de l'any 95. En canvi, ens sorprèn que la Generalitat Valenciana no haja plantejat mai reclamació alguna, sobre el deute històric que l'estat central té amb la nostra autonomia produït per les insuficiències financeres en les transferències de les competències dels serveis. Com si que han fet altres comunitats. Poc de poder valencià ha hagut en matèria financera, ni tampoc en aconseguir almenys més inversions territorialitzades de l'Estat.

¿No sap el candidat, senyor Olivas, que el passat 2001 érem la comunitat autònoma amb menors inversions per habitant en infraestructures per part de l'Estat? És clar, excepte Navarra i el País Basc que tenen el concert com a sistema de finançament autòmic. Quantes infraestructures estratègiques s'han realitzat durant el govern del PP des de 1995 al territori valencià? A banda dels escassos quilòmetres que mancaven a l'autovia de Madrid, han acabat vostés l'autovia central o la de la Plana? Ja estan complets els corredors ferroviaris de velocitat alta amb Barcelona o Madrid? Han executat el Parc Central de Renfe a la ciutat de València? Han millorat en alguna cosa important la línia Xàtiva-Alcoi o València-Teruel? (Remors) Han signat tan sols el conveni al Ministeri de Foment per a aconseguir, el publicitat cada vegada que venen eleccions, tren Gandia-Dénia? Han soterrat les vies del tren des de Silla a València?

Ací solament ha hagut pressa per a construir l'eixida de l'autopista A-7 a l'altura de Terra Mítica. Això sí, després de negociar amb Aumar –aleshores Aumar, després Àurea, avui un gran consorci d'autopistes de peatge–, després de negociar amb Aumar la pròrroga de 13 anys més del pagament del peatge. Eixe és un altre dels continuïsmes que a molts valencians no ens agrada, el peatge de l'A-7, acabava el 2006 i vostés l'han passat al 2019.

Solament, és cert, ha estat el cas de Sagunt, amb el desplaçament del peatge cap al nord per a poder utilitzar-se l'autopista com a ronda de la N-340, l'únic gest en aquests

més de set anys que vostés han escoltat les propostes raonables d'una població, que d'altra part ha esta exemple de mobilització cívica permanent per un model sostenible d'infraestructures, al costat i coordinat per la plataforma local "A-7 sense peatge". Ara restaria fer el mateix a Vinaròs, a Oliva, a la Vila Joiosa.

En canvi, si que van de pressa altres obres. De vegades acompanyades de la policia antidisturbis a cavall, com algunes actuacions com són les ocupacions de terres i enderrocament de les alqueries per la ZAL i el ferrocarril en la Punta. Una de les poques zones d'horta que resten al voltant de la ciutat de València, on els seus veïns i veïnes estan donant una batalla heroica en defensa de la seua dignitat i d'un paisatge agrícola dels més valuosos d'Europa.

Senyor Olivas, li demane el seu compromís d'intervenció davant del Ministeri de Foment, per a la paràlització de les obres en la Punta; el reestudi dels projectes, una vegada s'ha anunciat una altra ZAL per al port autònom de València, a ubicar a Sagunt. I en tot cas, la moratòria de les obres en la Punta mentre no acaben els processos expropiatoris, els recursos judicials oberts, i siguen reallojats en la zona, tal i com es va comprometre l'administració, als veïns que resulten desplaçats de les seues cases.

Tampoc ens agrada el continuïsmes en la política de les obres hidràuliques, que oblida cada any més el paper de defensa de la legalitat i la disciplina urbanística de la Generalitat; tolera la urbanització de terrenys amb importants valors naturals, siguen forestals o marjal, i l'enderrocament desesperant de les obres de sanejament que no acaben netejant ni l'aigua del Segura ni la de l'Albufera de València.

Un dels incompliments més clamorosos del seu antecessor en la Presidència de la Generalitat, ha estat l'encara pendent Llei d'ordenació del territori, que avui vosté ha tornat a dir que s'aprovarà pròximament. Incompliment més denunciabile, quan aci el PP va rebutjar la iniciativa legislativa popular per a la protecció de l'Horta, que demanava una moratòria en la urbanització de l'Horta, i que deien que estava inclosa en eixa Llei d'ordenació del territori que no acaba d'arribar.

Però el que és més criticable és que vostés, amb l'anunci que ve la LOT, han aconseguit l'objectiu que jo crec que es proposaven: impulsar i accelerar l'augment de la superfície a construir del territori valencià a base d'anunciar una norma legal restrictiva que no acaba d'arribar mai. I si ho fa, ja serà pràcticament innecessària per a salvar el litoral valencià.

Així han aconseguit que l'any 2001 es visaren quasi 50.000 vivendes en la costa valenciana. Entre 1995 i el 2001 la superfície construïda destinada a vivendes en la nostra comunitat ha augmentat una mitjana del 14,5% anual, 3,2 punts per damunt de la mitjana espanyola. Som la cinquena comunitat en augment de la superfície construïda. Solament ens supera Balears, Astúries, Andalusia i Canàries. Zones completament deficitàries de recursos hídrics, incomplint la llei de 1989, encara vigent, d'ordenació del territori, com Oriola, Torrevella, Alacant, Santa Pola o Dénia, són les que més noves vivendes han visat el passat any.

Alguna altra, com Orpesa del Mar, amb 1.981 vivendes visades, aconsegueix també una bona posició en la construcció del litoral, encara que siga passant una carretera pel parc

natural del Desert de les Palmes, o fent desaparèixer la seua Albufera del catàleg de zones humides. Una altra disposició legal que no acaba d'arribar de manera definitiva.

En matèria forestal, si bé són certes les xifres de reducció dels incendis forestals, des de 1995 estan incomplint els compromisos electorals en reforestació. I està pendent el Pla general d'ordenació forestal, previst en la Llei forestal de 1993, i els pressupostos últims retallen les ajudes per a l'agricultura de muntanya, mentre cada dia es convertixen hectàrees de muntanya en nous regadius de cítrics.

Senyor Olivas, ha anunciat vosté una Llei d'ordenació de l'agricultura per a aconseguir una agricultura ecològica. Nosaltres estem d'acord en eixe nou concepte de l'agricultura ecològica i mediambiental. I ens atrevim a fer-li una proposta: treballar davant la Comissió Europea en defensa de l'arròs valencià, i l'augment de les seues subvencions com a conreu que garanteix la conservació de les marjals valencianes. També li demanem que assegure la continuïtat de l'economia del vi valencià, que en els darrers anys tants esforços ha fet de modernització i competitivitat dels nostres vins, i ara veuen possiblement arruïnat tot eixe esforç que han fet, quan ja s'havien posat al nivell d'altres vins d'altres zones vinícoles de l'estat espanyol amb més fama, com podria ser La Rioja.

De la política de residus, solament dir-li que deixar la gestió i planificació dels residus en mans del negoci privat, com va ser el fonament i l'objectiu més clar de la Llei de residus, està deixant encara de tractar milers de tones de residus cada dia. Estan tractant-se molt malament en infraestructures completament obsoletes i que caldria tancar, com Fervasa. I està suposant el passeig de residus pràcticament en fresc per dintre de les poblacions com les de la Foia de Bunyol, i acabant en abocadors que moltes vegades fins i tot són anul·lades les seues concessions per sentència judicial com el de Dos Aigües.

La construcció massiva del litoral per al turisme i la segona residència ha estat l'autèntic motor econòmic d'aquests anys del govern del PP. Una construcció gens respectuosa amb el medi ambient, que necessitava un Pla hidrològic com el que s'ha fet, per a nosaltres insostenible, com a promesa futura d'aigua on justificar noves urbanitzacions de sòl, amb poca inspecció urbanística i menys en matèria laboral.

És el de la construcció un dels sectors amb major temporalitat, major nombre d'empreses que acaben sent treballadors autònoms i el de major sinistralitat. Temporalitat que està molt relacionada amb la sinistralitat laboral, i que tampoc ens agrada que continue al ritme que ho ha fet durant la gestió d'aquests darrers anys. En els darrers catorze anys s'ha triplicat la xifra total de contractes temporals. L'any 2001 la taxa de temporalitat laboral valenciana se situa en el 37%, també la cinquena més alta d'Espanya. No ha de ser casual la coincidència amb la posició que tenim en l'augment de la construcció respecte a la resta de comunitats. Hem empitjorat en temporalitat perquè l'any 2000 érem la sisena. Contractes temporals o parcials són els únics que troba la joventut valenciana.

Senyor Olivas, en 1987 teníem 168.000 assalariats temporals. Durant el 2001 arribaren a 463.000. ¿Considera aquestes xifres un resultat positiu de la política del PP, o pensa promoure alguna línia d'actuació per a disminuir la

contractació temporal i augmentar la indefinida? El més que publicitat dinamisme econòmic valencià d'aquests anys, el creixement innegable quantitatiu del PIB valencià per damunt de la mitjana espanyola, en canvi, no ha aconseguit que la creació d'ocupació es traduïra en un descens de la contractació temporal i a temps parcial.

El model econòmic que vostés han aplicat amb la construcció del litoral com a locomotora principal, a més que s'ha beneficiat de la bona marxa del conjunt de l'economia del primer món, comença a mostrar les seues autèntiques febleses d'un model clarament insostenible de creixement que durant uns anys podrà donar algunes bones xifres macroeconòmiques i lucrar algunes famílies empresarials concretes, però tampoc està suposant una millora en la renda per càpita del conjunt dels valencians, a més dels alts costos mediambientals que suposa, molts d'ells irrecuperables, ni tampoc ha aconseguit la modernització dels sectors empresarials de més tradició del nostre país, com és el tèxtil, el calcer, el moble o la indústria del joguet, que novament ara comencen a donar símptomes preocupants d'un inici de crisi industrial.

Vosté, senyor Olivas, es proposa la creació d'un nou empresariat vinculat als nous sectors tecnològics, ens ha dit aquest matí, quan nosaltres realment pensem que seria millor una política d'inversions en la modernització tecnològica i en la innovació dels sectors més consolidats de la indústria valenciana, on ja comptem amb empresaris i treballadors altament experimentats.

Tampoc ha estat l'objectiu del control polític de les caixes d'estalvi valencianes el dirigir la seua capacitat financera al recolzament i modernització del nostre teixit empresarial, que majoritàriament es de mitjanes i xicotetes empreses. L'informe del Comitè Econòmic i Social del 2001 manifesta clarament que són la ceràmica i la construcció els sectors que estan emmascarant la variació ja negativa de l'ocupació en el sector industrial valencià i la desacceleració en el comerç internacional i l'activitat industrial en general.

No oblidem tampoc la manca de la suficient planificació i del control a les empreses mineres en la restauració mediambiental de les pedreres, així com la contaminació atmosfèrica en la Plana, que està generant la indústria ceràmica; li proposem l'estudi d'una possible llei d'ecotaxes per a les empreses contaminants i extractives.

L'augment de l'activitat econòmica valenciana entre 1995 i 2000, si bé ha estat un dels majors quantitativament entre les comunitats autònomes, no ha suposat una renda mitjana major, sinó que renda familiar disponible per habitant solament estem per davant de Múrcia, Extremadura i Andalusia, molt darrere de Balears, Catalunya, Madrid o Navarra i pitjor que Aragó, País Basc, Cantàbria, Rioja o Castella i Lleó. Senyor candidat, sap que la renda per càpita valenciana el 2001 era 547 euros menys que la mitjana espanyola?

En resum, durant la gestió del PP al front de la Generalitat Valenciana des de 1995, hi ha un creixement econòmic basat en sectors esgotadors de territori i amb importants conseqüències mediambientals com són l'energètic, la construcció, la ceràmica i l'explotació sistemàtica del litoral, que no ens situa, en canvi, en renda per càpita ni en la mitjana espanyola, ni amb una ocupació estable i de qualitat, ni tampoc en la mitjana dels nivells salarials del conjunt de les comunitats autònomes.

Comprendrà el senyor Olivas que no ens agrada el continuisme que vosté avui ha defensat en la seua política. No va tan bé l'economia real dels valencians per a una part important del poble valencià amb aquesta política. Tal vegada per això el recent informe del Comitè Econòmic i Social ja comença a assenyalar la desacceleració en el consum privat dels valencians durant l'any 2001 respecte al 2000.

Tampoc va bé, amb la política del PP, el preu de la vivenda per a aquells que l'han d'adquirir, contràriament a allò que podria parèixer per l'augment incontrolat de la superfície construïda. Tampoc el preu de la vivenda usada o de segona mà. A la nostra comunitat ha augmentat el preu de la vivenda un 66% entre el 1995 i el 2001, una mitjana anual del 7,6%, molt lluny dels augments d'un 2% o un 3% que han tingut cada any, quan el tenen, els convenis laborals. El primer semestre d'enguany ja ha pujat el 4,6%, i el de la usada més del 20.

Vostés, senyor Olivas, anunciaven durant la campanya del 1995 que calia la liberalització del sòl per posar més sòl en el mercat i així abaratir el preu de les vivendes, modificaren la legislació urbanística autonòmica i estatal, disminuïren en un 33% el sòl que passava de les mans privades a disposició municipal quan s'urbanitza un nou sector, i han aconseguit justament el contrari que dien: l'encariment del preu de la vivenda, que fa que en aquests moments no hi haja quasi oferta de vivenda de protecció oficial i han hagut d'anunciar una pujada de fins al 17% de les vivendes protegides en el pla de la Coput per al 2002/2005.

No, tampoc volem que continue una política que augmenta la desprotecció social, que retalla els pressupostos en ajudes socials, mentre 328.000 persones, el 8% del total de la població valenciana, segons dades de Càritas, a final del 2001, sobreviu amb menys de 133 euros al mes. També som la cinquena comunitat en nombre de persones en situació de pobresa extrema. En canvi, al costat de Canàries, som la comunitat amb els menors subsidis. Per què, senyor Olivas, no proposa una renda mínima d'inserció, en un país com el nostre, a on el 42% dels desocupats valencians no cobra cap tipus de subsidi? Aquesta xifra, després de l'aplicació del decret que retalla la protecció per desocupació, anirà en augment de manera important si tenim en compte la forta implantació de contractes com el de fix discontinu en sectors laborals valencians, com ara l'agrícola, el de serveis o el turisme.

¿Pensa el candidat influir davant del seu antecessor en la presidència, ara ministre de Treball, perquè retire o reforme profundament aquest decret tan fortament rebutjat per la classe treballadora valenciana, com demostrà amb el seu massiu recolzament a la vaga general del 20 de juny?

Senyor Olivas, no podem considerar que siga beneficiós per al País Valencià la continuïtat d'una política econòmica que continua en moltes matèries al servei de les grans corporacions financeres espanyoles i no de la potenciació del propi teixit empresarial i comercial valencià. El continuisme de la política del PP que anuncia la seua candidatura vol dir, per exemple, posar per davant el compte de resultats d'Iberdrola del manteniment necessari de les línies de distribució de l'energia elèctrica per a evitar les apagades i davant dels ajuntaments quan demanen uns traçats de les noves línies d'alta tensió amb els menors impactes visuals, mediambientals i sobre la salut de les persones.

És continuar negant-se a dirigir la política energètica valenciana des dels interessos de la majoria i de la conservació del medi, ordenant el sector de manera que la instal·lació de noves centrals energètiques estiga dintre d'una anàlisi global de les necessitats actuals i futures de la demanda energètica valenciana, de manera coordinada amb una política d'estalvi energètic per unitat o servei produït que ens apropa a les economies europees més eficients energèticament i amb una ordenació del sector planificada, per a aconseguir la substitució gradual de les energies no renovables per renovables. I quan ho comencen a fer, com és el pla eòlic, que encara no coneguem tampoc definitivament, posen per davant, novament, les empreses de fora del país en detriment de les valencianes, o es preocupen més de quedar bé amb els ajuntaments a on tenen majoria que d'ubicar de manera ordenada i respectuosa amb el medi els diferents parcs eòlics.

Un dels casos més evidents d'una política energètica seguidista dels grans oligopolis de sempre, en detriment dels interessos raonables del territori valencià, és el d'Encovagas, una empresa impulsada per la Generalitat, amb participació de les caixes i empreses valencianes consumidores de gas, que tenia com a objectiu estudiar el mercat valencià del gas i impulsar la instal·lació d'una planta regasificadora que semblava anar al port de Castelló i de la qual mai més s'ha sabut, una vegada Iberdrola—novament Iberdrola—abandonava el projecte i es sumava a Unión Fenosa i Endesa per a ubicar-se al port de Sagunt.

No, a Esquerra Verda i a milers de valencians i valencianes no els agrada el continuisme que vosté representa i que suposa el manteniment del perill nuclear de la central de Cofrents, ara amb permís per a augmentar la seua potència al 110% malgrat haver tingut el rècord d'aturades no programades del conjunt de centrals nuclears d'Espanya, mentre continua l'incomprensible oblit d'una de les energies renovables de més futur i amb la qual energèticament podríem ser un país d'avantguarda, l'energia solar.

Tampoc els agrada que continue la política sanitària i educativa que ha vingut desenvolupant el PP des del 1995. Ja tenim a les Corts la Llei d'ordenació sanitària, i estem comprovant com després de l'experiència pilot de l'Hospital de la Ribera ara volen donar-li cos legal a la privatització de la sanitat, tal i com han fet amb l'augment sostingut del finançament de l'ensenyament privat en detriment de l'escola pública.

En sanitat, l'epidèmia de grip del passat hivern va posar en qüestió i a l'aire les moltíssimes insuficiències d'un sistema hospitalari que vostés s'han encarregat d'afeblir. També, la manca d'una autèntica xarxa d'atenció primària de qualitat i, sobretot, de la política de prevenció i de salut comunitària.

A l'ensenyament, al costat de les manifestacions de la vaga del 20 de juny, la reforma de la Universitat ha causat les majors mobilitzacions socials contra el PP i una llei orgànica que retalla competències a la comunitat autònoma i afavoreix clarament la universitat privada. A la tardor, l'anunciada Llei de qualitat per a l'ensenyament primari i secundari rebrà, de segur, una fortíssima oposició des de tots els sectors implicats: alumnes, pares i mares, professors, treballadors... ¿Pensa el senyor Olivas impulsar des de la Generalitat Valenciana alguna reflexió política d'alguna de les

del Govern central per tal que rectifique algun dels aspectes més rebutjats de la Llei de qualitat, negòcie aquesta llei amb les comunitats autònomes, que tenen les competències transferides en matèria educativa i també amb els diferents representants dels sectors educatius, i, sobretot, demanar que augmente el finançament de l'ensenyament?, que ha baixat des del 4,9% del PIB en 1993 al 4,5% en el 2001, el que ens situa en la cua de la Unió Europea en despesa per alumne.

¿Sap vostè que solament Grècia, amb el 3,5% del PIB en despesa educativa, està darrere de l'Estat espanyol? La mitjana de la Unió Europea està en el 5,5% i l'objectiu de l'informe Delors en el 6%: cada vegada estem més lluny d'eixe objectiu. En secundària, a on avui està la principal problemàtica amb l'aplicació de la ESO, l'extensió de l'obligatorietat de l'educació fins als 16 anys, solament estem per davant d'Irlanda i Grècia en inversió pressupostària.

En matèria de llengua, vull fer-li una pregunta: ¿realment amb la seua gestió al front del Consell deixarà definitivament la Generalitat d'immiscir-se en els treballs de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i es potenciarà l'ús social i normal del valencià deixant la filologia per als científics i la llengua per a viure-la en llibertat als carrers del nostre poble?

Senyor Olivas, senyores i senyors del PP, crec que les passades tres setmanes, i avui mateix, amb l'aprovació pel procediment de lectura única de l'estatut dels expressidents de la Generalitat, l'abandó per motius personals de l'anterior president i el seu nomenament posterior de ministre del Govern central i, des d'avui, senador en representació d'aquestes Corts –crec que contràriament a l'articulat de la legislació electoral valenciana i de la llei dels senadors territorials valencians–, marcaran un abans i un després en la política valenciana. Possiblement, tots aquests fets i les posicions que cada grup parlamentari i polític ha pres davant d'ells, seran molt més significatius i tindran més incidència del que pensem avui en el futur més immediat de la política valenciana.

La majoria absoluta de la qual gaudeix des de 1999 el PP en aquesta Cambra li permetrà avui substituir l'anterior president de la Generalitat, ara ministre i senador i, mentre no es modifique, membre vitalici del Consell Juridic Consultiu, pel senyor Olivas, que serà, amb total legitimitat el president de la Generalitat i que té tota la meua consideració i respecte. Però estic convençut que l'electorat valencià no oblidarà com han passat les coses i, sobretot, que una vegada més s'han posat els interessos personals i d'un partit centralista per davant del manteniment dels compromisos adquirits en les eleccions autonòmiques valencianes.

L'anterior president ha abandonat el càrrec sense presentar una proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia, que per a nosaltres hauria de suposar, entre altres coses, que ens permetera fixar el temps polític valencià a nosaltres mateix, amb la capacitat de dissolució de la Cambra; la desaparició de la barrera electoral del 5%, que impossibilita que milers de valencians i valencianes tinguen veu i vot en aquesta Cambra, empobrint-la al no arribar ací la rica pluralitat política que realment existeix a la nostra societat; així com una reforma administrativa del territori valencià que ens done major cohesió i vertebració amb la desaparició de l'artificial divisió provincial.

És un dels compromisos polítics incomplerts de la investidura del 1999. Vull recordar textualment les seues paraules, registrades en el *Diari de Sessions* d'aquell 16 de juliol: "Es mi intención y deseo que en esta legislatura se apruebe la reforma de nuestro Estatuto". Aquest incompliment no sé si suposarà el major cost electoral que tindrà per al PP, però sí el que major perjudici ha causat al poble valencià, que ja fa molts anys mereix un estatut com el de la resta de nacionalitats històriques.

El nou president, el candidat a nou president, ja ha dit que treballarà per aconseguir la presidència per al senyor Camps. Jo ho faré perquè no tornen vostès a tenir majoria absoluta, però també perquè comencen a influir decididament en la política valenciana i estiguen presents en aquestes Corts polítiques que tinguen per primer i fonamental objectiu, per damunt de qualsevol altra disciplina partidària o interès personal, la millora de la qualitat de vida de la majoria i l'augment de l'autogovern i l'autoestima del nostre poble valencià.

Moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el vicepresident primer, senyor José Cholbi Diego)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Peris.

El señor Olivas tiene la palabra.

El senyor Olivas Martínez:

Señor presidente.

Señorías.

Señoras y señores diputados.

Señor Peris. Voy a intentar ser breve en aras de las horas en las que ya estamos y también por razones de economía procesal, puesto que muchos de los temas que su señoría ha planteado han sido ya discutidos a lo largo de esta jornada.

Sí que quiero hacer constar mi reconocimiento personal y mi agradecimiento por su intervención desde la lógica discrepancia, puesto que representamos posiciones políticas diferentes, pero que dentro, como ya he dicho, de esa discrepancia es justo y quiero hacerlo público. Quiero hacer constar ese reconocimiento y ese agradecimiento por el esfuerzo que ha realizado por dejar claras y patentes sus posiciones en distintas cuestiones.

Quiero aclararle algunas cuestiones. En primer lugar, señoría, no tenga usted ninguna preocupación porque no utilizaré la presidencia de la Generalitat, ni muchísimo menos, en beneficio de mi partido. En beneficio de mi partido estará la credibilidad y la gestión de mi gobierno, que es el activo mayor que tiene y que puede presentar mi partido, y que eso es absolutamente legítimo en un sistema democrático. Y eso no se puede confundir de ninguna manera, y quiero dejarlo claro, con que la acción del gobierno que yo presida será una acción de gobierno partidista pendiente de apoyar al candidato de mi partido para ganar las elecciones.

Yo aspiro y confío que la gestión que realicemos durante estos meses al frente de la Generalitat Valenciana sirva de escaparate, igual que servirá la de los siete últimos años, para que los ciudadanos vuelvan a otorgar la confianza a mi

partido. Pero que, como ya he dicho anteriormente, no utilizaré ningún tipo de mecanismo del poder del gobierno de la Generalitat para favorecer a mi partido en perjuicio del resto de las formaciones políticas.

Evidentemente, no se han resuelto todos los problemas. Una parte muy importante de su intervención ha venido dedicada y destinada a poner de manifiesto las cuestiones que quedan por resolver. Y, evidentemente, quedan por resolver cuestiones. Y cuando se resuelvan las que usted ha dicho, habrá otras nuevas que también habrá que resolver. Y esa es la dinámica de la vida, esa es la dinámica, afortunadamente, de la vida, que cuando resuelves un problema te espera otro y te espera otro, porque, lógicamente, estamos para servir a la sociedad y cada vez la sociedad nos exige a los responsables políticos más y mejores servicios. Y esta es nuestra principal obligación: dotar a la sociedad y a los ciudadanos de más y de mejores servicios. Pero no le quepa la menor duda de que trabajaremos con ese fin y con ese objetivo.

Con respecto a las cuestiones que usted ha planteado y que se ha planteado a lo largo de esta mañana, quería aclarar alguna, y es, por ejemplo, la insistencia en la regasificadora de Sagunto y en Encovagas. Yo creo que tanto el conseller de Innovación como yo lo hemos explicado en muchísimas ocasiones. Encovagas nace para impulsar la competencia en el sector gasístico de la Comunidad Valenciana. Y conseguido ese objetivo, como se ha conseguido, Encovagas ha cumplido su función, porque afortunadamente se ha conseguido que las tres eléctricas más importantes de nuestro país entren en la regasificadora de Sagunto y comercialicen gas para las empresas y en el futuro para los hogares de la Comunidad Valenciana.

También quiero aclararle alguna cuestión que su señoría ha suscitado y que podría dar lugar a confusión en esta cámara, y es cuando su señoría dice que la renta media de la Comunidad Valenciana sigue estando por debajo de la media española. Pero se le olvida decir a su señoría un pequeño detalle, y es que la Comunidad Valenciana es la comunidad autónoma de nuestro país que más ha crecido y crece en número de habitantes. Y por lo tanto, aunque sea en la que más está creciendo nuestro producto interior bruto, al ser también en la que más crece el número de habitantes, lógicamente, la renta per cápita crece más despacio que crecería si el número de habitantes fuera constante, que entonces, sin lugar a dudas, seríamos una de las comunidades autónomas de España con mayor renta per cápita. Por lo tanto, es algo que yo quiero dejar claro en esta cámara para evitar confusiones y falsas interpretaciones en este sentido.

Y, finalmente, señoría, dejarle claro también otra de sus preocupaciones y tranquilizarle. La Academia Valenciana de la Lengua goza de toda la independencia para elaborar sus dictámenes y sus informes. Y mientras yo sea presidente de la Generalitat seguirá gozando de toda la independencia y autonomía para trabajar en favor de la lengua valenciana.

Nada más y muchas gracias. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, señor Olivas.

Per a rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Peris.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyor president.

Jo tampoc intentaré apurar el temps, i li agraiisc l'esforç que fa en la seua resposta després de tot el dia d'estar responent i amb els tornos de rèpliques i contrarèpliques, que m'imagine que suposarà un cansament important personal.

Per a mi vosté, ara quan siga investit de manera segura, és el president del meu país. Per tant, li hem llançat des del nostre grup una sèrie de propostes que esperem que les escolte, i li'n recorde de primera: li demanem una intermediació en el cas de la Punta, al president de tots els valencians, per a almenys aconseguir una moratòria mentre eixos veïns i veïnes no tinguen clar el procés d'expropiació i el procés de recursos en marxa. I tant de bo se poguera aconseguir –crec que això no s'aconseguirà, efectivament–, el desplaçament de la ZAL on hauria d'estar realment, a Sagunt, que quan es va posar allí es dia que no hi havia manera de posar-ho a Sagunt. Recorde que està fent-se sobre un dels llocs de més valors, un dels sòls agrícoles de més valor –ho torne a dir–, de tot Europa.

Nosaltres li demanem que eixa Agència Valenciana de l'Energia, efectivament, tinga eixe caràcter de planificació. Eixe caràcter de control d'eixes grans empreses alienes, és a dir, empreses no són les que siguen alienes, són empreses estatals i per tant no solament valencianes, i sobretot, que faça vosté molta incidència, molta importància en les energies renovables.

I sí que me vaig a atrevir a discutir-li un poquet allò de la renda per càpita. És cert que a major nombre d'habitants es dividix per més persones, és cert. Però també és cert que a major nombre d'habitants hi ha més capacitat de treball i, per tant, de generar riquesa. I també és cert que en la producció no solament es compten habitants, sinó també les millores tecnològiques fan que menys persones avancen més. Per tant, no solament eixe artifici que "és que com tenim més habitants...". Jo ho torne a dir: el model econòmic que sí que ha crescut quantitativament, sobretot a base de depredar el territori per l'ús de la construcció i de la construcció de segona residència i de vivendes turístiques, no ha aconseguit una ocupació estable i de qualitat per a la majoria –encara hi ha molta temporalitat–, i no ha aconseguit apropar-nos a la mitjana d'Espanya de renda per càpita. Per tant, no aconseguix el que nosaltres pensem: la redistribució d'eixè creixement econòmic que sí que és cert que s'ha generat en estos anys de gestió.

I també li demane que hi haja un control sobretot de les activitats d'extracció minera en les comarques de l'interior. Les comarques interiors valencianes no poden ser comarques que es destrossen per a portar la matèria primera de les pedreres a la ceràmica de Castelló, i allí després ubicar de mala manera els abocadors. Les comarques interiors valencianes mereixen molt més respecte, i mereixen que en eixe pla que s'ha anunciat de la mineria de la Serrania, hi haguera molt més control en la restauració mediambiental, i ahí és on nosaltres fem la proposta i la farem. Aquests dies nosaltres també anirem poble a poble explicant la necessitat d'introduir les ecotaxes a les indústries contaminants que utilitzen els recursos naturals i deixen contaminació al nostre territori.



Espere que realment l'Acadèmia Valenciana de la Llengua puga discutir de filologia i que, sobretot, arribem per exemple al peatge d'Algemesí de l'autopista i que on diu "Solo tarjeta. Only card", almenys la tercera diga "Sols tarjeta" que seria la manera de també en l'autopista, ja que no ens lleven el peatge, que almenys pagàrem en valencià, senyor Olivas.

Gràcies.

(Ocupa la presidència la presidenta, senyora Marcela Miró Pérez)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Peris.
Té la paraula per a rèplica el senyor Olivas.

El senyor Olivas Martínez:

Señora presidenta.
Señorías.
Señoras y señores diputados.

Muy brevemente, señor Peris, le agradezco sus palabras y le aseguro que estudiaré y encargaré a los miembros de mi gobierno que estudien las propuestas y las peticiones que su señoría ha formulado.

Y quiero terminar este debate de investidura, quiero terminar mis palabras en este debate de investidura, en esta última intervención que voy a realizar, agradeciendo a sus señorías sus intervenciones y sus aportaciones en este debate. Tengan la seguridad, si obtengo la confianza de esta cámara y resulto elegido presidente de la Generalitat, que dedicaré todos mis esfuerzos y todas las horas del día a trabajar por mejorar las condiciones de vida de los valencianos y de las valencianas, y muy especialmente de los más débiles y de los más necesitados. *(Des de l'escó un diputat diu: "Muy bien, muy bien")*

Nada más y muchas gracias. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Olivas.
Té la paraula l'il·lustre síndic del Grup Parlamentari Popular, senyor Font de Mora.

El senyor Font de Mora Turón:

Muchas gracias, señora presidenta.
Señorías.

Señor *president* del Consell y candidato a la presidencia de la Generalitat.

La posición, señor Olivas, que ocupará cuando esta Cámara se pronuncie, dentro de pocos minutos, es el resultado de un éxito, sin ningún género de dudas, el resultado de un éxito. Y de un éxito con un triple protagonismo. En primer lugar, y en su base, un éxito del Partido Popular de la Comunidad Valenciana, por haber sabido diseñar para la misma un programa ambicioso e ilusionante capaz de movilizar y dinamizar a la sociedad valenciana en su conjunto.

En segundo lugar, un éxito de los sucesivos gobiernos valencianos desde 1995, en definitiva, un éxito del Consell, Consell del que usted ha sido hasta hace bien poco vicepresidente primero, que ha sabido traducir aquel programa en concretas acciones de gobierno, con tesón, con imaginación, con trabajo y con dedicación diarios.

Y, en tercer lugar, y muy importante, cómo no, un éxito del presidente Zaplana, hoy ya ex presidente, que ha sabido interpretar ese proyecto del Partido Popular, formar, coordinar y dirigir los gobiernos valencianos, y asumir con eficacia y brillantez su papel de liderazgo en la comunidad, y no sólo dentro de su marco físico, sino proyectándolo también al resto de España y en Europa. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

Así es, pues, desde la base hasta la altura, el éxito de un partido político, de sus votantes, de sus militantes, sus dirigentes y su líder, pero todos ellos puestos sin reservas al servicio del pueblo valenciano. Porque eso es lo importante, que como corolario, como consecuencia de ese triple éxito, se ha producido un hecho indiscutible por objetivo y que sólo se puede discutir desde la falta de objetividad, y que es que la Comunidad Valenciana ha pasado a ser una comunidad puntera en España y en Europa. Una comunidad que es elogiada, respetada y, digámoslo también, envidiada, porque todo el mundo reconoce el impulso que ha experimentado su capacidad de progreso, su condición de motor de la economía española, como ha reseñado su señoría, por su crecimiento reiterado año tras año por encima de la media del conjunto de España y también motor de progreso social por su liderazgo español y europeo en la creación de empleo. De este modo, el éxito ha pasado a ser no ya del Partido Popular, sino un éxito indiscutible de la entera Comunidad Valenciana. Y este es el éxito que hoy nos tiene aquí debatiendo, y el que lo va a conducir a su señoría a la presidencia de la Generalitat.

Porque ha sucedido que la cabeza visible de esa ejecutoria de gobierno eficaz y eficiente, don Eduardo Zaplana, ha sido reclamado, como no podía ser menos, diría yo, ha sido reclamado al servicio de toda España. *(S'escolta una veu que diu: "Sí señor")* Y yo no quisiera hacer retórica en este punto, sino tan sólo repetir esto: al servicio de toda España. Repetirlo para enseguida tomar prestadas unas palabras de don Manuel Azaña, inspirador, como es sabido, de la Constitución de 1931, que con su definición de estado integral fue la primera que introdujo en España el concepto político de autonomía para comunidades españolas, cuando en uno de sus más reputados discursos afirmaba: "Por encima de todas las diferencias de clase, y por encima de todos los contrastes de teorías políticas, está no sólo la indomable condición humana que a todos nos iguala, sino la emoción de ser españoles que a todos nos dignifica".

La pretensión de desvirtuar este hecho de servicio a toda España, hablar de un allí peyorativo y ajeno, "se ha marchado a allí", o poniéndolo a un aquí meliorativo y propio, "se ha ido de aquí", es políticamente obtuso, porque aquel "allí" y este "aquí", desde la Constitución de 1978 no se contraponen, no se enfrentan ni se excluyen mutuamente, sino que se complementan armónicamente. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

Digo, señorías, que se complementan armónicamente, y esa emoción de ser españoles que Azaña tan honrosamente

proclamaba es asimismo emoción de ser valencianos. Y esas dos emociones fundidas en una sola son el resultado de una pasión civil y civilizada, que se llama...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Font de Mora Turón:

...Constitución Española, a la que a todos los que aquí nos encontramos hemos prometido respetar y acatar. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra. S'escolta una veu que diu: "¡Bravo!"*)

Porque calificar de huida, señorías, calificar de huida lo que es entrega al servicio de los españoles...

La senyora presidenta:

Senyories, pregue silenci.

El senyor Font de Mora Turón:

...lo que es entrega al servicio de los españoles, de los de allí y de los de aquí, señorías, es una mezquindad. Y tildar de egoísta, de egoísta, la aceptación de un ministerio en el gobierno de España es sencillamente ruin y miope. Y tanto más ruin y miope cuando la crítica proviene de formaciones políticas que han dado también ministros valencianos al gobierno de España, ministros a los que ahora injustamente y de rebote se les llama también huidizos y egoístas, cuando eran, y no lo dudamos entonces ni lo dudamos ahora, cuando eran, digo, buenos valencianos y buenos españoles, todos, los que entonces aceptaron y el que ahora acepta. Todos. (*Remors*) (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Porque la ambición política, señorías...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci.

El senyor Font de Mora Turón:

...digo que porque la ambición política, si como es el caso, se sirve desde la lealtad a personas y proyectos, no sólo es legítima sino deseable. Y así lo dejó escrito en su obra *Palabras al viento* el ilustre socialista que fue Indalecio Prieto, (*remors*) cuando decía: "El hombre público, señorías, el hombre público sin ambición, ambición en el más noble sentido de la palabra, equivale a un mutilado en el combate".

Sólo, pues, quienes no entienden que España y sus comunidades forman hoy...

La senyora presidenta:

Senyories, per favor.

El senyor Font de Mora Turón:

...un todo armónico, como soñaron los constituyentes de 1978, pueden criticar lo sucedido, esos, y lamentablemente

aquellos otros que entienden la política sólo como un vuelo alicorto de crítica fácil, demagógica e indiscriminada.

Pero el Grupo Parlamentario Popular no sube a esta tribuna, ni malgastará su pertenencia en ella, para hablar de las piedras del camino, por molestas que estas resulten o por cicatera que sea la intención de quienes las colocan. No. Venimos a hablar de lo que nos queda por recorrer y de las metas que hay que alcanzar.

Porque lo que ha quedado meridianamente claro de la intervención, señor Olivas, que usted ha tenido esta mañana es que el proyecto del Partido Popular está en plena efervescencia, está vivo, activo, cargado de ideas y proyectos ambiciosos pero realistas, que van a prolongar en el tiempo el esfuerzo renovador y modernizador que hasta ahora se ha efectuado.

Y quiero detenerme en este punto para proclamar la idoneidad de su persona, señor Olivas, para dirigir este gobierno en este momento concreto. Usted tiene una excelente ejecutoria en la administración de la cosa pública, su trayectoria como gestor político es inmejorable desde todos los puntos de vista. Su condición de vicepresidente primero en el inmediato pasado le hace conocedor no sólo de los resortes de la actual administración, sino de las cuestiones resueltas con anterioridad, las que están en curso de resolución y las que hay que abordar en el inmediato futuro. Por eso su elección está cargada de racionalidad, está cargada de lógica y de sentido común. Y por eso, como usted muy bien ha señalado, la junta directiva regional del Partido Popular de la Comunidad Valenciana, que es el máximo órgano entre congresos, aprobó la propuesta de su designación como candidato a presidente de la Generalitat, lo que ahora estas Cortes decidirán a través del voto.

Pero es que si alguno hubiera tenido dudas, en el debate de hoy se han despejado todas. Su gran conocimiento del estado de la Comunidad es evidente, y es sobresaliente su capacidad de gobernante y su capacidad de gobernante en la tribuna, como aquí ha quedado hoy de manifiesto.

Constatamos con satisfacción que su discurso se fundamenta en la continuidad de un quehacer político que tantos y tan buenos frutos ha ofrecido a la sociedad valenciana. Hay, pues, aquí continuidad, pero, atención, continuidad en el cambio, continuidad en la reforma, en el dinamismo, en el bienestar y en el progreso social. Y esa continuidad en la buena gobernación es servida ahora a través de un relevo. Pero, señorías, sólo gana una carrera de relevos quien cuenta con equipos preparados. Frente a quienes hacen del relevo un parto político doloroso y desquiciante, trufado de navajeo y dentelladas, (*remors*) frente a quienes conciben la vida de un partido como una algarada de arrebatacapas, aquí hoy, pero también en el futuro, el Partido Popular de la Comunidad está desplegando el ejemplo de una transición modélica, planificada al milímetro, que no deja resquicios ni a la incertidumbre ni a la vacilación en el gobierno de la Comunidad. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra. S'escolta una veu que diu: "¡Muy bien!"*) Y que hace...

La senyora presidenta:

Senyories, silenci, per favor.

El señor Font de Mora Turón:

Y que hace evidente, señor candidato, que el Partido Popular, que en su día mereció la confianza abrumadoramente mayoritaria del pueblo valenciano, funciona como un mecanismo político de precisión bien engrasado, y bien engrasado por el sentido que tenemos todos sus componentes de formar parte de un proyecto colectivo, por el espíritu de equipo, el compañerismo y la solidaridad en el esfuerzo común, y por la disciplina de partido entendida en su más digna acepción.

Así, pues, ante la sociedad valenciana hoy se transparenta quizás más nítidamente que nunca cómo funciona el Partido Popular en el gobierno, y se puede contrastar perfectamente con cómo funciona el partido de la oposición. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

La senyora presidenta:

Senyories, senyories.

El señor Font de Mora Turón:

Porque si tuviéramos que poner un ejemplo de inestabilidad política perniciosa para las instituciones, bastaría con señalar que para la inmensa mayoría de los diputados de la oposición esta será la última ocasión en que puedan participar en la investidura de un presidente. Y es lógico que en semejantes condiciones, el trabajo político de la Cámara sufra importantes distorsiones. *(Remors)*

Su señoría...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

El señor Font de Mora Turón:

Su señoría ha hablado muy extensamente de la ambiciosa política social que su gobierno va a continuar gestionando y de las nuevas iniciativas que se van a poner en marcha, por ejemplo, en materia de igualdad de oportunidades para la mujer.

Pero déjeme ahora que recuerde gráficamente, señor candidato, sólo un dato. Usted también lo ha mencionado, utilizando datos de Seguridad Social. Yo utilizaré datos de la encuesta de población activa. Desde que el Partido Popular gobierna en la Comunidad, desde 1995, se han creado 484.000 puestos de trabajo, 484.000. Pues bien, si todos los que han obtenido esos empleos se cogiesen de la mano formando una fila con una persona por metro, la fila llegaría desde Valencia a los Pirineos *(remors)* o, si lo prefieren, desde Valencia hasta Ávila, pasando por Madrid. De tal suerte que el ministro de Trabajo, el nuevo y flamante ministro de Trabajo, hubiera podido llegar desde Valencia hasta su despacho en Madrid, viendo durante todo el trayecto metro a metro...

La senyora presidenta:

Senyories.

El señor Font de Mora Turón:

...personas que han obtenido un empleo durante su periodo de gobierno y aún le hubiera sobrado, y aún le hubiera sobrado. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)* Y aún le hubiera sobrado tan feliz escolta para mucho más trayecto. *(Remors i rialles)*

Y si como dice José María Aznar "no hay mejor paradigma de política social que conseguir para un parado un empleo", quien diga que este gobierno no es social, señorías, miente, y miente con una mentira tan grande que llega de aquí a los Pirineos o de aquí hasta Ávila. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

Y obviaré, obviaré, señor candidato, señor presidente del Consell, la enumeración, porque usted lo ha hecho en gran medida, pero obviaré la enumeración de hospitales, centros de salud, colegios, institutos, centros de mayores, centros socio-sanitarios, museos, instalaciones culturales, bibliotecas, polideportivos, piscinas, infraestructuras turísticas y de ocio, depuradoras, carreteras, autovías, obras de ingeniería civil e infraestructuras de toda índole que los gobiernos del Partido Popular *(remors)* han puesto...

La senyora presidenta:

Senyories.

El señor Font de Mora Turón:

...al servicio de los valencianos. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

Y lo obviaré, señorías, porque evidentemente irritaría a la oposición, cosa que no es mi propósito, y porque además, dada la hora, estaríamos aquí...

La senyora presidenta:

Senyories.

El señor Font de Mora Turón:

...hasta que nos dieran las uvas.

Pero negar esta ingente tarea de gobierno, la mayor en realizaciones que nuestra comunidad ha contemplado nunca en su historia, es practicar un quijotismo perverso, un quijotismo invertido. Porque ahí donde la oposición dice que no ve sino desvencijados molinos, la realidad demuestra que hay magníficos gigantes, porque gigantesco ha sido el esfuerzo realizado para mejorar las dotaciones de todo tipo en nuestra tierra. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

Y excuso decirles que si don Quijote acabó por los suelos contra los escuálidos molinos, cuál será el destino de la oposición cuando se enfrente a los gigantes. Excuso decirlo. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

Nos complace constatar por sus palabras, señor candidato, que este esfuerzo pragmático de realizaciones va a proseguir redoblado, pero no le quepa duda alguna de que este grupo parlamentario le va a prestar el apoyo más entusiasta para que todos los proyectos enunciados lleguen a buen fin. En ese empeño soportaremos, señoría, todos los sinsabores y asperezas que haga falta, todos.

En este orden de cosas quiero recordar que don Pedro Muelas, director de *Levante*, en un editorial con su firma, nos llamaba a todos los colaboradores del presidente Zaplana "pelotas, lameculos, cretinos y cretinas -hacia perfectamente la distinción de género- e imbéciles de despacho". Cito esto no solo con el fin de que quede testimonio en el *Diario de Sesiones* para los estudiosos del futuro de la natural elegancia y delicadeza estilística de algunos periodistas progresistas sedicentes de los albores del siglo XXI, sino, y fundamentalmente, para dejar pública constancia de que las mujeres y los hombres del Partido Popular estamos convencidos de servir a un proyecto de progreso para nuestro pueblo, y de que, porque estamos convencidos de esto, nadie nos va a amilanar en el empeño de apoyar a unos gobiernos de un partido votado mayoritariamente por el pueblo valenciano que se dejan la piel en el empeño por mejorar esta comunidad. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

De modo, señorías, que sepan los insultadores que, en virtud de la alquimia de la pasión política que nos anima, sus insultos se transforman en vitaminas, de modo que cuanto más nos insultan más crecemos, del mismo modo que del estiércol extraen los vegetales su savia nutritiva. De momento, insulto tras insulto han logrado colocar al señor Zaplana de ministro del gobierno. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*) Y a la vista de ello, no me queda más que desearle, señor Olivas, para su propio beneficio, y si me permite la ironía, aquello de que a usted lo insulten bien también. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

Senyor candidat. Al llarg de la seua intervenció hem conegut nous projectes d'infraestructures, nous projectes legislatius de la màxima importància, i la seua ferma voluntat de dur endavant qüestions tan decisives com la reforma estatutària, el pacte local o l'ordenació del territori. Però si m'ho permet, el Grup Parlamentari Popular subratllaria l'interès que ha fet palés en continuar insistint en la defensa de la nostra personalitat com a poble i de les nostres senyes d'identitat, que vosté ha singularitzat concretament en la nostra llengua valenciana.

Pensem que la societat valenciana és molt conscient de l'esforç de diàleg mampré pel Partit Popular per tal de resoldre l'anomenat "conflicte lingüístic", que al llarg de tants d'anys ha enterbolit el nostre desplegament cultural i ha suposat un cleவில் a la nostra convivència. Eixe esforç ha tingut com a profitosa conseqüència la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, que com vosté mateix ha assenyalat, constituïx la fonamentada esperança de solució d'este problema.

Pensem, exactament igual que vosté, que des de la independència i el treball assossegat d'eixa institució, la societat valenciana sanarà velles ferides, que a hores d'ara encara alguns aïllats extremistes d'una i d'altra banda pretenen mantindre oberta i en carn viva, si bé és veritat que cada vegada i afortunadament amb menys d'èxit.

Com a representants d'un partit valencianista que som, el Grup Parlamentari Popular farà els esforços que calga per a recolzar les seues accions de govern dirigides a la promoció de la llengua valenciana i a l'extensió del seu ús, sempre des de la perspectiva dels interessos valencians i rebutjant qualsevol mena d'ingerències alienes a la nostra comunitat.

Pensem, com vosté, que l'enfortiment del nostre sentiment de comunitat, junt a un equitatiu esforç inversor al llarg i ample del nostre territori que rectifica greuges comparatius d'antiga data, són factors que asseguren l'aprofundiment en la vertebració del nostre territori, en un procés irreversible que els governs del Partit Popular han impulsat des de 1995 i que vosté manifesta continuar, manifestació que ens confirma l'encert dels seus plantejaments.

I acabe. Senyor candidat, rep vosté l'herència d'un govern eficaç, i estem absolutament convençuts que sabrà governar amb la mateixa eficàcia. I per això recolzem la seua candidatura a la presidència de la Generalitat, amb la seguretat que quan acabe, quan finalitze el seu treball, l'herència haurà estat augmentada i enriquida amb noves realitzacions.

Perquè al si del PP som inconformistes i volem més i més per a la nostra comunitat. Al Partit Popular de la Comunitat Valenciana somiem, com vosté ha assenyalat, en una comunitat perfecta, vertebrada, pròspera, socialment integrada, amb un creixement harmònic i sostingut respectuos amb el medi ambient. I eixe somni està al nostre abast. Per això treballem i per això treballarà vosté a partir de hui en l'alta responsabilitat que assumirà immediatament.

Treballem per un somni, certament. Però ¿no pareixien fa uns anys somnis la plena ocupació, l'AVE o el transvasament d'aigües de l'Ebre? I la plena ocupació està just a l'abast de la nostra mà; de l'AVE, la primera travessa es posarà en setembre, i el transvasament d'aigües de l'Ebre començarà a bastir-se a partir de l'any 2003, és a dir, l'any que ve.

Per tant, si alguna cosa hi ha clara, si alguna cosa queda ben clara després d'este debat, és que quan governa el PP, senyories, els somnis, tots els somnis, acaben fent-se realitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Font de Mora.

Senyories, se suspén la sessió per cinc minuts, per a procedir a continuació a la votació.

(*Se suspén la sessió a les 19 hores i 58 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 20 hores i 8 minuts*)

La senyora presidenta:

A continuació es va a procedir a la votació, que d'acord amb el que hi ha establert en els articles 80.2 i 81 del Reglament de les Corts Valencianes, es realitzarà pel procediment de votació pública per crida.

En primer lloc, es procedirà a traure una bola amb el número del diputat pel qual haja de començar-se la votació. A continuació, el secretari primer de la Mesa de les Corts anomenarà als diputats i diputades, i estos respondran "sí", "no" o "abstenció", tenint en compte que el nomenament es realitzarà per ordre alfabètic de cognom, començant pel diputat a qui per sort haja correspost. Els membres del Consell que siguen diputats votaran a continuació, i la Mesa de les Corts votarà al final.

La votació comença (*pausa*) pel diputat número 52, senyor Francisco Pérez Baldó.

Té la paraula l'il·lustríssim secretari primer de la Mesa de les Corts.

(El senyor secretari primer anomena les diputades i diputades per l'ordre establert, els quals van votant)

El resultat de la votació és de 49 vots a favor, 38 vots en contra.

Com que el candidat ha obtingut la majoria absoluta, queda elegit president de la Generalitat Valenciana el molt honorable senyor José Luis Olivas Martínez. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

D'acord amb l'article 152 de la Constitució, el 15.1 de l'Estatut d'Autonomia i el 133.8 del Reglament d'estes Corts, la presidència de les Corts Valencianes comunicarà l'acord de l'elecció a sa majestat el Rei, i en retrà compte al president del Govern de l'Estat, als efectes oportuns.

Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, el proper Ple tindrà lloc el dimecres 24, a les 12 hores, amb el següent ordre del dia: Primer punt, jurament o promesa del president de la Generalitat Valenciana. Segon punt, proposició del president de la Generalitat a les Corts Valencianes.

Senyories, s'alça la sessió.

(S'alça la sessió a les 20 hores i 19 minuts)